ஸ்ரீ

அம்ருதலஹரீ—ஸீரீஸ் நெ. 1.

ஸ்ரீரஸ்து.

ஸ்ரீமத்வரவரமுநயே நம:.

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:.

பெருமாள்கோவில் பிரதிவாதிபயங்கரம்

அண்ணங்கராசாரியர் இயற்றிய

அத்ருஷ்டார்த்த ஸர்வஸ்வம்.

[சரணாகதி யநுஷ்டான விஷயத்தில் ஸ்ரீமந் நிகமாந்த மஹா தேசிகனுடைய திவ்ய ஸூக்தி நிர்ணயத்தைப் பரக்க நிரூபிப்பது.]

1938.

பஹுதான்யஹூ விஜயதசமி.

—

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீரங்கம். ஸ்ரீவிலாஸம் அச்சுக்கூடத்தில்கிடைக்கும்

ஸ்ரீ காஞ்சீ. ப்ர. அண்ணங்கராசாரியர் ஸ்வாமியின் க்ரந்தங்கள்.

திருப்பல்லாண்டு, பெரியாழ்வார் திருமொழி உரை	0	12	0
நாச்சியார் திருமொழி விரிவுரையுடன்	1	8	0
ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவம்- இரண்டு சதகங்களும் விரிவுரை	2	0	0
அதிமாநுஷஸ்தவம் ஷை	0	12	0
திருவாய்மொழி நான்குபத்துகளுக்கு விரிவுரை	6	0	0
பிள்ளையந்தாதி உரை	0	4	0
வைராக்யபஞ்சகம் உரை	0	4	0
தேசிகமங்களம்உரை	0	2	0
கோதாஸ்துதி உரை	0	10	0
ஸ்ரீ க்ருஷ்ணகதாரஸ்யப், ஸத்ஸம்ப்ரதாய பரிசுத்தி, ரக்ஷாவிமர்சசிக்ஷா, ஸ்ரீவரவரமுநிஸ்தோத்ரம், ஸ்ரீலோகாசார்ய ஸ்தோத்ரம்- உரையுடன்	1	0	0
ப்ரஹ்மவ்யாப்தி பரிஷ்க்ரியா	0	6	0
ஸமஸ்யமாநோக்திஸௌஷ்டவவிமர்சம் உரையுடன்	0	12	0
ஸதாசார்யஸூக்திரக்ஷா	0	6	0
தேசிகஸூக்தி வித்தாஞ்சனம் ...	0	4	0
தேசிகஸூக்தி பரிமளம்	0	2	0
ஸ்ரீமத் வேங்கடநாத ஸ்தோத்ரம் உரையுடன்	0	2	0
ஆராய்ச்சி மணிமாலை	0	2	0
அத்யமே பத்யார்த்த சததூஷணீ முதலியவைகள்	1	0	0
ரக்ஷாவிலோசந பாவப்ரகாசிகா ...	0	4	0
ஸ்ரீராமாயண தண்டகம்	0	2	0
ராமாநுஜ தயாபாத்ரதத்வம்	0	4	0
பாத்ரதத்வ விஜயத்வஜம்	0	4	0
பரமார்த்தஸ்துதி உரை	0	3	0
தேவராஜ மங்களம் தேவராஜாஷ்டகம் உரை	0	3	0
திருப்புட்குழிஸ்வாமிவைபவ பரிஷ்கார-பரிசிஷ்ட-அநுபந்தங்கள்	0	6	0
அத்ருஷ்டார்த்த ஸர்வஸ்வம்	0	4	0
சதுச்ச்லோகீ உரை	0	2	0
பாலபோத ரஸாயநம்	0	2	0
தர்க்க சாஸ்த்ர ஸர்வஸ்வம்	0	4	0
வேதலக்ஷண விசாரநூல் தொகுதி	1	0	0
ஸ்ரீவாதிபீகரார்ய வைபவ க்ரந்தங்கள்	1	0	0
சேஷாவதாரச் சிறப்பு	0	2	0
வாத்ஸல்ய விஜயத்வஜம்	0	4	0
வ்யாமோஹப்ரசமௌஷதம்	0	4	0
கூரத்தாழ்வான் வைபவம்	0	4	0
ஸ்ரீவசந பூஷணஸாரம்	1	0	0

மற்றும் பலவுள.

ஸ்ரீரஸ்து.

அத்ருஷ்டார்த்தஸர்வஸ்வம்

அவதரணிகை.

(ஸ்ரீகாஞ்சி. ப்ர அண்ணங்கராசாரியர்.)

"வணங்கும் துறைகள் பல பல வாக்கி மதிவிகற்பால் பிணங்கும் சமயம் பல பல வாக்கி" என்று நம்மாழ்வாரருளிச்செய்தபடியே பகவத் ஸங்கல்ப நிபந்தனமாகவே இவ்வுலகின் கண் பல பல மத பேதங்கள் விளைந்துள்ளன. தம் தம் மதக் கொள்கைகளில் அவரவர்கள் அபிமானங் கொண்டிருப்பதும் ஸ்வமதஸ்தாபனத்திலே ஊற்றமுற்றிருப்பதும் உகக்கத் தக்கதேயன்றி இறையும் வெறுக்கத் தக்கதன்று. "அவரவர்கள் செய்து போரவேண்டிய தொண்டுகளில் ஸ்வமதஸ்தாபநமென்பதே சிறந்த தொண்டு" என்று கூறவும் குறையில்லை.

நமது முன்னோர்கள் பலபல திவ்யக்ரந்தங்களை யருளிச்செய்து வெகு அழகாக ஸ்வமதஸ்தாபனம் செய்தருளியுள்ளார்கள். பிறர் இயற்றிய நூல்களின்மீது மறுப்பாக எழுதிய நூல்களும் சிலவுண்டு. வ்யக்திகளை நோக்கிய நிந்தைகளாவது பரிஹாஸங்களாவது பெரியோர்களின் ஒரு கிரந்தத்திலும் அல்பமும் அவகாசம் பெற்றிருக்கவில்லை யென்பது அறிஞர் அறிந்ததேயாகும். பரநிந்தா பரிஹாஸங்களாலே பூரிக்கப்படுகின்ற நூல்களில் ஊடேயூடே நல்ல விஷயங்கள் இருந்தாலும், அவை ஒருவர் கண்ணிலும் புலப்படாமல் "தூஷண பரிஹாஸங்கள் தவிர வேறு விஷயம் இதில் என்ன இருக்கிறது" என்றே பிராமாணிகர்கள் வெறுக்க நேர்கின்றது. "[illegible]; [illegible]; [illegible]; [illegible]"—என்று இப்படிப்பட்ட சொற்களோடும் நிற்காமல் [illegible]களான [illegible]ஷண ஹாஷணங்களை அடுக்கிவிடுவதனாலேயே விஷயங்களுக்கு விடை கூறிவிட்டதாக ஆட்விடுமோ?

என்று விமர்சிப்பாரில்லை. விளக்கை ஏற்றி வைத்தால் இருள் தன்னடையே அகன்று போகக் காணுநின்றோம்; அதுபோல நமக்கு விவக்ஷிதங்களும் நம்முடைய மதத்திற்கு ஸஹாஸங்களுமான ஸாஸ்த்ரார்த்தங்களை ஒழுங்குபட எழுதிவைத்தால் இதர மதஸ்தர்களின் வொஷங்கள் ஸுதவாவ விலகிப்போம் என்பதை இக்காலத்தில் வயோவ்ருத்தர்களான மஹான்களுங்கூட மறந்து போகின்றார்களென்பதைப்பற்றி நாம் வருந்தாமலிருக்கமுடியவில்லை.

திருவாய்மொழியில் [5-2-4] "இடங்கொள் சமயத்தையெல்லாம் எடுத்துக்களைவனபோலே" என்கிற பாசுரத்தின் ஈட்டில் நம்பிள்ளை அருளிச்செய்வது காண்மின்;—"பயிர் தேயும்படி, களை வளருமாபோலே ஸாத்விகர் ஒடுங்கும்படி வளருகிற பாஹ்ய ஸமயங்களையெல்லாம் பறித்துப் பொகடுவாரைப்போலே எங்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களே களித்துத் திரியாநின்றார்கள்" என்று மூலத்திற்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கையில், இடையிலே ஒரு ஸ்ரீஸூக்தியருளிச்செய்கிறார்; (அதாவது)—'போலே யென்பானென்னென்னில்; ஸாத்விகர்க்கு, பிறரை நலியவேணுமென்றொரு அபிஸந்தி யில்லையிறே; நெற் செய்யப் புல் தேயுமாப்போலே இவர்கள் ஊன்றவூன்ற அவை தன்னடையே தேயுமத்தனை" என்பதாம். தங்கள் தங்கள் மதத்திற்கு உள்ளீடான அர்த்த விசேஷங்களை அழகுபட அமைத்துவைத்தால் வஹ்நீயகௌடு ஸஹிதங்களான உதாஹரணங்கள் அநாயாஸமாகவே மாய்ந்துபோம் என்பது இந்த ஸ்ரீஸூக்தியால் நன்குகாட்டப்படாநின்றது.

இப்படிப்பட்ட ஸரணியிலே க்ரந்தங்கள் அருளிச்செய்தவர்கள் பூருவர்கள் பலருளர் என்றாலும், அவர்களுள் முதல் ஸ்தானம் வஹிப்பவர் மணவாளமாமுனிகள் ஒருவரேயென்னத் தட்டில்லை. "எப்பொழுதும் நாள் திங்களாண்டூழி யூழி தொறும், அப்பொழுதைக்கப்பொழுது என்னாராவமுதமே" என்னலாம்படியான வாசோஹோஹ்யதை மாமுனிகளின் திவ்ய ஸ்ரீஸூக்திகளிலன்றி மற்றொன்றிலும் காணக்கிடைக்காதென்பது ஸர்வஜநாநுபவஸித்தமேயிறே. அவருடைய திவ்யஸூக்திகளிலே அநவரத பரிசயம் பண்ணி

ஞலும் அந்த நடை அணுமாத்ரமும் அநுகரிக்கவும் முடியாமலி ருக்கின்றதென்பதைப் பலமஹான்கள் வியந்துகூறக் கேட்டிருப்ப துண்டு. "சஞ்சலம் ஹி மந: க்ருஷ்ண! ப்ரமாதி பலவத்த்ருடம்" என்று சொன்ன அர்ஜுநனை நோக்கி "அஸம்ஶயம் மஹாபாஹோ மநோ துர்நிக்ரஹம் சலம்" என்று கண்ணபிரான் மேலெழுந்திட்டதுபோலே "மாமுனிகளின் அருளிச்செயல்நடை யார்க்கும் அமையாதுதான்" என்று மேலெழுந்திட வேண்டியதே யாகிலும் "ஸஹஸ்ரேஷு கஶ்சித்யததி" என்ற கணக்கிலே அப்பாஸக்ரமத்திலே ஸாதிக்கமுயல்வது தான் ஒவ்வொருவருக்கும் அழகியது. விவக்ஷிதங்களான சாஸ்த்ரீய விஷயங்களை ஆணியடித் தாற்போல் அமைத்திடவேணும் என்பதொன்றில் மாத்திரம் நோக்கு வைத்து தூஷணபரிஹாரஸங்கள் சிறிதுமின்றிக்கே யெழு தப்படும் நூல்கள் எக்காலத்திலும் எவராலும் ஆதரிக்கப்படு மென்பதில் ஸந்தேஹமில்லை.

"நமது அம்ருதலஹரியில் வெளிவரும் வியாஸங்களிலும் க்ரந் தங்களிலும் பிறர்க்கு ஸாக்ஷேபமான சொல் ஒன்றுகூட இருக்கலா காது" என்பதில் மிகவும்ஜாகரூகதையுடையோம். பிறர் யாரேனும் எழுதிய நூல்களுக்கு மறுப்பு வெளியிட வேண்டியது அவசியமன்று என்றாலும், அவரவர்கள் ஆதரித்து வரும் அருமருந்தான அர்த்த விசேஷங்களில் நேரும் வ்யாமோஹங்களை ஸஹித்திருக்கமாட்டாத தன் மையினால் யதாவஸ்திதங்களான அர்த்தங்களை உலகுக்கு உணர்த்த வேண்டியது அவசியமேயாகின்றது. இங்ஙனம் ஆவச்யகதை நேரும் போதுகளில் "இந்த க்ரந்தம் வேறொரு க்ரந்தத்திற்கு மறுப்பாகத் தோன்றியது" என்றுகூடப் பிறர் தெரிந்துகொள்ளமுடியாதவகை யில் நூலை அமைத்திடவேண்டுமென்பது சில மஹநீயர்களின் பேர ருளால் அடியேனுக்கு உண்டாயிருக்கின்ற உறுதி. இவ்வுறுதியை எம்பெருமான் குறையறப் பரிபாலித்து வரவேணுமென்பது அடியேனுடைய முக்கியமான ப்ரார்த்தனை.

தற்போது எழுதநேர்ந்த அத்ருஷ்டார்த்த ஸர்வஸ்வம் என்கிற க்ரந்தத்தை இந்த உறுதி குன்றாமலே எழுதி முடித்திருக்கின்றேன். சரணாகதியின் ஸ்வரூபத்தை ஸ்ரீமந்நிகமாந்த மஹாதேசிகனுடைய

திவ்ய ஸூக்திகளால் நிஷ்கண்டகமாக நிஷ்கர்ஷிப்பதற்காகவே இந்த க்ரந்தம் தோன்றியுள்ளது.

இஃது, ஒரு பெரியவர் ஸமீபகாலத்தில் எழுதி வெளியிட்ட வொருக்ரந்தத்திற்கு விடையாக எழுதப்பட்டதாயினும், அவர் இன்னாரென்பதையும் அவருடைய க்ரந்தத்தின் பெயர் இன்னது என்பதையும் ப்ரஸ்தாவியாமலே இந்த க்ரந்தத்தை யெழுதி முடித்திருக்கின்றேன். பூர்வபக்ஷ க்ரந்தம் இன்னதென்று தெரிந்து கொண்டு முன்னம் அதைவாசித்துப் பின்பு இதனைப்பார்த்தால் தானே விஷயம் அவகாஹிக்கும்; என்று எண்ணவேண்டா. இதை வொருஸ்வதந்த்ரக்ரந்தம் என்றே நினைத்து இதனை வாசித்தாலும் சரணாகதியைப்பற்றின தத்துவங்களெல்லாம் உள்ளத்திற் பதியும். 'பிறருடைய வொஷ்ங்கள் இப்படிப்பட்டவை' என்பதும் க்ரந்தம் போகிற போக்கிலே எளிதாகவே மொவஸிக்கும்.

ஆனாலும் இந்த க்ஷரஷாயஉலவவக்ஷமரநத்திற்கு அவதாரணிகையாகச் சிறிது விஜ்ஞாபித்துக்கொள்கிறேன். ஸ்ரீகாஞ்சியில் எழுந்தருளியிருந்த ஸ்ரீமத் திருப்புட்குழி ஸ்வாமியென்று ஸுப்ரஸித்தரான மஹாசார்யஸ்வாமியின் சரித்திரத்தை அய்யா. ஸ்ரீக்ருஷ்ணதாதாசார்யர் என்கிற பெரியவர் எழுதி இரண்டு வருஷங்களுக்கு முன் வேதாந்த தீபிகையில் வெளியிட்டிருந்தார். அதில் பலவகைப் பட்டகுநூஷிதவெவநங்கள் கண்டபடியால் உண்மைப் பொருள்கள் உலகுக்குத் தெரியுமாறு திருப்புட்குழி ஸ்வாமிவைபவ பரிஷ்காரம், தத்பரிசிஷ்டம், அநுபந்தம் என்று மூன்று க்ரந்தங்களை அடியேன் வெளியிட்டிருந்தேன். அவற்றுள் பரிசிஷ்டமென்னும் க்ரந்தத்தில்—ஸ்ரீமத் திருப்புட்குழி ஸ்வாமிக்கும் ஸ்ரீமத் குன்றபாக்கம் ஸ்வாமிக்கும் சரணாகதி விஷயமாக நடந்த வாக்யார்த்த ஸம்வாதத்தை வெளியிட்டிருந்தேன். அந்த ஸம்வாதம் உண்மையில் நடந்ததன்று என்றும், நாம் கல்பித்தது என்றும் அதிலுள்ள ப்ரமாணங்கள் பொருத்தமற்றவை என்றும் காட்ட ஒரு சிறிய க்ரந்தத்தை அந்தப் பெரியவரே இப்போது வெளியிட்டுள்ளார்.

இந்த ஸம்வாதவிஷயம் தவிர மற்ற விஷயங்களெல்லாம் உலகம் ஏற்கத்தக்கவையே யென்பதை அந்த க்ரந்தகாரர் *ஸ்ருதிஷு ந்யாயேந ப்ரகாஶநம் பண்ணியிருக்கிறபடியால் இவ்வளவு ப்ராமாணிக்யதைக்கு மிக உகக்கின்றோம். அவ்விரண்டு மஹான்களுக்கு ஶாஸ்த்ரமதிவிஷயமாக வாக்யார்த்த விவாதம் நடந்ததே யில்லை யென்றும், நாமாக ஒருஸம்வாதத்தை கல்பனைபண்ணினோமென்றும் சொல்லுகிறவிது ப்ராயமேயாகுக. உலகுக்கு வெளியிட விரும்பிய ஒரு ஶாஸ்த்ரார்த்தத்தை எல்லாருடைய நெஞ்சிலும்நன்கு பதியவைப்பதற்காக ஒருஸம்வாதஸரணியை நாமே கல்பித்தோமென்றாலும் குறைவொன்றுமில்லையே.

காவேரீ ஸஹி ஸம்ஹோரூவ ஜலயிராஜ:…………… ஸாவித: ஸாகரேணோணிவாய: என்று இத்தகைய ஸம்வாத ஶ்லோகங்கள் கவிவரர்களின் வாக்கில் வாரேவாராயும் வெளிவந்திருப்பனவுள. நர்மதாநதிக்கும் கடலுக்கும் நடந்ததாக இந்தச்லோகத்தில் கூறப்பட்டிருக்கின்ற ஸம்வாதம் உண்மையன்றே. கவிக்கு விவக்ஷிதமானதொரு விஷயத்தை அழகுபட வெளியிடுதற்காகவே இவ்விதம் ஸம்வாதம் அமைக்கப்பட்டது என்பதன்றோ தத்துவம். திவ்ய ப்ரபந்தங்களிலும் *கதிராயிரமிரவி *கட்டிமேய்ந்தோர் காரேறு *மானமருமென்னோக்கி* முதலான பதிகங்களில் அமைக்கப்பட்டுள்ள ஸம்வாதமும் இத்தகைத்தேயன்றோ. நம்தேசிகனும் ஸங்கல்பஸூர்யோதயத்தில் பலபல ஸம்வாதங்களைத் தாமாகவே அமைத்து அருளிச்செய்திருக்கக் காணுகின்றோம். கிம்பஹுநா? வேதத்திலுமுள்ள ஆயிரக்கணக்கான ஸம்வாதங்களையும் வித்யாரண்ய ஸ்வாமிப்ரப்ருதிகள் இவ்வகையிலே தான் நிர்வஹிக்கின்றார்கள். ததாஹு:.

நாம் காட்டிய ஸம்வாதத்தில் ஸ்வயூதாநுபபத்திகளைப் பிறர் நிரூபிக்க விரும்பினால், "அவ்வண்ணமாக ஸம்வாதம் நடந்ததன்று; இவ்வண்ணமாகத்தான் அது நடந்தது" என்று, தாம் ஒருஸம்வாதத்தை அழகாக அமைத்து அதிலேஸு விவக்ஷிதங்களான ஶாஸ்த்ரார்த்தங்களெல்லாவற்றையும் பொருந்த வைத்திருந்தால் தத்வார்த்தங்களை அனைவரும் எளிதாகத் தெரிந்துகொள்ள ஸதுபாயமா

யிருக்கும். அங்ஙனம் செய்யாததோடு, ஸுவிவக்ஷிதமான அர்த்தமும் இன்னதென்பதை அணுவளவும் காட்டாதே ஆதியோடந்தமாக ஶ்லோகஸந்தர்ப்பங்களையே பொழிந்து ஒரு புஸ்தகத்தை ப்ரகாஶநம் செய்துவிட்டால் அது ப்ரபத்தியின் ஸ்வரூபத்தை நிரூபித்ததாக ஆய்விடுமோ ?

பொழிகிற உபாலம்பங்களும் ஶாஸ்த்ரார்த்தங்களிலே நிற்காமல் "குன்றபாக்கம் ஸ்வாமிக்கு ஸம்ப்ரதாயத்தில் ப்ரவேசமில்லை; தமிழும் தெரியாது" என்றும், "விரக்தி பாஷ்யகாரர் யதிராஜர்" என்றும், "ஈடுமுப்பத்தாறாயிரப்படியைத் திருப்புட்குழி ஸ்வாமி உதாஹரண நிர்விஶேஷமாகத்தான் பார்ப்பது வழக்கம்" என்றும் இப்படிப்பட்ட அபிப்ராயபாஷிதங்களை நிரப்பிவிட்டதனாலேயே ஸித்தாந்தஸ்தாபநம் செய்ததாகுமோ? *நிஶ்சயதத்த்வ போதநே நஹி திரஸ்க்ருதோ ஹாஸ்யஸ:* நிரவயிமாணஸ்தானே ....* (ஸுபாஷித நீவீ) இத்யாதி தேஶிகதிவ்யஸூக்திகளே ஶரணம். ஶாஸ்த்ரார்த்தங்களான விமர்ஶங்களுக்கு உபதேஶகர்களாக அமையவேண்டிய பெரியார்கள் இத்தகைய வழிகளில் மறந்தும் செல்லலாகாதே. *வதே ஹந்திவிமர்ஶஸ்ய வீர்யமோ யந கிம்கராந* என்றும் *வயம் து ஹரிதாஸாநாம் பாதரக்ஷாவஹம் வகா:* என்றும்* இங்ஙனேவாக்ஸஹஸ்ரம் பணித்தருளின நம் தேஶிகனுடைய திவ்யஸூக்திகளில்மெய்யே அவகாஹிக்கப்பெற்றார் பயிலவேண்டிய நடை பாமரஸம்ஹாரமாகவன்றோ இருக்கவுரியது.

இப்பெரியார் எதையும் ஆழ்ந்து நோக்காதே ஸ்வாதந்த்ர்யத்தி கொண்டே விதண்டாகோலாஹலங்கள் செய்து போருகின்றவர் என்பதையும், ஶாஸ்த்ராவகாஹநத்தை நிர்ணயங்களான விஷயங்களில் ஸஹஸாவைத்து மோசமாயிருக்குமவர் என்பதையும்பற்ற, ஸாமீசீனமாக ந்யாயமென ஒன்றிரண்டு விஷயங்களை இங்கு எடுத்துக்காட்ட விரும்புகின்றேன்.

இக்காலத்தில் க்ஷேத்ரஷாயமென்று சிலர் செய்துபோருகின்ற ப்ரவ்ருத்தி ரூபமான வியாபாரம் ப்ரவ்ருத்திரஹிதமாக ப்ரமாண

விரோதம் என்று ஸ்ரீமத் குன்றபாக்கம் ஸ்வாமி வாதிக்க உபக்ரமித்து அதனை விஶதமாக உபபாதித்துக்காட்டின பின் ஸ்ரீமத்திருப்புட்குழிஸ்வாமி "இது ப்ரமாணவிரோதமானாலும் எங்களுக்கு ஶிஷ்டாசாரஸித்தமென்று கொண்டு இதைநாங்கள் விச்வஸித்திருக்கக்குறையில்லையே" என்று முடிவாக ஸாதித்தாரென்றும், அதுகேட்ட குன்றபாக்கம் ஸ்வாமி "ப்ரமாணவிரோதமென்றபோதே இது ஶிஷ்டாசாரமன்று என்பதும் தீர்ந்ததுதானே" என்று ஸாதித்தாரென்றும் அவ்வளவோடு இருவர்க்கும் வாதகோஷ்டி ஸமாப்தமாயிற்றென்றும் அடியேன் பரிசிஷ்டக்ரந்தத்தில் எழுதியிருந்தேன். இதைப்பற்றி வெகு அவலீலையாக தூஷண முரைக்கப்புகுந்த இப்பெரியவர்—"ஸம்ப்ரதாயஸமயத்திற்கு ப்ரமாணமும் எவ்விடத்திலே? ப்ரமாண முண்டானால் ப்ரமாணமே ஸ்வதந்த்ரமாக அநுஷ்டாபகம். அங்கு ஸம்ப்ரதாய ஸமயம் எதுக்கு? மார்கழிமாதத்திலே.. ......" இத்யாதிகளை யெழுதியுள்ளார்

அத்ரோச்யதே. இவ்விஷயத்தில் நன்குவிசாரித்து நிஷ்கர்ஷம் செய்தவர்கள் மீமாம்ஸகர்கள். ததாஹி. ஆசாரத்திற்கு ஆசாரமேவ நைவ ப்ராமாண்யம் கிடையாது. ஆசாரமேந ப்ரமாணாநுமாபகமாகவோ, உபலப்யமாநப்ரமாணங்களுக்கு அவிருத்தமாகவோ, இருந்தாலொழிய அது ஶிஷ்டாசாரமாகாது. இங்ஙனே கொள்ளாத போது ஆங்காங்கு அவரவர்கள் செய்து வருகிற ஸுராபாந, நரஹிம்ஸாதிகளும் ஶிஷ்டாசாரமென்று க்ரஹிக்கவேண்டிவரும். ஹோளா என்கிற ஆசாரம் ப்ரமாணாநுமாபகமாகியேயன்றோ ப்ராமாணிகமாயிற்று. அதற்கு பாதகமான ப்ரமாணமும் உபலப்யமாகவில்லை. பூர்வமீமாம்ஸையில் ப்ரயோகாப்யாயாதிகரண ஹோலாகாதிகரணே ஶ்லோகவார்த்திகே "ஆசாரஸ்ய ப்ராமாண்யம் ஶ்ருதிர்த்ருஷ்டா ஸ்ம்ருதிகாரஸ்ய ஸ்ம்ருதிம் ததா பவதேஸம்வா கல்பயிஷ்யா ஶ்ருதிகல்பநம், ஸ்ம்ருதீநாம் த ஸாக்ஷாதேவேதி விஶேஷ: அதஸ்து ஸ்ம்ருதிவிரோதே ஆசாரஸ்ய பாதஸ்ம்ருதிகல்பநம்பாதகஸ்ம்ருதிகல்பநம்வா அநநுஷ்டாநம்" இதி॥ ஒன்றை ஶிஷ்டாசாரமென்று எப்போது சொல்லலாமென்

னில், ப்ரமாணவிரோதம் சிறிதுமில்லாமலிருந்தால் அப்போது சொல்லலாம். ஒருப்ரமாணத்தோடாவது விரோதம் விளங்குமானால் அந்த ப்ரமாணத்திற்கு உபோத்பலகமான ப்ரமாணாந்தரம் கிடைக்குமளவும் ப்ரமாணவிருத்தஸ்வாசேவஹேதோ: ஆசாரம் அங்கீகரிக்கத்தக்கதன்று என்பது இதனால் ஸாதிதமாயிற்று.

ஸ்ரீமத்திருப்புட்குழி ஸ்வாமியும் ஸாரஸாரத்திலே "ஆசாராணாம் ஸ்ருதிமூலகதயா ப்ராமாண்யம்; ஸ்ருதிவிரோதே தேஷாம் ந ப்ராமாண்யம்; யதா ஶாக்தபாஶுபதாவலம்பிநாமாசாரஸ்ய" என்று இவ்வர்த்தந்தன்னையே ஊர்ஜிதப்படுத்தியுள்ளார்.

ஶாஸ்த்ராநுவர்த்தநம் இங்ஙனே திகழும்போது, இப்பெரியவர் எழுதுவதென்கொல்? "அத்ருஷ்டார்த்தமெனவழங்கும் ஆசாரம் ப்ரத்யக்ஷ யதிஸம்ராஹக ப்ரமாணவிருத்தம், தேஶிகஸித்தாந்த ஸம்மதஸஹஸ்ரவிருத்தம்" என்று கைகொள்கனியாகக்காட்டி ஸ்ரீமத்குன்றபாக்கம்ஸ்வாமி நிரூபித்துக்கொண்டேயிருக்கும்போது யதிராஜஸம்மதஸ்யைவ ந ப்ராமாண்ய மென்பது அதற்கு எங்ஙனே வடிக்கும்?

"உங்களுடைய ஆசாரத்தில் நான் காட்டின யதிஸம்ராஹக ப்ரமாணவிரோதத்தையும் தேசிக ஸ்ரீஸூக்திஸம்மதவிரோதத்தையும் நிரஸிக்கவல்ல ப்ரமாணம் உங்களுக்கு ஒன்றுமில்லையென்றபோதே உமது ஆசாரம் யதிராஜஸம்மதமுமன்று என்பது ஸித்தமாகவில்லையோ?' என்று குன்றபாக்கம் ஸ்வாமி அருளிச்செய்தது ஶாஸ்த்ர ஸாமரஸ்யாநுப்ரஸ்வஹாஷிதமேயாகுமென்பதை ஶாஸ்த்ரவஶ்யாளுகள் உணர்வர்கள்.

இந்த விஷயமான ப்ரஸ்தாவத்திலேயே இப்பெரியவர், அடியேன் சென்னையில் உபந்யாஸங்கள் நடத்திவருவதைப்பற்றி ஏதோ இழிவாக எழுதநினைத்தும் ப்ரயாஸம் கேஶவே ப்ரதிபத்திவஶா: ப்ரதிவேஷிரே* என்ற கணக்கிலே முறைதவறுமல்தானே எழுதிமுடித்தார். (அவருடைய நூலில் பக்கம் 19ல்)

"பட்டணம் நற்சந்தியிலே இவர் (அண்ணங்கராசாரியர்) உபந்யஸிக்கிருரேன்றும் கேள்விப்படுகிறேம்" என்றெழுதியுள்ளார். இந்த இப்பெரியவர்க்கு விவக்ஷிதமென்னவென்றால் சென்னையில் கடைவீதிகளில் கேட்பாரின்றிக்கே உபந்யஸிக்கிறனிவனென்று ஏதோ இழிவாக எழுத நினைவு. வெளிவந்த சொல்லோ இந்த விவக்ஷைக்கு விபரீதமாகவுள்ளது. நாற்சந்திக்கும் நற்சந்திக்கும் வாசிபறிந்திலர். நற்சந்தியிலே என்றெழுதியுள்ளவிவர் "நற்சந்தி யென்பது நல்லோர் கூட்டம்" என்ற தமிழ்நிகண்டுவை உணர்ந்தேயிருப்பர். உண்மையில் பல்லாயிரம் நல்லோர்கூடுமிடத்தில்தான் சென்னையில் அடியேன் உபந்யஸித்துவருவது. அந்த உபந்யாஸ ஸபையின் வைபவவிசேஷங்களை, பவஹு ஆனிமாதத்தில் வெளிவந்த வேதாந்ததீபிகையே விரிவாக வெளியிட்டுள்ளது. அந்த வியாஸத்திலிருந்து சில பங்க்திகளை இங்கு எடுத்தெழுதுகின்றேன்;

"பிரதிவாதிபயங்கரம் அண்ணனுடைய ஸந்ததியில் தோன்றினவரும் அந்தத் திருவம்சத்திற்கு எற்ற ஞான அனுட்டானங்கள் நிரம்பப்பெற்றவரும் நாடெங்கும் பரவியநற்புகழ் பெற்றவருமான ஸ்ரீகாஞ்சீ அண்ணங்கராசார்ய ஸ்வாமியின் கல்வித்திறத்திலும் உபந்யாஸசைலியிலும் க்ரந்த லேகநவைகரியிலும் ஈடுபடாதவர்கள் பெரும்பாலும் இருக்கமாட்டார்கள். ஷிஸ்வாமி ஸம்ஸ்க்ருதபாஷையிலும் தமிழ்ப்பாஷையிலும் இயற்றி வெளியிட்டிருக்கின்றவும் நாளைக்கும் வெளியிட்டுக்கொண்டிருக்கின்றவுமான பற்பல அரும் பெரும்நூல்களினல் இவருடைய உபயபாஷாப்ராவீண்யம் ஒப்பற்றதென்பது உலகமறிந்ததாகும். ஆழ்வார்களின் ஸ்ரீஸூக்திகளிலும் ஆசார்யர்களின் ஸ்ரீஸூக்திகளிலும் அனேக பாகங்களுக்கு இந்த ஸ்வாமியின் அருமையான வியாக்கியானங்கள் வெளிவந்து பண்டித பாமரவாசியில்லாமல் எல்லோருக்கும் மிகப் பயன் பட்டுக்கொண்டிருப்பதுபற்றி நாம் அதிகமாகச்சொல்லத் தேவையில்லை. இவருடைய அதிசயங்களெல்லாவற்றுக்கும் மேலாக இந்த ஸ்வாமி மூன்று வருஷகாலமாய் சென்னைமாநகரில் சனி ஞாயிறு தோறும் அருளிச்செய்து கொண்டுவருகிற அமுதமொழிமயமான உபந்யாஸங்களின் சிறப்பு விலக்ஷணமானது. சென்னைப்பட்டணத்தில் வித்வான்களுடைய உபந்யாஸங்களை அடிக்கடி நடத்திவைக்க அநேகஸபைகளும் சாரிடிகளும் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. அப்படிப்பட்டஸபைகளுள் பகவத்கதாப்ரஸங்க ஸபா என்பது ஒன்று. மற்ற எல்லாஸபைகளைவிட இந்தஸபையே சென்னையில் முதன்முதலாக ஏற்பட்டதென்றும் இது சிறந்த பிரமுகர்களால் ஸ்தாபிக்கப்

பட்ட தென்றும் தெரியவருகிறது. இந்த ஸபைஏற்பட்டு இற்றைக்கு 40 வருஷங்கள்போல் ஆகின்றன. இதுவரையில் இந்தஸபையில் அநேக வித்வான்களுடைய ஹரிகதாகாலக்ஷேபங்களும் ஸங்கீதக்கச்சேரிகளும் உபந்யாஸங்களும் விசேஷமாக நடந்திருக்கின்றன. ப்ரஸித்தர்களாயிருந்த ப்ரஹ்மஸ்ரீ பஞ்சாபகேச சாஸ்திரியாரவர்கள், பருத்தியூர் கிருஷ்ண சாஸ்த்ரியாரவர்கள் பண்டிட் லக்ஷ்மணசார்யரவர்கள் முதலான மஹான்கள் இந்த ஸபையில் அநேக காலக்ஷேபங்கள் நடத்தியிருக்கிறார்கள். தங்கசாலை வீதியிலுள்ள தொண்டமண்டலம் ஹைஸ்கூல் ஹாலில் இந்த ஸபையின் காரியங்கள் நடந்துவருகின்றன. ஷை ஹால் ஆயிரக்கணக்கான ஜனங்கள் வீற்றிருக்கக்கூடிய மிகவிசாலம் அமைந்தது. 1931ஆம் ஞு ஜூன்மாதத்தில் ஸ்ரீ அண்ணங்கராசாரியர்ஸ்வாமி ஷை ஸபையில் உபந்யாஸங்கள் செய்தருள நியமிக்கப்பட்டார். புஸ்தகம் வைத்துக்கொள்ளாமலும் கைக்குறிப்புகளுமில்லாமலும் கங்கா ப்ரவாஹம்போல் ஸ்வாமி ஸாதித்துவரும் உபந்யாஸங்களைக்கேட்டு அதிசயப்படாதவர்கள் யாருமில்லை. வால்மீகிராமாயணம், கம்பராமாயணம், பிள்ளைப்பெருமாளையங்கார் பாடல்கள், திருக்கோவையார் முதலான தமிழ்க்கிளவி நூல்கள், காவ்ய நாடக அலங்கார ச்லோகங்கள், ஸகல ஆசார்ய ஸ்ரீஸூக்திகள், ச்ருதி இதிஹாஸ புராணங்கள் ஆகிய இவ்வளவையும் இனிமையாகப் பொழிந்துகொண்டு ஸ்வாமி நிகழ்த்தும் உபந்யாஸங்கள் மிகவும் அருமையானவை. இப்படிப்பட்ட அமைப்புடன் விசேஷார்த்த உபந்யாஸம் இதுவரை எங்கும் கேட்டதில்லை என்றே பலரும் அபிப்ராயப்படுகிறார்கள். ஆயிரம் ஜனங்கள் கேட்டுக்களித்து வருகிறார்கள். ஆங்கிலத்தில் பி. ஏ. யம். ஏ. முதலான பட்டப்பரீக்ஷைகள் தேறினவர்களும் தமிழ்ப்பண்டிதர்களும் வடமொழிப்புலவர்களும் பலவகை உத்யோகஸ்தர்களும் வியாபாரிகளும் அநேகமத ஸம்பிரதாயஸ்தர்களும் திரண்டு மிக்க குதூஹலங்கொண்டு கேட்டுக் களிக்கும்படியாக நடத்தப்பட்டு வருகிறது இவ்வுபந்யாஸம்.''

என்று நான்கு வருஷங்களுக்குமுன் வெளியிடப்பட்டுளது.

இபபடி வெளியிட்டிருக்கிற பத்திரிகை எது?—உலகப்பிரசித்தமான வேதாந்ததீபிகை அது யாருடையது?—இவர்களுடையது. ஸ்ரீ வி. வி ஸ்ரீ ஐயங்கார் நடத்திவருவது.

‘‘ஶ்ரோதாரஸ்ஸஹிகாஃசீ ஸஹஸ்ரஸந்த்ஶ்ருண்வந்திரோமாஞ்சிதா: மௌலிஶ்லாக்யமாத்ரதம் ஸஹஸ்ரவிதம் ஸஸ்யக் ஸ்ரீமத்யதே| ஸூக்தானம் ஸஹஸ்ரகவிராஜ்ஞ ஹஸ்தமேவிசஞ்ஞிராஸாதிதா: வக்தாஸம்ப்ரதிஸவஸீவிக கஸ்ரயைரண்ணம் மராயெஶஹாநு||’’ என்று ஸ்ரீ

அஹோபிலமட.—வித்வத் சிகாமணி ஒருவர் அந்த உபந்யாஸ ஸபா மண்டபத்தில் (8-5-38ல்) பரக்க உபந்யஸித்ததும் ப்ரஸித்தம்.

இதர ஸம்ப்ரதாயஸ்த வித்வான்களும் அவர்களது பத்ரிகைகளும் இங்ஙனே புகழாநிற்கஇப்பெரியவர் தமது ஆத்மகுண பௌஷ்கல்ய விசேஷத்தாலே இகழநினைத்தாலும், இவருடைய நினைவை இவருடைய சொல்லும் பின் செல்லமாட்டாத அதிசயத்தையே ரஸிகர்கள் குறிக்கொள்ளவேணும். நன்னூலில் "தன்னை மறுதலைபழித்த காலையில், தன்னைப்புகழ்தலும்தகும்" என்றொரு ஸூத்ரமுள்ளது. பிறபெரியார் புகழ்ந்தவற்றை எடுத்துக்காட்டின வத்தனையே இங்கு.

அத்ருஷ்டார்த்தம் என்கிற [ஏகதேசிகளின்] ஒரு அனுட்டானத்தைப்பற்றின தத்துவமும், இதில் நம்தேசிகனுடைய திருவுள்ளம் இன்னதென்பதும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு நன்குதெரியவேண்டியது மிக அவசியமேயாதலால் இதைப்பற்றின விசாரத்திலே இப்பெரியவர் பிரவேசித்து, முன்னிலும் நன்றாகப்பரமார்த்த ப்ரகாசநத்தை நாம் செய்யும்படிக்கு அவகாசமளித்ததற்கு நாமும் நல்லுலகமும் பெருநன்றிபாராட்டுதலே நன்று.

ஶ்லோ॥ திரவ்யவர்ணஸ்ஸ்ரீவயர்ப்புஶிஷ்யாஃ
ஜாம்ராதாம்ராயுவிசமிஷாஃ।
யா தகேவாமெரா ரஹீதலஸ்தெரஹம்
திரவ்யவர்ணஸ்ஸ்ரீவாமீதுவஹீ॥

தலாத்தவமீதா நவநிவிஷயாநுயாயாய்ப்பதொஷெவிதம் ஶாஸஸ்ராஹிரவி: வரா ஸஜநி ப்ராஜ்ஞாஸ்ஸ்யாஜ்ஞா தகஃ। தாஸஜ்ஞாஸவதம்ஸயநுயதுவிவம் தாஷ்யக்ஷ்ப்ராஸநத்யம தஜெஜஷ்ாதுவநள விரம் நிமஸவஃ,வஶஜ்ஞ நிஸத்ஸவாஃ॥

ஸ்ரீமதேஶாவெதநஶதிதாஸவவெயஃ॥

மிகவும் வயோவ்ருத்தரான இப்பெரியவர்க்குச் சிறியேன் பணிவுடன் பணிப்பதொன்றுண்டு. ஸ்ரீமந்நிகமாந்த மஹாதேசிகனும்

உச்சிமேல்வைத்து மெச்சின ஸ்ரீவசநபூஷண திவ்யஶாஸ்த்ரத்தில் 'இன்ன விஷயமுள்ளது' என்று மறியகில்லாதவிவர், அடிக்கடி ஊநாவஶ்யகமாக அதனை இகழ்வது ஶ்ரேயஸ்கரமன்று. "மஹா ப்ராஜ்ஞரான ஸ்ரீமத்ஹோபிலநாராயணஸ்வாமி தம்முடைய புருஷ காரமீமாம்ஸையில் *ஊதிமஂஶிரஸாஜஹூம் ஸ்ரீவசநஹூஷணம்* என்று போற்றினவிந்த திவ்யஶாஸ்த்ரத்தை இகழ்ந்து அபசாரப் பட்டோமே!" என்கிற அநுதாபத்துடன் ஸ்ரீமத்திருப்புட்குழி ஸ்வாமி செய்துகொண்ட நிஷ்க்ருதிகள் ஜகத்ப்ரஸித்தம். இதெல் லாம் இப்போது கல்பிக்கிற ஐதிஹ்யமென்றாலும் என்க.

ஸ்ரீவசநபூஷண திவ்யார்த்தங்களை ஒன்றுவிடாமல் தம் முடைய ஸ்ரீஸூக்திகளிலே தேசிகன் அப்படியப்படியே அமைய வைத்திருக்கின்றாரென்னுமிடத்தை அணுமாத்ரமேனும் அபல பிக்கப்போகுமோ? இதையெல்லாம் ஏற்கனவே அடியேன் ஸத்ஸம் ப்ரதாயபரிசுத்தி முதலியவற்றில் விரிவாக நிரூபித்துமிருக்கிறேன். இப்போதும் அபூர்வமாகச் சிலதேசிக திவ்யஸூக்திகளையெடுத்துக் காட்டி ஸஹஷயிஷ்யாமிவாணிகாநு.

நாமாக ஒரு ப்ரவ்ருத்திசெய்ய முற்படலாகாதென்றும், ப்ரபத்திநிஷ்டையுங்கூட எம்பெருமானருளாலே வாய்ப்பதொன்று என்றிருக்கவேணுமேயல்லது அந்த அத்யவஸாயத்தை நாமாகச் செய்துகொண்டோமென்று நினைக்கவும் கூடாதென்றும் இப்படிப் பட்ட அர்த்தவிசேஷங்களையேயிறே பிள்ளையுலகாசிரியர் அருளிச் செய்வது. இவ்வர்த்தங்களிலேயன்றோ உந்தமக்கு வித்வேஷ முள்ளது. இவ்வர்த்தங்களைத்தான் ஸ்வாமி தேசிகனும் சிலாகி பியாக ஊஸகூஈ அருளிச்செய்கிறார் என்பதை யுணர்ந்தால் வித் வேஷப்ரஸக்தியில்லையே. ஊயவா, தேசிகன் பக்கலிலும் வித் வேஷம் வஹிக்கவன்றோ ப்ராப்தமாகும். மேற்குறித்த அர்த்த விசேஷங்களை தேசிகன் அருளிச்செய்திருக்குமிடங்களில் சில வற்றை இங்குக்காட்டுகின்றேன்;—

ஸ்தோத்ரபாஷ்யத்தில் * தவாம்ருதஸ்யந்திநி பாதபங்கஜே நிவேசிதாத்மா * என்றவிடத்தில்—"ரக்ஷணோவெந *ஊஹாதி

[illegible] என்றும் “[illegible]” என்றுமருளிச்செய்தார். அதிலேயே (ச்லோ. 45ல்) *[illegible]* என்பதற்கு மூன்று நிர்வாஹங்களருளிச்செய்கிறார்—மூன்றாவது நிர்வாஹமாவது, ‘[illegible]’ என்பதாம். இந்த ஸ்ரீஸூக்திகளால் விளங்குவதென்ன? ஸ்ரீவைஷ்ணவ திவ்யார்த்தங்களைப்போக்கி வேறொன்றில்லைகிடீர்.

“ஆநந்தமயனான எம்பெருமானுக்கும் [illegible]வித்தைக் கூறுகிறார் பிள்ளைலோகாசாரியர்” என்று இங்ஙனேயொரு ப்ரபல தூஷணம் பெருகிச்செல்லாநின்றது; அந்த ஸ்தோத்ரபாஷ்யத்திலேயே (அதே 45ஆம் ச்லோகத்தில்) *[illegible]* என்றதை விவரித்தருளாநின்ற தேசிகன் “[illegible]” என்றார். ஆச்சான்பிள்ளைகூட இவ்வளவு அருளிச்செய்திலர். இந்த ஸ்ரீஸூக்தியின் பொருளென்ன? விவரித்துக்காட்டவேண்டிய க்ரமத்தை தேசிகன் நமக்கு வைத்தருளவில்லையோ. [[illegible]] என்கிறார். ஆபத்காலங்களில், உயிர்த்தோழன் எப்படியிருப்பன் என்பதிலும் விப்ரதிபத்தியுண்டோ? [illegible] என்கிற சொல்லாலே லோகத்ருஷ்டியையன்றோ காட்டியருளுகிறார்.

இனி, இதெல்லாம் சாஸ்த்ரார்த்தமன்று; அதிவாதம் என்னப் பார்க்கவேணும். எவ்விதமாகவாவது நிர்வஹித்துக்கொண்மின். நம்பிள்ளை பிள்ளையுலகாசிரியர் போல்வார் அருளிச்செய்த அர்த்தங்களையே தேசிகன் இன்னமும் சிறப்புப்பொலிவித்து உள்ளுருகி அருளிச்செய்கிறார் என்பதுதானே தேறிநிற்கின்றது. பகவத்குணங்களிலே ஈடுபட்டுப்புகுந்து உள்ளங்குழைந்து அருளிச்செய்யுமதனையா அதிவாதமென்பது? இதுவன்றோ நமக்கு ப்ரமாணம்.

லோகதேஶிகவேதாந்ததேஶிகோக்திஷு ஶாஸ்த்ரேஷு ச।
ஸௌகுமார்யம் ஸாரஸ்வாத்ய ஸந்தஸ்ஸந்து விஶாரதாஃ॥

ஸர்வத்ராணக்ருபோதயிவிஸ்த்ருதஸந்தேஶ:
ப்ராப்திவிஸ்தார யத்ருஷ்டிவ்ருத தத்போஷணஸம்பூர்ண।
ஜகத்ரக்ஷணதத்ஸம்ப்ரதாயஸ்ய வ்யாக்யா யே
ப்ராப்தநிஜநிரதா ஜயந்து தத்பரஹ்ருதயபோதகா:॥

அவதாரணிகை முற்றிற்று.

விஷயஸூசிகை.

இந்த அத்ருஷ்டார்த்த ஸர்வஸ்வ க்ரந்தத்தில் விரிவாக நிரூபிக்கப்பட்டுள்ள முக்கிய விஷயங்களாவன:—

1. எம்பெருமான் ஸ்வஸம்பந்தி ஸம்பந்தி ஸம்பந்திகளுக்கும் தனித்தனி ப்ரபத்தியை எதிர்பாராமல் முக்தியளிக்கிறானென்பதை ஸ்ரீபாஷ்ய ச்ருதப்ரகாசிகையிலும் தத்வடீகையிலும் நிரூபித்துள்ள வகைகள்.

2. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரய ஸாரத்தில் த்வயோச்சாரணநுச்சாரணத்தாலே ப்ரபத்யநுஷ்டானம் பிறந்ததாக ஸ்வாமி ஸாதித்திருப்பதைப்பற்றின விவரணம்.

3. ஸ்வப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தியே ப்ரபத்தியென்பதை மீமாம்ஸா நியாயங்களைக்கொண்டும் பரக்க நிரூபித்தல்.

4. சரணாகதி கத்ய தத்வத்தை நிரூபித்தல்.

5. ந்யாஸதிலகத்தில் முக்கியமாகவுள்ள இரண்டு ச்லோகங்களின் பொருளை மிக விரிவாக விவரித்தல்.

ஸமேதேஷாம் விஷயாணாம் து ப்ரதிபாதநே பராஜ்ஞா:
ஸந்தம் தேஶிகவாதார்ஜவஶ்ரவணா ஹவிதும் க்ஷமா:॥

Funding: IKS/Tattva Heritage and IKS-MoE. Digitization: eGangotri.

𑌶𑍍𑌰𑍀𑌃

𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌤𑍇 𑌰𑌾𑌮𑌾𑌨𑍁𑌜𑌾𑌯 𑌨𑌮𑌃

“𑌶𑍍𑌰𑍀𑌦𑍇𑌶𑌿𑌕𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌕𑌣𑍍𑌟𑌕𑍋𑌦𑍍𑌧𑌾𑌰𑌕” 𑌬𑌿𑌰𑍁𑌦𑌸𑌹𑌿𑌤

𑌶𑍍𑌰𑍀𑌕𑌾𑌞𑍍𑌚𑍀 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌵𑌾𑌦𑌿 𑌭𑌯𑌙𑍍𑌕𑌰 𑌅𑌣𑍍𑌣𑌙𑍍𑌗𑌰𑌾𑌚𑌾𑌰𑍍𑌯𑌸𑍍𑌵𑌾𑌮𑌿𑌪𑍍𑌰𑌣𑍀𑌤𑌮𑍍.

அத்ருஷ்டார்த்தஸர்வஸ்வம்.

𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌲𑍍𑌲𑍋𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌮𑍁𑌖𑍍𑌯𑍈𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌗𑍍𑌗𑍁𑌰𑍁𑌵𑌰𑍍𑌯𑍈𑌃
𑌜𑍁𑌷𑍍𑌟𑌂 𑌸𑌾𑌰𑌤𑌮𑌂 𑌹𑍃𑌦𑍍𑌯𑌤𑌮𑌂 𑌯𑌶𑍍𑌚 𑌨𑌾𑌵𑌿𑌨𑍍𑌦𑌤𑍍 ।
𑌨𑌾𑌨𑌾𑌦𑍁𑌰𑍍𑌵𑌾𑌦𑌿𑌦𑍁𑌷𑍍𑌟𑍈𑌰𑍍𑌨𑌿𑌃𑌸𑍍𑌪𑍃𑌹𑍈𑌃 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌾𑌯𑍈𑌃
𑌜𑌾𑌤𑍋, 𑌵𑌨𑍍𑌦𑍇 𑌵𑍇𑌙𑍍𑌕𑌟𑌨𑌾𑌥𑌂 𑌤𑌮𑌾𑌰𑍍𑌯𑌂 𑌤𑌮𑍍 ॥

𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌦𑍍𑌵𑍇𑌦𑌾𑌨𑍍𑌤𑌾𑌰𑍍𑌯𑌪𑌾𑌦𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌬𑌹𑍁𑌸𑍂𑌕𑍍𑌤𑍀𑌃
𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑍍𑌵𑌾𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯 𑌸𑌾𑌰𑌸𑌙𑍍𑌕𑍍𑌷𑍇𑌪𑌤𑌿𑌹𑍃𑌦𑍍𑌯𑌾𑌃 ।
𑌶𑍍𑌰𑍀𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍁𑌵𑌕𑍍𑌷𑍋𑌨𑌿𑌬𑌦𑍍𑌧𑍋 𑌬𑌨𑍍𑌧𑌹𑍋𑌮𑍈𑌤𑍍𑌰𑍀
𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌂𑌜𑍀𑌯𑌾𑌤𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌜𑍍𑌞𑌯𑍋𑌦𑍍𑌧𑌾𑌰𑌵𑌤𑌾𑌰𑌾𑌃 ॥

𑌸𑌨𑍍𑌤𑍋𑌽𑌨𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌕𑌵𑌦𑍍𑌯𑌶𑍍𑌰𑌿𑌤𑌯𑌾𑌸𑍁
𑌵𑍍𑌯𑌾𑌖𑍍𑌯𑌾𑌤𑍈𑌰𑍍𑌦𑌿𑌵𑍍𑌯𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤 𑌨𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌵𑌿𑌮𑌰𑍍𑌶𑌃 ।
𑌸𑌦𑍍𑌵𑌾𑌦𑍈𑌰𑍍𑌨𑍃𑌣𑌾𑌂 𑌅𑌬𑌹𑍁𑌗𑍃𑌤𑌾𑌂 𑌵𑌿𑌷𑌯𑌾𑌣𑌾𑌂
𑌵𑍈𑌶𑌦𑍍𑌯𑌾𑌯𑍋𑌤𑍍𑌤𑍇𑌵 𑌨𑌸𑌤𑍍𑌸𑍁𑌵𑌿𑌵𑌾𑌯𑌤𑍍 ॥

𑌶𑍍𑌰𑍀𑌰𑌙𑍍𑌗𑌶𑍍𑌰𑍀𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌵𑌰𑌜𑌨𑍍𑌮𑌨𑌿𑌵𑌾𑌸𑌾𑌬𑍍𑌜𑌵𑌿𑌸𑌨𑍍𑌵𑌾𑌃
𑌵𑌿𑌦𑌿𑌤𑌾𑌃, 𑌕𑌾𑌞𑍍𑌚𑍀𑌕𑌲𑍍𑌪𑌸𑍍𑌵𑌾𑌮𑌿𑌨𑌃 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌤𑌤𑍍𑌰𑌾𑌹𑌿𑌸𑌂𑌵𑍃𑌤𑌾 ।
𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌚𑌾𑌰𑍍𑌯𑌵𑌿𑌪𑍍𑌰𑌾𑌃 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑌕𑍁𑌲𑌜𑌕𑌵𑌯𑌃 𑌕𑌕𑍁𑌨𑍍𑌦𑌤𑌾𑌃
𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯𑌂 𑌤𑍇 𑌸𑍍𑌵𑌕𑌾𑌯𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌦𑌿𑌨𑌮𑌭𑍍𑌯𑌰𑍍𑌷𑌤𑌾𑌂 𑌨𑌨𑍍𑌦𑌨𑌮𑍍 ॥

𑌵𑌾𑌦𑌪𑍍𑌰𑌸𑍀𑌦𑍋 𑌯𑌤𑌿𑌰𑌾𑌜𑌶𑌿𑌷𑍍𑌯𑍈𑌃
𑌵𑍇𑌦𑌾𑌨𑍍𑌤𑌦𑍇𑌶𑌿𑌕𑌾𑌦𑍍𑌯𑍈𑌰𑍍𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌿𑌨𑌿𑌷𑍍𑌠𑍈𑌃 ।
𑌶𑍍𑌰𑍀𑌵𑍈𑌷𑍍𑌣𑌵𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌹𑍃𑌤𑍍𑌸𑍍𑌥𑌂 𑌨𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌦𑌰𑍍𑌶𑌿𑌃
𑌨𑌿𑌕𑍍𑌷𑌿𑌪𑍍𑌤𑌸𑌮𑍍𑌪𑌤𑍍𑌤𑌿 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌵𑌯𑌾𑌸𑌃 ॥

𑌸𑌾𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌶𑍍𑌰𑌾𑌯𑌵𑍍𑌯𑌵𑌸𑌾𑌯𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌜𑍁𑌷𑍍𑌟𑌿
𑌪𑍍𑌰𑌾𑌯𑌶𑍍𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌂 𑌹𑌰𑌵𑌿𑌨𑍍𑌯𑌸𑌨𑍍𑌧𑍌 ।
𑌕𑌤𑌿𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑍁 𑌕𑌾𑌯𑌿𑌕 𑌕𑌾𑌯𑌦𑌹𑌨𑍈𑌃
𑌵𑌿𑌧𑌯𑌤𑍍𑌯𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿𑌵𑌿𑌧𑌜𑍍𑌞𑍍𑌯𑌵𑌿𑌦𑌾𑌃॥

𑌯𑌥𑌾𑌕𑌾𑌮𑌂 𑌆𑌰𑌬𑍍𑌧𑍇 𑌤𑌤𑍋𑌹𑌾𑌨𑌿𑌰𑌨𑍍𑌤𑌕𑌾𑌵𑌿𑌨𑌃 ।
𑌸𑌾𑌕𑍍𑌷𑌿𑌕𑍈𑌵𑍇𑌷𑍍𑌟𑌿𑌤𑌵𑍍𑌯𑌾𑌪𑍍𑌯𑌲𑌕𑍍𑌷𑌾𑌯𑌤𑍍𑌤𑍋𑌽𑌤𑍍𑌰𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌰𑍍𑌤𑍍𑌯𑌤𑍇 ॥

𑌦𑍇𑌶𑌿𑌕𑌦𑌶𑌨𑌕𑌣𑍍𑌠𑌹𑌾𑌰𑍀 𑌤𑍍𑌯𑌾𑌗𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌾𑌵𑌿𑌷𑍍𑌟𑌸𑌨𑍍𑌨𑌿𑌰𑍍𑌦𑌯𑌾
𑌵𑌾𑌦𑌿𑌹𑌯𑌜𑍍𑌞𑌰𑌵𑌂𑌶𑌵𑌿𑌹𑌾𑌰𑍀 𑌨𑍍𑌯𑌾𑌯𑌵𑌿𑌚𑌾𑌰𑌵𑌿𑌨𑌿𑌰𑍍𑌣𑌯𑌕𑌾𑌰𑍀 ॥ [𑌶𑍍𑌰𑍀

𑌪𑌰𑌿𑌵𑌾𑌦𑌪𑌰𑌿𑌹𑌾𑌰𑌸𑌹𑌿𑌤𑌾𑌸𑍁 𑌕𑍃𑌤𑌿𑌷𑍁
𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌪𑌕𑍍𑌷𑌿𑌵𑌿𑌵𑌿𑌦𑌾𑌸𑍁 𑌸𑌨𑍍𑌤𑍋𑌷𑌿 𑌕𑌿𑌂𑌰𑍋𑌧𑌾 ।
𑌨𑌿𑌗𑌮𑌾𑌨𑍍𑌤𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌵𑌧𑍂𑌨𑌿𑌰𑌵𑌦𑍍𑌯𑌹𑍃𑌦𑍍𑌯𑌂
𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌰𑍍𑌤𑍍𑌯 𑌵𑌿𑌵𑌰𑌣𑍋𑌦𑌿 𑌦𑌯𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑍋𑌕𑍍𑌤𑌿 𑌨𑌿𑌕𑌰𑍈𑌃 ॥

ச்ருதப்ரகாசிகா தத்வடீகா ரஹஸ்யத்ரயஸாரார்த்த நிரூபணம்.

பரமபுருஷார்த்தமென்கிற அரும்பெரும்பேறு பெறுதற்கு நாம் ஒரு உபாயாநுஷ்டானம் செய்தே தீரவேண்டுமா? அல்லது க்ருதக்ருத்யர்களான மஹாசார்யர்களுடைய ஏதேனுமொரு ஸம்பந்த விசேஷத்தாலேயே நாம் பேறுபெற்றோமாக விருகுண்டா? என்றுவிமர்சிக்குமளவில், ஸ்ரீஹாஷ்யத்தின் மங்களச்லோகமான * அகிலபுவநஜந்மேத்யாதியான ஸ்ரீஸூக்தியிலேயே நமக்கு நல் தெளிவு பிறக்குமாறு காணலாம்.

அதில் விநதவிவித பூதவ்ராதரக்ஷைகதீக்ஷே என்பது த்விதீய பாதம். இங்கே சேமித்திருக்கும் ஓர் மஹாநிதியை நிதியாக நெஞ்சிற்கொள்ளவேணும். [விநத=வணங்கின, விவித=பலவகைப் பட்ட, பூதவ்ராத=ப்ராணிஸமூஹங்களை, ரக்ஷா=ரக்ஷிப்பதையே, ஏகதீக்ஷ-முக்கியமான விரதமாகக்கொண்டவன்] என்று சப்தார்த்தம். இங்கு பூதவ்ராத என்றவிடத்தில் ச்ருதப்ரகாசிகாசார்ய

ரும், (தத்வடீகையில்) நம்தேசிகனும் நிரூபித்தருளியுள்ள விசே ஷார்த்தம் நெஞ்சையுருக்குகின்றது.

பூதவ்ராதமென்பதற்கு ப்ராணிஸமூஹமென்று பொருளா னாலும் இதில் சிறிது உட்புகுந்து ஆராயவேண்டும். ப்ராஹ்மண ஸமூஹமென்று சொன்னால் பிராமணர்களிற் காட்டிலும் வேறு பட்ட வஸ்து இங்குத்தோன்றுவதில்லை. பல ப்ராஹ்மணர்களின் திரட்சியையே யன்றோ ப்ராஹ்மண ஸமூஹமென்று வ்யவஹரிக்கி ரோம். ராஜபரிஷத் என்னுமிடத்திலோவென்னில் இப்படியில்லை. பல அரசர்களின் திரட்சியை ராஜபரிஷத்தென்று சொல்லுகின்றி லோம். மந்த்ரிகளும் ப்ரஜைகளுமாகிய இதரர்களும் அரசனோடு கூடியிருக்குமிருப்பையே ராஜபரிஷத்தென்கிறோம். ப்ராஹ்மண ஸமூஹ: என்றவிடத்திலும் ராஜபரிஷத் என்றவிடத்திலும் அவி சேஷேண ஷஷ்டீதத்புருஷஸமாஸமே கொள்ளுகிறோம். ஸமாஸத் தில் வாசியில்லையாயினும் பொருளில் நெடுவாசியுள்ளது.

இவ்விடத்தில் "பூதஸம்பந்தீ வ்ராத: பூதவ்ராத:; ஸம் பந்திஸம்பந்திநோபி தத்தத்வாரகாரணாத் ஸஹபாவத: ரக்ஷ்யத்வ விவக்ஷயா:————பசுர்மநுஷ்ய: பக்ஷீவா யே ச வைஷ்ணவ ஸம்ச்ரயா:। தேநைவ தே ப்ரயாஸ்யந்தி தத்விஷ்ணோ: பரமம் பதம்॥" இத்யாதியாகவுள்ளது ச்ருத ப்ரகாசிகா ஸ்ரீஸூக்தி. விநத ப்ரா ணிகளைமாத்திரம் ரக்ஷிக்கையன்றிக்கே அந்த ப்ராணிகளோடு ஸம் பந்தம் பெற்றவர்களையும்கூட அவர்களுடைய [ஸ்வஸ்வ-ஸம்பந்தி-ஸம்பந்தி- விநதப்ராணிகளின்] விநதியேகாரணமாக ரக்ஷிக்கிறான் எம்பெரு மான் என்றதாயிற்று. இங்கு "தத்தத்வார காரணாத்" என்கிற ஸ்ரீஸூக்தி மிகவும் ஸ்வாத்யம். நம் தேசிகன் இவ்வர்த்தத்தை தத்வ டீகையில் வெகு அழகாக உபபாதித்துப் பொருந்த வைக்கிறார். அவ்விடத்து ஸ்ரீஸூக்தியாவது—"பூதஸம்பந்தீ வ்ராத: பூ தாநி ததீயாநி ச; ஷஷ்டீஸம்பந்தஸாமாந்யாத்யைர்ஜ்ஞே:। அந்யயா ப்ரா தஸ்பர்சநபேக்ஷ்யாணி: நஹ்யத்ர ஸத்ர்வஸ் ஸம்ஹதாநாமேவ ப்ரவ்ருத்தி: மஹாவாக்யார்த்த:॥" இத்யாதி. மூலத்தில் ரக்ஷாபதத் தாலே விவக்ஷிதமான ரக்ஷணம் ஸ்வாஸாதாரணஸ்ய பரப்ரயோஜ

தஸ்யமோக்ஷஸ்யவ்ருத்தாந்த: என்று நிர்ணீதமாயிருக்கையாலே இந்த மோக்ஷவ்ருத்தாந்தம் விநத ஸுதங்களுக்கு மாத்திரமன்று, தத் ஸம்பந்தஸம்பந்திகளுக்கும் ஸுப்ரதிஹதம் என்கிற அர்த்தமே நம் தேசிகனுடைய [மேற்குறித்த] திவ்ய ஸூக்திகளாலும் விசதீக்ருதமாயிற்று.

இனி ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸார திவ்ய ஸ்ரீஸூக்தி பரிசீலனம் பண்ணுவோம். அதில் க்ருத க்ருத்யாதிகாரத்திலே—"அநாதி காலம் ஆஜ்ஞாதிலங்கனமடியாகவுண்டான பகவந்நிக்ரஹத்தாலே ஸம்ஸரித்துப்போந்த நமக்கு அவஸர ப்ரதீக்ஷையான பகவத் க்ருபையடியாகவுண்டான ஸதாசார்ய கடாக்ஷ விஷயீகாரத்தாலே வந்த த்வயோச்சாரணாநூச்சாரணத்தாலே ப்ரபத்த்யநுஷ்டாநம் பிறந்த பின்பு சரண்யப்ரஸாதநங்களில் இதுக்குமேல் ஒன்றில்லாமையாலே நிக்ரஹ ஹேதுக்களையெல்லாம் க்ஷமித்துத் தீர்ந்த வடியவர்தம்மைத் திருத்திப் பணிகொள்ளவல்ல ஸர்வசேஷியான ச்ரிய: பதி தன்பேறாகத் தானே ரக்ஷிக்குமென்று தேறி நிர்ப்பரனாயிருகை. இது மாசுச: என்கிற சரண்யவாக்யத்திலும் தீர்ந்தபொருள்" என்றருளிச்செய்துள்ள ஸ்ரீஸூக்திகள் நல் தெளிவுபிறப்பிப்பன. இந்த ஸ்ரீஸூக்திகளின் பொருள் விவரண நிரபேக்ஷம். "ஸதாசார்யகடாக்ஷவிஷயீகாரத்தாலேவந்த த்வயோச்சாரணாநூச்சாரணத்தாலே ப்ரபத்த்யநுஷ்டாநம் பிறந்தபின்பு" என்கிற வாக்யமொன்றே இங்கு ஸாரதமமானது. த்வயத்தை ஆசார்யன் உச்சரிக்க சிஷ்யன் அதைப் பின்பற்றி அநூச்சாரணம் பண்ணுவதனால் ப்ரபதநம் தேறுகின்றது என்று ஸுஸ்பஷ்டமாகக் காட்டியருளினர்.

மந்த்ரங்களானவை சப்தசக்தியாலும் அர்த்தசக்தியாலுமாக இரண்டாலும்கார்யகரங்கள். த்வயோச்சாரணாநூச்சாரணமென்பது திருவிலச்சினையின்போது மந்த்ரோபதேசகாலத்தில்தான் ஸம்பவிப்பது. மற்றொருபோதிலும் கிடையாதென்பது நிர்விவாதம். ஸமயாந்தரத்திலே இதைப்புதிதாக ஏற்படுத்திக்கொண்டாலும் விபரீதமேயாகும். ஏவஞ்ச, த்வயத்தை ஆசாரியன் உபதேசிக்க சிஷ்யன்

அதைத் தன்வாக்கினால் உச்சரிக்கும்போது இதன் பொருளை அறியப்பெறுவிடினும் ஶப்தஶக்திஸாமர்த்யத்தாலும் கார்யகரத்வம் இது தனக்கு ஸுஸ்திதமாகையாலே அப்போதே இவன் ப்ரபத்தியை அநுஷ்டித்தவனாகத் தேறிவிடுகிறானென்பது ஸுஸ்பஷ்டமாக விளங்குகின்ற தேசிகன் திருவுள்ளம்.

ஸ்வப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தியே ப்ரபத்தியென்று பரக்க நிரூபித்தல்.

ப்ரபத்த்யநுஷ்டாநமென்று வாசகம் காண்கையாலே இதுவொருகாயக்லேஶாதிஸாத்யக்ரியாகலாபம்போலேதோற்றியிருக்குமென்று நினைக்கவேண்டா; உபவாஸாநுஷ்டாநம், த்யாநாநுஷ்டாநம், ப்ராத:ஸந்த்யாநுஷ்டாநம். இத்யாதிப்ரயோகங்கள் பல காணுகின்றோம். இவ்விடங்களில் காயிகவாசிகவ்யாபார நிவ்ருத்தியைத்தானேபோக்கி வேறொருகார்யத்தின் ஸத்பாவ அநுஷ்டாநகந்தமும் காண்கின்றிலோம். "வீடுமின்முற்றவும் வீடுசெய்து" என்றாராழ்வார். இதில் 'வீடுசெய்து' என்றவாசகத்தை நோக்கில் ப்ரவ்ருத்திரூபமான ஒருகாரியத்தைச் செய்யவிதிப்பதுபோல் தோற்றியிருக்கும். உண்மையில் அப்படியொன்றுமில்லை. ஶாஸ்த்ரஜ்ஞர்கள் த்யாகஸ்ய கர்த்ருத்வமுபசார: என்பர்கள். வஸதி, யாவதி, ப்ரவர்த்ததே இத்யாதிஸ்தலங்களிற்போலவே விரமதி, விஶ்ராம்யதி, நிவர்த்ததே என்னுமிடங்களிலும் த்யாகத்திற்கு கர்த்ருத்வமே ஸமர்த்தமாகச் சொல்லப்படுகிறது. யாக, ஸ்நாநாதிகளில் காண்கிற கர்த்ருத்வம் காயக்லேஶவ்யாபாரரூபமாகவுள்ளது. விரதி விஶ்ராந்திகளில்காண்கிற கர்த்ருத்வம் தத்விபரீதமாகவுள்ளது. ஆகவே ஸ்வாநுஷ்டாநாதிஶப்தப்ரயோகணம் பூர்வபக்ஷிகளுக்கு ஸ்வகல்பிதமேயாகும். ந்யாஸதிலகத்தில் "த்வத்தோஷாச்சேதி" என்கிற (12) ச்லோகத்தில் * ஸர்வப்ரவ்ருத்திம் த்யஜதி * என்று கண்ணோக்தியுமுண்டு.

ஆத்மந: ப்ரஜாயதே஽ஸ்மிந்: என்னும் வாக்யத்தை யெடுத்துக்கொள்வோம். இங்கே * ஜநிகர்த்து: ப்ரக்ருதி: * என்கிற வ்யாகரணஸூத்ரம் வித்வான்களுக்கு ப்ரதிபாஸமாகும். இ:

கேஶிஶுவுக்கு ஐந்திகதஜ்ரகவும் உள்ளது. ஶிஶு, தான்விரும்பிச் செய்கிறகார்யம் என்னவென்றுபார்த்தாலோ, ஒன்றுமில்லையென்றே அனைவரும்சொல்லுவர். நாம் ஶிஶுஸ்தாயரேகிடீர்.

தண்டகாரணியத்தில் பெருமாளைக்கண்ட முனிவர்கள் தம்மை * மஹாஜஹாஸ்தாஸ்வொயநாஃ * என்றுசொல்லிக்கொண்டது ஸ்ரீராமாயணஸ்லிஷம். "கைகால்முடக்கவும் நீட்டவும் க்ஷமமன்றிக்கேயுள்ள ஶிஶுஸ்தாயராகத் தம்மைக்கொள்ளும்படி, அபேக்ஷித்த மஹர்ஷிகள்'' என்று நம்தேசிகன் பணிக்கும்படி, * தெதம் ஸெடீஉவொடிதுஷஹுஜஷாவ வெ யஉஜ்ஆரிணஃ * என்கிறவிடத்திலே யஉஜ்ஆரிகளென்று கஉஜ்ஒர்களாகக்கூறப்பட்ட முனிவர்கள் தாமே பெருமாளைக்கண்டவாறே ஸ்வாஸ்வயாயாத்மீம் தெளியப் பெற்று * மஹாஜஹாஸ்தாஃ என்று சொல்லிக்கொண்டால் நமக்கு வாய்க்கக்கூடிய பாசுரம் எதுவென்றுபாரீர். "*காயோடுநீடுகனியுண்டு வீசு கடுங்கால்நுகர்ந்து நெடுங்காலம் ஐந்து தீயூடுநின்று தவஞ்செய்யுமாற்றல் பெற்றவுங்களை நான்மஹாஜஹாஸ்தாஃ என்று கொள்ளப்போமோ? என்று பெருமாளுக்குத் திருவுள்ளமாக. உடனே [தவொயநாஃ] என்றார்கள் அம்முனிவர். "அவரவர்கள்தந்தாமுக்கு தாயஸ்தாஷமாய் வருகிற யநத்தை ஸவஜஜ்நீயமாகப்பற்றியிருப்பர்கள்காண்: அதுபோலே நாங்களும் தாவஸக்குடியிலே பிறந்தவாசியாலேதவஸ்விகளாயிருந்தால்'தவஸ்ஸீ தாவஸஶ்ஹொ அஃ' என்கிறபடியே எம்மை ஶொஅநீயர்களாகக்கொண்டு இரங்கியருளவேணுமத்தனைபோக்கி இதையிட்டுக் கண்னழிக்கப்பார்க்கலாமோ? என்றுவிண்ணப்பித்தபடி.

இப்படிப்பட்ட திவ்யாயஜ் ஸஙயாரஸஸ்வாஹங்கள் பெருகிச்செல்லும்குடியிலே பிறக்கப்பெற்றாலன்றோ வஊாயஜம் தெரியவிரகுண்டாவது. 'ஐயங்கெவஷஷக்ஷிஶொவாயகஸ்தயாத்விகா' என்கிற ஸஙஹஷதெஶிகதிவ்யஸக்தியின்படிக்கு ஸயஷவஸாயஊாத்ஷக்ஷணமான ஸ்வதநத்தை காயக்லேஶஸாயஷீமும் காயக்லேஶஸவமுமான வ்யாபாரமாக நினைப்பதும் அங்ஙனேசெய்து போருவதும் பொருத்தமுடைத்தாகுமோ?

அடைக்கலப்பத்தில் "பத்தி முதலாமவற்றில் பதியெனக்குக் கூடாமல், எத்திசையுமுழன்றோடி யிளைத்து விழுங்காகம்போல் —அடைக்கலம் நான் புகுந்தேனே" என்பது முதற் பாசுரம். காகன் பண்ணின ப்ரபத்தியாவது ஸ்வப்ரவ்ருத்திவிரோதியான ஸ்வப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தியேயிறே. [ஸ தம் நிபதிதம் பூமௌ] என்றது காண்மின். "இருகையும் விட்டேனோ த்ரௌபதியைப்போலே" என்னப்பட்ட த்ரௌபதி பண்ணின ப்ரபத்தியும் ஸ்வப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி யத்தனை போக்கி வேறொன்றில்லையே. "கஜக்ருஹீதே க்ராஹக்ருஹீதே ஜலே" என்னும்படியிருந்த ஸ்ரீ கஜேந்த்ராழ்வானுக்கும் ஸ்வப்ரவ்ருத்தி யொழிந்து* பரமாபதமாபந்ந:* என்ன நின்ற நிலைமைதானே ப்ரபத்தியாகப் பேசப்பட்டது. எங்குமிங்ஙனமே காணலாம்.

ஶ்லோ॥ ப்ரவ்ருத்த்யாத்மககர்த்ருத்வஸ்ய ப்ரவர்த்தகஸ்வம் ஸ்வதேஹத்ருதி ।
ஸம்ஸ்ருதி வ்யாஹாரோ விஶ்வஸ்தாஸ்வவிஜயதாம் ॥

தஸ்மாத்பாபப்ரவ்ருத்திதயாவிதிவேஷ்வபி ப்ரவர்த்தனே
ப்ரவ்ருத்த்யாத்மகனிவ்ருத்திரூபவ்யவஸ்திதே தத்விஶேஷயே ।
கஜேந்த்ர: பாஞ்சாலீ பரிஹ்ருதிதி ஏதத்தே ப்ரபத்தம்
ப்ரபந்ந: தத்க்ஷணப்ரஸ்ஸம்ஸத்வதிதி ப்ரஶம்ஸிதம் ॥

கஜஸ்தே ராக்ஷஸ்ஸ பரமபதகாகஶ்சாபராதி-
த்யஜ ஸ்வ ஸ்வயோஷவ்யாபாரஸ்வம் விரமஸ்தம் விஜஹதா ।
கரீந்த்ரேண யாதோ பரமபி ஹரிரித்யேவ கதிதம்
வராணே, ஏதேநைவ ப்ரபத்ந க்ருதித்வேஷ ஜகதே ॥

ஸஹாயம் பாஞ்சாலீ ஸ்வயம் பரிதஸ்வகீ பரிஹரம்
வ்யபாஹாய ஸம்தஸ்ய ஸ்வயம்கருணஸ்ய ப்ரயதநம் ।
அயோ ஜநாதனம் பரமபிகருணம் தஜஹாகே
ப்ரபந்நேத்யுக்தம் ஸா ஸ்வக்ருதிவிநிவ்ருத்தேர்வ்யஹி யயள ।

सा तीक्ष्णं चाञ्चल्यं जनकतनयायां कृतवता
जयन्तेनाकारि प्रपदनविधिः प्रायस्तदुह ।
परित्राणस्यास्य त्रिषु च हि भवत्स्वेषु हरणे
निवृत्तिर्हि प्रोक्तं प्रपदनविधेराङ्ग्यकविधि ॥

अशुभं हेय्यपित्वोक्त्या हरवतिता यये प्रपदनं
प्रदेनान्तेषुवं धयतन निवृत्तिः परमेहेतिः ।
प्रवृत्तेरीषा अनुनहि किं वक्तारान्तितं
यदीस्याश् काशंहोः! कारान्त कृवया तदीवरणम् ॥

अतपूर्वत्व्यक्तं—प्रपदनसावत्या कृतिरस
तदेकोपायस्वायत्यवसितिशयी कानसकृतिः ।
प्रवृत्तेरत्वाया अवित नहवेद्वाल्प्दिहे
त्यसौ सिद्धान्ते न स्वातिरविजयी दोषवियारः ॥

என்று न्यासरक्षையிலே சொன்னோம்.

प्रपत्त्यधिकारप्रकरणத்தில், 'साध्येऽपि प्रयुज्यताम्' என்றிருக்கையாலே-निवृत्तिरूपமானதற்கு प्रयोगविधानம் பொருந்தமாட்டாதாகையாலும் प्रवृत्तिरूपகார்யங்களுக்கே அது பொருந்துமாகையாலும் प्रपदनமென்பது प्रवृत्तिरूपமாகவேயிருக்கத்தக்கதென்று சொல்லுவது शास्त्रसहितமாகாது. मीमांसाशास्त्रத்தில் நிஷ்கர்ஷித்த வொருவிஷயத்தை இங்கெடுத்துக்காட்டி நல்தெளிவுபிறப்பிக்கின்றேன். [அதில் நாலாவது அத்யாயத்தில் முதற்பாதத்தில் மூன்றாவது அதிகரணத்தில் இதுகாணத்தக்கது.] स्नातकविषயத்தில் 'तस्य व्रतम्' என்று உபக்ரமித்து ''नेक्षेतोद्यन्तमादित्यं नास्तं यन्तं कदाचन'' என்று ப்ராஜாபதிவ்ரதமென்று ஒருவிரதம் விதிக்கப்பட்டுள்ளது. இங்கு விசாரம் நடக்கிறது, शास्त्रदीपिकायामुक्तिरेषा— ''तस्य व्रतमिति व्रतशब्देन उपक्रमेण सङ्कल्पक्रियाप्रतिपादनात् तदनुरोधेन उपसंहारस्थो निषेधोऽपि सङ्कल्पक्रियामेव प्रतिपादयति। अत एव नेक्षेतेत्यादावीक्षणाभावसङ्कल्परूपक्रियैव लक्षणया विधी-

𑌯𑌤𑍇; 𑌮𑌾𑌨𑌸𑌸𑌂𑌕𑌲𑍍𑌪𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌨𑌿𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑍍𑌯𑌵𑌿𑌨𑌾𑌭𑍂𑌤𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍' 𑌇𑌤𑌿. இதனைச்சிறிது விவரிப்போம்; 𑌅𑌨𑍁𑌷𑍍𑌠𑍇𑌯மானகார்யத்திற்கு 𑌵𑍍𑌰𑌤மென்றுபெயர். 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌤𑌕ன்விஷயத்தில் 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌵𑍍𑌰𑌤𑌮𑍍 என்று சொல்லியிருந்தும் 𑌅𑌨𑍁𑌷𑍍𑌠𑍇𑌯மான கார்யமொன்றும் மேலே சொல்லியிருக்கவில்லை. 𑌉𑌦𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌮𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌨𑍇𑌕𑍍𑌷𑍇𑌤 என்றதத்தனை. இது 𑌪𑍍𑌰𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌰𑍂𑌪கார்யமன்றாகையாலே 𑌵𑍍𑌰𑌤𑌵𑌿𑌧𑌿யாக எப்படி ஆகும்? என்று பூர்வபக்ஷம். இதன்மேல் ஸித்தாந்தமாவது—𑌨𑍇𑌕𑍍𑌷𑍇𑌤 என்று𑌨𑌿𑌷𑍇𑌧மாயிருந்தாலும் அது𑌅𑌨𑍁𑌷𑍍𑌠𑍇𑌯யானவொரு 𑌕𑍍𑌰𑌿𑌯ையை விதிப்பதேயாகும்; அப்படிப்பட்ட 𑌕𑍍𑌰𑌿𑌯ை எது? என்னில், "𑌉𑌦𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌮𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌨𑍇𑌕𑍍𑌷𑍇𑌯" என்கிற ஸங்கல்பக்ரியையே; 𑌇𑌤𑌿.

𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑌸𑍂𑌤𑍍𑌰த்திலும் 𑌶𑌰𑌣𑌾𑌗𑌤𑌿யில் 𑌪𑍍𑌰𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌰𑍂𑌪கார்யவிசேஷம் ஒன்றுமில்லையானாலும் * 𑌸𑌾𑌚𑍈𑌵𑍇𑌷𑍍𑌟𑌿𑌰𑍍𑌨 𑌪𑍍𑌰𑌯𑌾𑌜𑍍𑌯𑌤𑌾𑌮𑍍* என்று 𑌅𑌨𑍁𑌷𑍍𑌠𑍇𑌯𑌕𑍍𑌰𑌿𑌯ையாக விதிகாணப்படுவது 𑌅𑌨𑌵𑌦𑍍𑌯மேயாகும். 𑌹𑌮𑌵𑌦𑍍𑌪𑍍𑌰𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿 𑌵𑌿𑌰𑍋𑌧𑌿𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌰𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌂 𑌨𑌕𑌾𑌰𑌵𑌾𑌣𑍀𑌤𑌿 𑌸𑌂𑌕𑌲𑍍𑌪𑌃 𑌕𑍍𑌰𑌿𑌯𑌤𑌾𑌮𑍍 என்று விதித்தபடி. 𑌮𑌾𑌨𑌸𑌾𑌧𑍍𑌯𑌵𑌸𑌾𑌯மே வந்து முடிந்தது. வேறொரு ப்ரவ்ருத்தியும் வந்ததாகாது.

𑌪𑍍𑌰𑌯𑌾𑌜𑍍𑌯𑌤𑌾𑌦𑌿𑌤𑍀𑌦𑍃𑌶𑌂 𑌵𑌚𑌨𑌾𑌦𑌿𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑍈𑌃
𑌪𑍍𑌰𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌰𑍂𑌪𑌵𑌿𑌣𑍀𑌯𑍋𑌗𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌰𑍍𑌤𑌿𑌤𑌵𑍍𑌯𑌚𑍇𑌤𑌿 𑌯𑌤𑍍 ।
𑌤𑌦𑍇𑌤𑌦𑍍𑌭𑍍𑌰𑌮 𑌜𑍈𑌮𑌿𑌨𑍀𑌯𑌤𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌮𑌹𑌾𑌨𑌿𑌣𑍍𑌯
𑌪𑍍𑌰𑌦𑌶𑍍𑌯𑌨𑍇𑌨 𑌯𑌦𑌯𑌤𑍇𑌷𑍁 𑌵𑌶𑍍𑌯𑌤𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌯𑍀𑌜𑌨𑌾𑌃 ‖

இவ்விஷயத்தை 𑌹𑌰𑌦𑍍𑌯𑌾𑌸𑌾𑌰𑌕𑌕𑍍𑌷𑍇யிலே ச்லோகரூபேண எழுதிவைத்தோம்; அந்தச்லோகங்களும் காண்மின்;—𑌸𑌾𑌚𑍈𑌵𑍇𑌷𑍍𑌟𑌿𑌰𑍍𑌨 𑌪𑍍𑌰𑌯𑍋𑌜𑍍𑌯𑌤𑌯𑍇𑌤𑌿 𑌹𑌿𑌤𑌿𑌦𑌨𑌵𑌾𑌂 𑌸𑌂𑌪𑍍𑌰𑌦𑌶𑍍𑌯𑌾𑌕𑍍𑌷𑌿𑌵𑌜𑍍𑌞𑌃 𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑍇𑌦𑌮𑌿𑌤𑍍𑌰𑌾𑌇𑌤𑌿 𑌸𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌾𑌦𑌤𑌰𑌂𑌸𑌾𑌯𑌨𑍍𑌸𑌇𑌦𑌶𑍍𑌯𑌾𑌦𑌃। 𑌨𑍇𑌕𑍍𑌷𑍇𑌤𑍋𑌦𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌮𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌯𑌦𑍁𑌦𑌿𑌤𑌂 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌤𑌕𑌸𑍍𑌯 𑌵𑍍𑌰𑌤𑌂 𑌤𑌦𑌸𑍀𑌮𑌾𑌂𑌸𑌾𑌤𑌂 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌣𑍋𑌤𑍍𑌭𑌰𑍍𑌵𑍍𑌯𑌦𑌯𑌤 𑌵𑌿𑌵𑍃𑌤𑌿𑌂 𑌹𑌾𑌟𑍀𑌵𑌾𑌦𑌿𑌕𑌾𑌰𑌾𑌃 ‖

[illegible]
[illegible] ।
[illegible]
[illegible] ॥

[illegible]
[illegible] ।
[illegible]
[illegible] ॥

[illegible] ।
[illegible] ॥

“[illegible]ணம் பண்ணினவர்கள்” என்று ஸ்ரீ[illegible] ஸ்ரீ[illegible]க்தி காண்கையாலே [illegible] மாகவேயிருக்குமென்பதும் [illegible]. [illegible]ணமென்றால் தன்னகத்திலிருந்து பெரியதொரு மூட்டையைக்கொண்டுபோய்க் கோவிலிலே வைப்பது என்று பொருளன்று. ‘[illegible]’ [illegible]” என்று [illegible]களில் நிஷ்கர்ஷம்காண்க. [illegible] வஹிக்கக்கடவேனல்லேனென்று ஸங்கல்பம் கொள்ளுகையே [illegible]ணமென்னுமிடம் [illegible] முதலாக ஸகலதேசிகக்ரந்தங்களிலும் ஸுவ்யக்தம்.

[illegible] ।
[illegible] ॥

இனி சரணாகதிகத்யதத்வநிரூபணம்.

எம்பெருமானார்போன்ற [illegible]கர்கள் [illegible]கள் அருளிச்செய்ததுகொண்டும் [illegible]யை [illegible]ரூபமென்னப்

பொருந்தாது. ஏற்கனவே திருவுள்ளத்தில் நிலைத்து நின்ற ஸம்ப்ரதாயத்திற்கு ப்ரகாசகங்களாய் தத்த்வஸ்வரூபங்களாய் விளைகின்ற வாசிகஸ்துதிததிகளும் காயிகப்ரணாமாதிகளும் ஸ்வரூபத்திலே புகுமத்தனை.

பங்குனியுத்தரத்திருநாளிலே திவ்யதம்பதிகளின் முன்னிலையிலே எம்பெருமானார் ப்ரபத்திப்ரயோகம் பண்ணியருளினாரென்றால், ப்ரபத்தியின் ஸ்வரூபத்தைக்குலைத்தும் "சிற்றவேண்டா சிந்திப்பேயமையும்" என்ற ஆழ்வாருபதேசத்தைக்கடந்தும் ஏதோ பண்ணியருளினாரென்றபடியன்று. ஸ்வாச்ரிதர்களான பின்னானார் உய்யும்பொருட்டு, திவ்யதம்பதிகளுக்கும் தமக்கும் நடந்த ஸம்வாதத்தை ப்ரபந்தீகரித்தருளின வித்தனையே இங்கு அநுஸந்தேயம். இவ்வர்த்தத்தையே தேசிகனும் "ச்ருத்வா தேவ்யா ஸஹ பகவதோ ஜ்ஞாநயோகாதிதுர்க்க: யாச்ஞா: யோ ஸௌ வசஸா ஸஹஜநிஷ்ட மஹித்தாய குர்வ । ப்ராத்யம் ப்ரகாசயதஸ்த: பரமம் ரஹஸ்யம் ஸம்வாதவேஷ சரணாகதி மந்த்ரஸார: ॥" என்ற ச்லோகரத்நத்தினால் அருளிச்செய்தார்.

அதற்கு அடுத்தபடியாக (ந்யாஸதிலகவ்யாக்யாநே) "அத்ர ஹி பகவாந் பாஷ்யகார: ஸதாசார்யஸம்ப்ரதாயாகத ப்ரபதநஸ்ய ஸ்வயமநுஷ்டிதம் த்யாஸாவத்ய வித்யாவிசேஷம் ஸாநுபந்தி ஸம்ஜீவயிஷயா யதாவத் ப்ரகாசயந்" என்றுள்ள ஸ்ரீஸூக்தியும் நல்ல தெளிவையே பிறப்பிக்கும். ஸ்ரீபாஷ்யகாரருக்கு ஸதாசார்யஸம்ப்ரதாயத்தாலே ப்ரபதநம் ஸித்தமானது பங்குனியுத்தரத் திருநாளிலே ஸந்நிதியுள்மண்டபத்திலே அன்றிறே. பெரியநம்பிகள் பக்கலிலே பெற்றவது தன்னையாயிற்று இங்கு தேசிகன் அருளிச்செய்தது: 'ஸ்வாசார்யரான முமுக்ஷுவரணத்தாலே ப்ரபத்த்யநுஷ்டாநம் பிறந்தபின்பு' என்று ஸ்ரீமத்ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்திலருளிச்செய்தப்ரக்ரியைதானே இங்குமுள்ளது. ப்ரபதநமும் அதடியாக ப்ரபந்நனென்றுபேர்பெறுவதும் பஞ்சஸம்ஸ்கார ஸமயத்திலேதான் என்கிற திருவுள்ளத்தையே தேசிகன் தமிழ்ப்பங்க்தியாலும் ஸம்ஸ்க்ருதபங்க்தியாலும் தெளிய வெளியிட்டருளினாராயிற்று. ப்ரபதநசப்தமும் உத்தாரணசப்தமும் வாய்விட்டுச் சொல்லு

வதையே காட்டும். உபதேஶ க்ரஹணஸமயத்தில்தான் அபயத்திற்கு வாய்விட்டு உதாஹரணமுள்ளது. மற்றைப்போதுகளில் ஏகாந்த ஸம்பாஷணமாத்ரமேயிறே.

இங்ஙனன்றிக்கே. "அபவர்க நரக ஸம்ஸரண ஷிதம் த்யாவப்ருதிவ்யோர் விசேஷ" என்றவிது எம்பெருமானார் திவ்யதம்பதிகளின் முன்னே சரணாகதி அநுஷ்டித்தபடியைக்கூறுவது என்றே கொண்டாலும் குறையொன்றுமில்லை. அப்போதும் அங்கு அவர் அபாரஸம்ஸாரம்செய்தருளினார் என்னுமதுக்கு மேற்படச் சொல்லலாவதொன்றில்லையிறே. "ஸம்ஸாரபீதியாலே சரணாகதி செய்தருளினார்" இத்யாதி ஸ்ரீஸூக்திகள் ஸஹஸ்ரமிருந்தாலும் இவை ப்ரபத்தியின் ஸ்வரூபத்தை மாறுபடுத்த க்ஷமங்களாக மாட்டா. இவ்விருள்தருமாஞாலத்தில் வஸிக்குந்தனையும் ஸம்ஸார பீதி அநுவர்த்தித்தே வருவதன்றி, இந்நிலத்திலேயே இந்த பீதி நிவ்ருத்தமாகின்றதென்பதில்லை. * அகலகில்லேனிறையுமென்று தொடங்கி * புகலொன்றில்லாவடியேன் உன்னடிக்கீழமர்ந்து புகுந்தேனே * என்று ஸாரஸவசனம் பண்ணியருளின ஆழ்வார் அவ்வளவோடே ஸம்ஸாரபயாநிவ்ருத்தரானமைகண்டிலோம். ப்ரபத்த்யநந்தரமான ஸம்ஸாரபீதியை வெளியிடுகின்ற * உண்ணிலாவியவைவரால் குமைதீற்றி* என்கிற திருவாய்மொழி* அகலகில்லேனுக்கு ஸ்வவ்யவஹிதோத்தரமாயிருக்கும்படி காணநின்றோம். தேசிகன்* ந்யஸ்யஸ்யத்ர பவதே வரத ! நிஜ ஸம் நிக்ஷேப நிக்ஷேபோ ஹி* என்றருளிச்செய்த பிறகுமத்தனையிடங்களில் தம்முடையபீதியை மேன்மேலும் வெளியிட்டிருக்கிறாரென்பதை ஊன்றி நோக்கவேணும். இந்த ஸம்ஸாரமண்டலத்தில் உள்ளதனையும் பயாநுவ்ருத்தி அபரிஹார்யமாயிருக்குமென்பது திருமங்கையாழ்வாருடைய * மாற்றமுள * என்கிற திருமொழியினால் நன்கு காட்டப்பட்டதாம்———உத்யந்த்யுதாவிஷ்கார:.

ஶ்லோ॥ ஸ்ரீபாஷ்யகாரைர்மந்த்ரார்த்தஸாரஸஹஸ்ரை:

மத்ஸ்வரூபநிரூபணமாரப்தம் ஸத ।

தஸ்மிந் ஸ ந்யாஸக்ருதிரூபோ யம:

கிம் தேஶிகேந்த்ரோஸ்தீதி விவேசநீயம் ॥

உபாஸாவ்ருதம் கஸ்சிந்நிக்ஷேபஸாரயீ: ।

அத தமிஹ வாஸ்தவ்யக்தம் விஸ்தரணீதே ச வாக்யை: ॥

கிம் தாவதோபவாஸஸ்ய ஸவேஶக்ருத்யரூபஸுதா

இதி ஸத்யம் விஞ்ஞாநா ஸவேயாந்யஸ்மத் தேஶிகை: ॥

ந்யாஸதிலக திவ்ய ஸூக்தி விமர்சம்

ஶ்லோ॥ ஸ்ரீமந் ந்யாஸதிலகே ஶ்லோகத்விதயமூஹ்யதாம் ।

அவதாரீத் க்ரியாக்ஷேபீ தத்ஸம்ஶயபரீக்ஷ்யதே ॥

ந்யாஸ திலகத்தில் * அந்யோந்யஸம்ப்ரஹணவஶமோ யாதி ஸம் மேஶ யதக் வம்மந்த்ரகாக்ஷஹர நிஹிதோ நீயதே நாவிகேந। ஸஷ்டேத்ஹோமாநு அவிதி தநுவஸ்வேகஸ்யாஸ்யகாதி: ஸ்வதம்ரூபாவ்ள ரூஸவதிதயா தேஶிகோ தேஶயாமாஸ * என்கிற சுலோகமும், இதற்கடுத்ததாகவுள்ள * உக்த்யா யதஜ்ஞய விஹீஷண முக்த்யா தேரூதயாயமுக்ஷணமேநேஹவதா விதீணம்। ஸ்ரீஸ்வாவஸம் தத்ரபாஸஷோவஸ்ரித்தே நித்யம் ரூவீச ஸமவநு ஸுரிஸம்மதாய * என்கிறச்லோகமும் இனி விமர்சிக்கப் பெறுகின்றது. முந்தினச்லோகத்தில் * தேஶிகேந்த்ராசயாமாஸ * என்று எழக்கு உவதிஷமான பாடம். இப்பாடத்தில் பிறர்கூறும் குறைகளுக்கு அவகாஶமேஶமுமில்லை. தேஶிகேந்த்ர: என்றது எம்பெருமானை நோக்கியது என்பர் பெரியோர். இது எம்பெருமானுர்க்கு அஸாதாரணமான திருநாமமல்லாமையாலே இந்தஸாமாந்யஶப்தத்தைக்கொண்டு உடையவரென்று பொருள்கொள்ளலாகாது என்ன வொண்ணுது; தேஶிகேந்த்ர: என்றிருந்தாலும் தேஶிக: என்றிருந்

தாலும் எம்பெருமானைக்காட்டுவதில் ஒளசித்யவைசித்ரீயேயுள்ளது; * தஸ்மிந்ராமாநுஜார்யே முநிரிதிஅவதீ ஹாதி நாத்ருத: * என்பது ஸுப்ரஸித்த ப்ரமாணம். * கூரேநாதேத்யாதியான இந்த ச்லோகத்தின் பூர்வார்த்தத்திற்கு விவரணரூபமாகவும், இந்த தேசிகேந்த்ரவசத்திற்கு வியாக்யானரூபமாகவும் அவதரித்ததான [உத்யாயநஜயேத்யாதி] அடுத்தச்லோகமும், இங்கு ஸமர்த்தவஸ்தாவகமாகும். தேசிகேந்த்ர:-லக்ஷ்மணமுநிரேவ என்றுகாட்டும்.

அன்றியும், ஸ்வாமி தாமே ஸ்ரீமத்ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்தில் ஸ்வாமி விஹாரமாயிகாரத்தில் இந்தச்லோகத்தைப்பூர்ணமாக அநுவதித்து "ந்யாஸதிலகத்திலே சொன்னோம்" என்றருளிச் செய்தவிடத்தில் தத்வஸ்ஹிதவைசத்திலே—'ஒருமலையில் நின்றும் ஒருமலையிலேதாவும் ஸிம்ஹசரீரத்தில் ஜந்துக்களைப்போலே பாஷ்யகாரர் ஸம்ஸாராதிலங்கநம் பண்ண அவரோடுண்டான குடல்துவக்காலே நாம் உத்தீர்ணராவுதோமென்று முதலியாண்டானருளிச் செய்த பாசுரம்" என்கிற ஸ்ரீஸூக்திகாண்கையாலே தத்ஸஹிவ்யாஹாரவமும் இங்கு ஸமர்த்தவஸ்தாவகமாகும். தே என்கிறவதும் இன்றிக்கே "தேசிகேந்த்ராதயார்ய:" என்றிருந்தால் பலன் மிலேச்சாதிகளுக்கும் ஆகவேண்டிவரும் என்கையும் ஸ்தோத்ரம்; 'மாறன்மறையுமிராமானுசன் பாஷியமும் தேறும்படியுரைக்குஞ்சீர்' என்றவிடத்தில் 'மிலேச்சசண்டாலாதிகள் தேறும்படி' என்றுபொருளாய்விடுகின்றமையை அறிந்தும் அதைத் திருத்திக்கொள்ளவில்லையே. உடையவர்ஸம்பந்தத்தை ஒருபடி பெற்றுமிலேச்சாதிகளும் முக்தியடையப்ராப்தியுமுண்டு; வணிகர்களுக்கெல்லாம் முக்தியுண்டாவதாக இந்த ச்லோகந்தன்னில்சொல்லிற்றில்லையிறே. 'தயாமூர்த்தே: தேசிகேந்த்ர: ராமாநுஜார்ய: ஸம்பந்திநாம் ஸவைதுஷ்யவித்தஸ்ஸ்வாவள ஸ்ஹவதி' என்றால் இதில் பொருந்தாமையொன்றுமில்லையே, கீழ்மூன்றடிகளில்ஸம்பந்தாவஸ்யகத்தை காட்டிற்றிறே.

எம்பெருமானார் தேசிகன்காலத்திற்கு நெடுநாள்முன்னமே திருநாட்டுக் கெழுந்தருளியாகி இவ்விஸம்வாதியில்லாமையாலே “ஸ்தம்ப்ராப்தளப்ரஸவதி” என்று வசநோக்தியை ஒருபடியாலும் பொருந்தாது—என்கிற ஆக்ஷேபம் பலபல ஆக்ஷேபங்களுக்கு உத்பாவகமாய் நிற்கும். * ப்ராணாஸம் ருக்மிணீந்தி: ப்ரதிமஹாண்ஸா ஸகம் * என்றதுதானும் பொருந்ாது என்னவேண்டிவரும்; தேசிகாநுவ்யவஹிதர்களுக்கு ஸாக்ஷாத் ப்ரஸங்கள் ஸம்பவிக்குமே.

ஶ்லோ. ஸ்வஶாவதாரக்ரமேஷ்யதஸ் ப்ராக்தஸிதஸ்யாஶ்யதேயதி ।
விவாதாஸ்பதவதேர்வி தஸ்யாஸ்தேதிதீக்ஷ்யதாம் ॥

யதிராஜஸப்ததியில் * ஸ்வருணுவிக்ஷிவதி ந: விஷம் * நாம ஸஹணஷ யதிநாம்—விஜ்ஞாநதிர்த்தநவம் ஶிவதி * ப்ரயதி யதி க்ஷாஹ்ரஸ் * யதிக்ஷாஹ்ரீவ:—ஜாஜ்வல்யத ஸஹ * என்று பல விடங்களில் வசநாயஸகுணஸங்ஙஸமிவ ப்ரயோமமேகாண்கை யாலே இவற்றிலும் ஸநவவத்திஸம்கை ஸவஜஶீயமாகும். * ப்ரய யது விஶதேஷ தீக்ஷ்ணஹாவம் ப்ரஹாஸஹ்வதிஸக்ஷணெ யதீஸ்ர:* என்றவிடத்திற்போலே இங்கும் எம்பெருமானாருடைய ஶக்திக்கே [அதாவது ஸாமர்த்யவிஶேஷத்திற்கே] வசநகாநுவ்ஸஹ ஸ்வம் சொல்லிற்றாக உணரவேண்டுகையாலே ஒருஆக்ஷேபத்திற்கும் உத்தியில்லை. ஆகவே “தேஶிகேந்த்ராதயாநு:” என்கிற ப்ராசீந பாடத்தில் ஸநவவத்தி மத்யமுமில்லை. ஆனாலும் பிறர் ஆசரிக்கும் பாடத்தையே நாம் முழுமனமாகக்கொள்ளவும் குறையில்லை.

ஶ்லோ ॥ ந்யாஸதிலகீயவதேஶ் தேஶிகஶப்தாயதிஸதெநாமும் ।
தத்ருஹி தர்தீயசரணே நயாபி கியிவந்த்ஸாயஸவஸ்ஸும் ॥
ஹிகவாசநவாக்ப்ர வணம் தமைத்ருகமைத்ருவ யஜ்யதெ அஶா ।
தேஶிகஶணிசஹா த்தா தத்ஸஹ்யாவிஸ்துகாந நிஜஹ்ருதயம் ॥

இதில் தெசிகஃ என்பது, தமக்கு நேரே ஆசார்யரான அப்புள்ளாரைச் சொல்லுகிறது என்னும் பொருளையே முழுமனமாக இசைகின்றோம். அடுத்த ச்லோகத்தில் எம்பெருமானாரைப்பற்றின நிஸ்ஸஹநிதெசம் மிருக்கையாலே அவரைப்பற்றின சிறப்பு அங்கேவிவரிக்க எளிதாம். இங்கு * ஹஸ்தே ஹெமாஸுசுவிஷ்தநரவஷ்வகஸ்யாஹஸ்ரகாதிஃ * என்கிற த்ருஷ்டாந்தஸ்வாரஸ்யமொன்றே விசேஷித்து விமர்சிக்கவுரியது. அந்த விமர்சத்திற்கு முன்னே சிறியதொரு விண்ணப்பமுண்டு. இங்ஙனே சில த்ருஷ்டாந்தங்களைக்கொடுத்து அருளிச்செய்கிற ஆசாரியர்களின் திருவுள்ளம் யாதாயிருக்குமென்கிற ஆராய்ச்சி மிக முக்கியமானது. முதலியாண்டான் ஸிம்ஹத்ருஷ்டாந்தமொன்றை யருளிச்செய்தார்; இங்கு தேசிகன் மூன்றுத்ருஷ்டாந்தங்களிடுகிறார். த்ருஷ்டாந்தத்திலுள்ள ஸகலாம்சங்களும் தார்ஷ்டாந்திகத்தில் ஸமந்விதமாக வேண்டிய நியமமில்லையெனினும் யத்கிஞ்சிதம்சமாவது உபஜீவ்யமேயிறே. அதுதான் இங்கே எது என்றால், அஜ்ஞனும் அசக்தனுமானவனுக்கு ஸ்வஸமீஹிதஸித்திக்காகத் தனியே ஒருப்ரவ்ருத்தியில்லையென்பதுதான் ஒவ்வொரு த்ருஷ்டாந்தத்தாலும் ப்ரதர்சிதமாகிறது. இவ்வம்சந்தன்னை மதியிற்பதியவைப்பதற்காகவே இவர் த்ருஷ்டாந்தமிடப்புக்கது. முதலியாண்டான் காட்டின ஸிம்ஹத்ருஷ்டாந்தத்தை விமர்சிப்போம்; ஸிம்ஹத்தின் உடலிலே ஒரு ஜந்து இருந்தால் அது மலையைத் தாவுதற்குத் தானாகவொருமுயற்சி கொள்ளவேண்டா; ஸிம்ஹசரீரஸம்பந்தமாத்திரமே அதற்குப்போதும் என்பது இங்கு ஸம்க்ஷேபிதம். அப்படி உடையவருடைய திருமேனியின்மேல் ஆண்டான்போல்வார் ஏறியிருக்கவேணுமென்பதில்லை. ஏதேனுமொருபடி தத்ஸம்பந்தமிருந்தால் தாவதைவ ஸம்ஸாரதிரும்வநம்பண்ணிப் பேறுபெறலாமென்பதே நிஷ்கர்ஷமாகின்றது. இதெல்லாம் வாரணாதிகபாஷ்யாதிமன்றிக்கே ஸுதிவாதமாக இருக்குமானால், ஜமதக்ஜிஜீவயிஷுவான ஆசார்யர்

இதனை ரஹஸ்யக்ரந்தத்தில் நிஷ்கர்ஷகஸ்தலங்களில் குறிப்பாக எடுத்தருளிச்செய்ய ப்ரஸக்தியிராது. ஆகவே, அதிசயோக்தியன்று, உள்ளபடியே சாஸ்த்ரார்த்தமே யென்றிசையவேணும். யதா, முதலியாண்டான் 'உடையவருடையதிருமேனி ஸம்பந்தமத்தனையே தாம் உத்தீர்ணராகைக்குப் போதும்' என்றருளிச்செய்ததுபோல, தேசிகனும் தமக்கு அப்புள்ளாருடைய ஸம்பந்தமாத்ரத்தாலே பேறு தப்பாதென்று அருளிச் செய்தாரென்னுமிடம் ஸர்வஜநவேத்யம். இப்படி அநுஸந்தித்த ஆண்டானும் தேசிகனும் ஏதாவதா நிர்ப்பரோ நிர்ப்பயோஸ்மி என்றிருந்துவிடாமல் உதாஸீநர்களிலே சிலரைப்போல்அத்ருஷ்டார்த்தமென்று தனியே ஒரு க்ரியாகலாபம் அநுஷ்டிக்க வொருப்பட்டிருப்பார்களாகில் அவர்கள் ஸ்வாபிமதமாக நிரூபித்தருளிச்செய்தவை நிரர்த்தகங்களாகவன்றோ ப்ரஸங்கிக்கும். "ஆசார்யஸம்பந்தமே எமக்கு உத்தாரகம்" என்று இவ்வளவே அருளிச் செய்திருந்தார்களாகில் இவ்வளவு நிர்ப்பந்தமாக இதைநாம் விஜ்ஞாபிக்க அவகாசமிராது

நநு, இந்த த்ருஷ்டாந்தங்களுக்கு ஸர்வதா நைரர்த்தக்யமில்லையே; அஜ்ஞனும் அசக்தனுமானவன் ஜ்ஞாநசக்திகளில் குறையற்றிருப்பானொரு பெரியோனையணுகிப் பேறுபெறவேணுமென்று வ்யவஸ்தாபநத்திலே இந்தத்ருஷ்டாந்தங்கள் உபக்ஷீணங்களாகின்றனவேயென்னில்; * [illegible] * என்கிற அபசூத்ராதிகரணத்தை விசேஷித்து ஆராய்ந்தால் இங்ஙனே சொல்லப்போகாது. இதையே நன்கு விவரிப்போம்.

இங்கு ஸேவகஸ்தானத்தில் எம்பெருமானாரானால் நாம் எப்படி அவருக்கு ஸஹசரராவோம்? என்கிற சங்கையும், தண்டகாரண்யவாஸிகளான மஹர்ஷிகள் * [illegible] * என்னும்படி தசரதாத்மஜனுக்கு எப்படி ஸஹசரர்கள்? என்கிற சங்கைத்தோடொக்கும். வஸ்துதஸ்து, இங்கு எம்பெருமானார்க்கு

விவக்ஷை யில்லை' அப்புள்ளார்க்கே விவக்ஷை என்றும் இசைந்து போந்தோ மானபின்பு இந்தஅர்த்தமே இப்போது நிரவகாசம். தெய்வஸ்ருஷ்டி என்றவசத்திற்கு எவர்களுடைய மாறுலும் தத்தோஷ்வம் தத்திலே நிவிஷ்டரானவரெல்லாரும் ஸஹசகாரி: என்கிறவசத்தினாலே ஸூஹ்ருதராகக் குறையில்லை. இது மிகச்சிறியவிஷயம்.

இங்கு * ஸவிதிதநரவ: * என்கிற விசேஷணத்தை ஸ்வாமி எதற்காக இட்டருளினர் என்கிற விசாரத்திலே ஒருவரும் புகுந்திலர். ஸாராஸ்வாதிநீகாரரும் "ஜ்ஞாநாஹ்லவத்துக்கு முதல்த்ருஷ்டாந்தம்; பக்த்யுஹ்லாவத்துக்கு இரண்டாம்த்ருஷ்டாந்தம்; உஹ்யாஹ்லாவத்துக்கு மூன்றும் த்ருஷ்டாந்தம்" என்றிவ்வளவே கூறியுள்ளார். * ஹர்ஷ்கே ஹொமாநு நரவதிஸவியெ வெவஸவஷ்யாஹ்சகாரி:* என்றுவது, நரவவ்யூஹாவமேயின்றிக்கேயாவது ச்லோகமியற்றியிருக்கலாமிறே * ஸமுங்காரः வரிகஸ்ஹ்ஹாஹிவ்யாயெ விஶெஷணெ * என்ற லக்ஷணத்தின்படி அணிபெறவன்றே இவ்விசேஷணமிட்டருளியிருப்பது.

ராஜஸேவை பண்ணிப் பொருள்படைத்த ஸாத்ருனுடைய ஸம்பத்ருஹ்ருதிகள் முக்திகல்பமான ஹேமங்களை அநுபவிக்குமிடத்தில் இக்குழந்தைகளும் ராஜஸேவை பண்ணவேணுமென்பதில்லை. அரசனைக்காண்கைதானும்ஸதவெக்ஷிதம். ராஜஸேவைபண்ணிப் பொருளீட்டிச் சேமித்துவைத்தவனே வ்யாநஞன் வொருவன்! அவனேடு குடல்துடக்குடையாரெல்லாரும்ராஜவெவாமிநவெக்ஷர்களாகவும் ராஜஸேவநிரீக்ஷணநிவ்ருத்யவெக்ஷர்களாகவும் பலபலபோகங்களை யநுபவிக்கக் காணநின்றேம். இதனை உதஷாஷீகரித்திருக்கின்ற ஆசிரியரது திருவுள்ளம்—ஹமவநஸேவதந்தம்பண்ணி ஆசார்யஸார்வஹௌமர் ஸம்பாதித்துச் சேமித்துவைத்த அருளென்னும் பொருளை தந்ஸம்பந்திகளனைவரும் அவ்

வருபந்தமாத்ரமேயடியாக ஸ்வப்ரயத்நநிரபேக்ஷர்களாய்ச் செவ்வனே அநுபவிக்கக்கடமைப்பட்டுள்ளார்களென்னுமித்தனையே அநந்யவ்ருத்தாவபி. * காகேப்யோ ததி ரக்ஷ்யதாம் * இத்யாதிஸ்தலங்களில் ப்ராஜ்ஞர்கள் அஜஹல்லக்ஷணா என்றுகொண்டு [காகபதம் தத்யுபகாதகஸர்வப்ராண்யுபலக்ஷணமிதம்] என்பர். அதுபோலே, ஸுவிஹிதந்ருப: என்னுமிடத்தில் ந்ருபபதம் ஸேவகனையும் லக்ஷணயா காட்டித்தீரும். [ஸுவிஹிதந்ருப: ஸுவிஹிதஸேவகஸ்யாப்யுபலக்ஷகம் பவதி.] — இதுலௌகிக த்ருஷ்டாந்தமேயாதலால் தார்ஷ்டாந்திகக்கு அநுமாநமாகவே பொருள் கொள்ளவேண்டுதலால் இது மிகவும் உபபந்நம். ராஜஸேவகன் ஈட்டின பொருளைக்கொண்டு போகங்களையநுபவிக்கின்ற தத்ஸம்பந்திகள் அரசனைக்கண்டிருக்கவேண்டாமைபோலவே ராஜஸேவியான ஸ்வமூல புருஷனையும் கண்டிருக்கவேண்டாவிறே. இதனால், ஆசார்யசிகாமணியோடு வ்யவஹிதஸம்பந்தம் பெற்றவர்களும் தத்ஸம்பந்தஸாமர்த்யாதேவ ஹேதோ: பேறு பெற்றேதீருவர்கள் என்னுமிடமும் அவர்கள் அவ்வாசார்யனுடைய ஸம்பந்தமொன்றையே ஒருவாறு பெற்றிருக்கவேணுமென்னுமிடமும் வ்யஞ்ஜிதமாயிற்று.

* ஸேவகஸ்யாத்மஜாதி: * என்னாதே ஸேவகாதி: என்றதிலும் ஓர் அற்புதமான அர்த்தம் அமைந்துள்ளது. முன்வாக்யங்களில் நிர்திஷ்டர்களான அந்தனும் பங்குவும் வழிதெரிந்து தாமே நடக்க வல்லமையற்றவர்களாயினும் 'என்னைவழிநடத்தியருளவேணும்' என்று வாய்திறந்து இரந்து நிர்ப்பந்திக்க வல்லவர்களேயென்பது நிர்விவாதம். அங்ஙனே வாய்திறக்கவும் வல்லமையற்ற சிறுகுழந்தையை ஸ்வத: ரக்ஷாங்கீகரித்ததனால், அதுபோலே நாம் ப்ரார்த்தனையும் செய்யாதேயிருக்கவேணுமென்றும் அபேக்ஷாநிரபேக்ஷமாகத்தானே பேறுவந்தேதீருமென்றும் தெரிவித்தபடி. தேசிகதிவ்யஸூக்தி

யாதலால் இன்னமும் ஆழ்ந்து ஆராயில் சீரியபொருள்கள் பல பெறலாகும். ஆயினும் இவ்வளவிலே நாம் த்ருப்தராகவேணும்.

ஸந்த்யாநந்த்யேதிஹ ப்ரோக்தாவிதி தந்த்ரவசனத்யாகத்ரோஹாய தேவாஶேஷ: உக்தோ ரஹஸ்யார்த்தஸ்ய கிம்வா மஹத்த்வமிதி விஶ்வஶேஷைஶ்வர்யவேதிதஸ்ய: । ஸ்வ த்ரயகோஶம் ஶ்ரவணம் விப்ருணிவ தந்த்ரயா தேஶிகாநாமஹீஷு நை வேதிஜ்ஞாதஸ்ய தந்த்ரவ்ருத்தி நஹிகிம்? தாத்ருஶ: காருண்யாத் ॥

ஶ்ரீரங்கராஜஸேவாம் விதந்வதாத்ய:
நியமம் த்யக்ஷ்யஸி வத்ஸ, தீர்த்தயாத்ராஸ்வபி ।
ஸுதாயாவஸ்முக்யம் யதாஹ ஜாதே தம்
ததா ஶிஷ்யவர்கா க்ருஹ்ணந்து மார்கோஸ்து ॥

ஸர்வே ஹி ஶிஷ்யா ஸ்ததயம் நகாமா:
ரக்தா ஜநாந்வ்ருத்தி: ப்ரயதேந ஹர்ஷ: ।
நியமம் த்யஸ்தவாந் யஸ்தாவேத்யக்ஷணஸ்யா-
வ்யோஹோ நாஸ்தி நிபந்த இத்யாதி வேத்யம் ॥

ஸ்விந்ந தந்த்ரவசதிஹ ப்ரோக்தவிராகம்
கயஹிகமயய விஷ்ணோ ரவேக்ஷாம் ।
இதி யதி ஸ்தாயதி ஶாஸ்த்ரஸிஹேக:
வ்ருதிவதி இதஹ 'நைததர்ப்பாய:' ॥

இத்யாதிகளை ஸாரஸ்வதவர்ணநவர்ணத்திலே பரக்கப்பேசினோம்.

* அத்ர விஶேஷதோ வக்தவ்யம். * நீதிஸ்தலங்களிலே நடைபெறும் வ்யவஹாரங்களில் முக்கியமான ஒருவிஷயத்தை மாத்திரம் நன்கு நிரூபணம் செய்து வெற்றி பெறலராயிருக்கச்செய்தேயும் வாதிப்ரதிவாதிகள் தங்கள் பேற்றுக்கு உடலாகப் பல பல விஷயங்களையும் உபஷ்டம்பகமாக எடுத்துப்பேசியே தீருவர்கள் ஒன்றே போதுமாயிருக்க இத்தனைவிஷயங்களை ஏதுக்கு எடுத்துரைக்கின்றீர்' என்று ப்ராட்விவாகர்கேட்க வொண்ணாது. அதுபோ

ஸ்வே நம் ஆசிரியர்களும் பேற்றுக்குடலாகப் பலபலந்யாயங்களை யும் எடுத்துக்காட்டுவதானது "எம்பெருமானுக்கு ஒருவழியாலும் கண்ணழிவு சொல்லப்போகாது" என்று காட்டினபடியத்தனை. ஒன்றாலே மற்றொன்று ஸவிசேஷிதமாகமாட்டாதென்றுணர்க.

ஶ்ரீ: அத உத்தாயநஜயஶ்லோகார்த்தநிரூபணம் ।

உத்தாயநஜயே தஸ்யாஶ்ஶிவதஸ்யாபேர்த்தோ யஃப்ரகாஶிதஃ ।
காஞ்சீவரவராசார்யைஃ, ஸங்க்ஷேபாத் ப்ரதிபாத்யதே ॥

ஸத்ஸம்ப்ரதாயஸரணிக்ரமஶோதிதஸ்ய
ஸ்யாயேர்த்த யோ மதம் ந ம்ருஹீத ஊதீர்யஶோக்த்யா ।
த்ரய்யந்த கேஶிஹ, ஸந்து தவைவ த்ரய்யா:
வ்யாக்யாந வஸ்துக்தி ஜதவா நநு தீபயாமஃ ॥

ஒளியைக்கொண்டு இருளைப்போக்கவேணுமாபோலே ஸத்யதத்த்வ நிரூபணத்தை அழகிதாகச்செய்தன்றோ பூர்வபக்ஷநிராகரணம் செய்திருக்கவேணும். *உத்தாயநஜய விபீஷண ஸுக்ஷ்யாதே ப்ரத்யாய்ய ஸுக்ஷணரூபே ஸ்ரவதா வித்தீர்ணம் । ஶ்ருத்வா வரம் தத்நபஸ்ரோஷாவவிஷ்டே நித்யம் ப்ரஸீத ஸம்வரதயி ரங்கநாத ॥ * என்கிறவிந்த [ந்யாஸதிலக] ஸ்ரீஸூக்தியின் பொருள் வ்யாக்யாநஸாபேக்ஷமேயன்று. ஆனாலும் இங்கு "ருக்ஷண ரூபே ஸ்ரவதா வித்தீர்ணம் வரம் ஶ்ருத்வா" என்று வைதிகஸார்வ பௌமராக ஸ்வாமி அருளிச் செய்திருக்கையாலே அந்த ஐதிஹ்யம் உள்ளபடி யாது? என்று குருவாக்யத்தைக்கொண்டே நாம் தெரிந்துகொள்ளவேணும். "துடுப்பிருக்கக் கையவேவானேன்?" என்று அனந்தாழ்வானருளிச்செய்த கணக்கிலே, ஸ்ரீநயினாராசார்யர்தாமே விஸ்தரித்து வியாக்கியானம் செய்தருளியிருக்கையாலே இங்கு நம்முடைய கல்பநாதிகளுக்கு கிஞ்சித்தும் அவகாஶமில்லை. திருக்கு

டங்கை தேசிகஸம்ப்ரதாயவழிநீஸஹாயஶ்சர்களான உஹநீய உஹாவிஸான்கள் பரிஷ்கரித்து ப்ரகாஶநம் செய்தருளியுள்ள ந்யாஸதிலக வியாக்கியானத்தில்.— "

'ஸ்ரீரங்கராஜசரணாம்புஜராஜஹம்ஸ ஸ்ரீமத்பராங்குஶமுநீந்த்ரமநோநிவாஸ! ஹ்ருதயஸ்த! பவதேவ ஸர்வஸம்பந்திஸம்பந்தி' ... என்கிற நிஷ்டை பங்க்திகள் விளங்கக்காணலாம். ஐதிஹ்யமொன்று இருப்பதாக மூலத்திலேயே ஸ்பஷ்டமாக்காட்டிற்று. ஸம்ப்ரதாயபரர்களாலே வியாக்கியானமும் பண்டே அவதரித்தாயிற்று. இதற்கிணங்காதே சில சொல்லுவர்களரேல் நமக்கொரு க்ஷதியுண்டோ? இந்த ஸ்ரீஸூக்திகளுக்கு இங்ஙனே தாத்பர்யமென்றொரு மஹிமையாவது நவீனர்கள் காட்டியிருக்கலாம்; அதுவும்கண்டிலோம்.

* தவைவஸர்வஸம்பந்தே * என்றவிடத்துச்ருதப்ரகாசிகையில் "ஸம்பந்திஸம்பந்திநிஷ்டாரணவி ஸர்வஶ்ரீஹிதம்" என்றுள்ள ஸ்ரீஸூக்திக்கு ஸங்கோசம்பண்ண நாமோ அதிகாரிகள்? எம்பெருமானுடைய அருட்பெருக்குக்கு வீசாவு நம் பண்ணச்ருதப்ரகாசிகாசார்யரும் தேசிகனும் திருவுள்ளம் பற்றிருக்கும்போது வேதசிகளான நாம் தத்ஸங்கோசம்பண்ண விரும்புவது பொருந்துமோ? "எம்பெருமானருள்வெள்ளம் இவ்வளவுதான் செல்லும், அவ்வளவு செல்லாது" என்றொரு நியமனம்பண்ணுகைக்கு ப்ரமாணமொன்றில்லையே. இதுந்யாயமுமன்று என்பதை மூதலிக்கவே முந்துறமுன்னம் * விநதவிவிதபூத * தொடங்கி பட்டரும்தேசிகனுமருளிய அமுதமொழிகளை விவரித்தோம்.

"ஸம்பந்திஸம்பந்தி ஸம்பந்திஸம்பந்திஸம்பந்தி' யென்று ஸம்பந்தஸங்கோசமாக வசநவ்யக்தி செல்லவில்லையேயென்று

எண்ணவேண்டா? இங்ஙனே ஸந்தாநவம்ஶவரை விவக்ஷிதமென்று காட்டியருளவே ச்ருதப்ரகாசிகாசார்யர் ஸம்பந்தி நிஸ்தாரணமென்னாதே ஸம்பந்தி ஸம்பந்தி நிஸ்தாரணமென்று வழிகாட்டி விட்டருளிற்று. இங்கே இரண்டு ஸம்பந்திபதமுள்ளன; முதல் பதம் ஸ்ரீராமாநுஜ ஸாக்ஷாத் ஸம்பந்திகளைச் சொல்லிற்றாய் இரண்டாவது ஸம்பந்திபதம் தத்ஸம்பந்திகளைச் சொல்லிற்றாகிறது. ஆகவே எம்பெருமானாரோடு பரம்பரா ஸம்பந்தமுள்ளவர்களுக்கும் பேறு தப்பாது என்பதே ச்ருதப்ரகாசிகாசார்யருடைய ஸ்ரீஸூக்தியினால் நிஸ்ஸந்தேஹமாயிற்று.

நம் தேசிகனுக்கு உடையவரோடு ஸாக்ஷாதவ்யவஹிதமான ஸம்பந்தமேயன்றோவுள்ளது; அப்படியிருந்தும் அநுபந்தமென்கிற ஒரு சொல்லையிட்டுத்தானே * ததநுபந்தஸதாவதி வேத்ந * என்றருளிச்செய்தார். "ராமாநுஜஸ்யாயம்" என்கிற வ்யவஹாரம் கூரத்தாழ்வான் எம்பார் ஆண்டான் ஆச்சான் பிள்ளான் முதலானவர்களிடத்திற் போலே தேசிகனிடத்திலும் அவ்யாஹதம்: இன்றுள்ள அடியேனிடத்திலும் அவ்யாஹதம்; இனி ஏழேழ் பிறவிக்கு அப்பால் ஜனிக்கப்போகிற ஸ்ரீவைஷ்ணவ சிசுவினிடத்திலும் அவ்யாஹதம். ஸம்பந்தத்தில் வ்யவஹிதத்வாவ்யவஹிதத்வங்கள் அப்ரயோஜகம். மீமாம்ஸையில் * ஸர்வத்வமாதிவ்ராஜவ்யவஸ்யைவ பவதி * என்ற ச்ருதி வாக்யத்தைப் பற்றின விசாரத்தில் உள்ள நிஷ்கர்ஷம் உணரத்தக்கது. ஆகவே, எம்பெருமானாருடைய ஸம்பந்திகளுக்கு அந்த ஸம்பந்தமே ஹேதுவாக ஸத்கதியுண்டென்று இசையுமவர்கள் அந்த ஸம்பந்தத்திற்கு ஒரு அவச்சேதமிட நினைப்பது தகுதியற்றது. உபாயாநுஷ்டானத்திற்கும் அநுஷ்டாவிக்கும் ஸாமாநாதிகரண்ய நியதமும் ஆவச்யகமென்று ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணி அந்வயவ்யதிரேகவ்யாப்தி ப்ரதர்சநேந அதனை ஸாதித்தாலொழியப் பிறர்களுக்கு ஸமீஹிதஸித்தியில்லை. இது ஸாத்யாம்சாவச்யமென்பதை இவர்கள்

தாமே இசையவேண்டிற்றாய் வந்து முடிந்தது. இனி ஆயிக அவைசூகள் ஆநவெக்ஷிதம்.

வரவேசாஷாயசூவூசாநம் பண்ணுமவனே எம்பெருமான்; அவன் ஒருஸங்கல்பம் வைத்துக்கொண்டு ஹரூவூசாநம் பண்ணுகிறான். * ஸ்ரீராமாநுஜஸம்பந்தி ஸம்பந்திஹெ்யாவி ஈ ஷ்டிம்ஷாநி * என்று அவன் ஸங்கல்பம் கொண்டதாக ச்ருதப்ரகாசிகாசார்யர் ஸ்பஷ்டமாக அருளிச் செய்தாயிற்று; எம்பெருமான் தான் கொண்ட ஸங்கல்பஶரீரத்திலே ஹமவஷ்ராமாநுஜஸம்பநத்தை எவ்வளவுதூரம் திருவுள்ளம்பற்றி யிருக்கிறானென்று விமர்ஶித்துப் பூருவர்களில் ஒருவரும் வரையறுத் திருக்கவில்லை. உடையவரோடு ஸாக்ஷாத் ஸம்பந்திகளுக்கு மாத்திரமன்றிக்கே ஆதூஜ வ்யவஹித ஸம்பந்திகளுக்கும் நற்கதியுண்டென்று நம்தேசிகன் திருவுள்ளம்பற்றியிருக்கிறாரென்னுமிடம், ஶியூரவிவியாகவுள்ளது; இல்லையேல் * தநாநுபஸஷோவஹிவெ *என்றது நிரசூகமாகுமன்றோ. [ஶ்ராவாவஜ] என்றத்தோடு ஹாஸவாக்யமாகவே இது அருளிச்செய்திருக்கையாலே ஸம்பந்தவ்யவஸாநத்தில் விஶாஸ ஸம்ஹரம் கொள்வதுவ்யசூம்.

இவ்விஷயத்தில் பிறர் போராடுவது எம்பெருமானுடையவும் எம்பெருமானருடையவும் வூஹாவவிஶேஷத்தைக்குறைப்பதொன்றிலேயே பர்யவஸிக்கும். “எம்பெருமானாரே! உம்முடைய ஸம்பந்திஸம்பந்திகளையும் நான்உத்தீர்ணராக்கக்கடவேன்” என்றுஎம்பெருமான் வரமளித்திருப்பதாக தேசிகனே அருளிச்செய்திருக்கும்போது ,இங்ஙனே அநுக்ரஹிக்க அவனுக்கு அதிகாரமில்லை, எம்பெருமானர் இங்ஙனே வரம் பெறவுமில்லை” என்பவர்களைப்பற்றி நாம் என்சொல்லவல்லோம்!. இப்படிப்பட்டவர்களை நோக்கியே ஹட்டர் ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யத்தின் உபோத்காதத்திலே ‘தஷிஷம் ஆவிஷித ஹமவக்ஷூஹாவஸ்யமாஜஸஷ்யவெஶாஜ’ என்றும்,

"ஹ்ரவஸ்ரூஸாதஃ ஸிம்த ஜவாரிதஃ" என்று அருளிச்செய்தார் அமு, ரூகூாஷ உபஸம்ஹாரஃ ||

முந்தின ச்லோகத்தில் "அவிதிதநுவஃ" என்கிற பதம் போலே பிந்தின ச்லோகத்தில் [ஞாஸாவாஷ] என்றது உயிர் நிலையாயிருக்கும். ஒருவன் எனக்கு நிதி கிடைத்ததென்றால் "உத்யோகமின்றிக்கே இத்தனை பொருள் எங்ஙனே பெறலாகும்?" என்று அாக்ஷேபம் செய்வாருமுண்டோ? ராஜ்யாபிஷேகத்திற்கு ஸதீக்ஷிதராயிருந்த பெருமாள் அன்றே காடேற எழுந்தருளினரென்றால் 'இது எப்படி ஸம்பாவிதம்?' என்று கேட்பாருண்டோ? 'வரத்தின் பயனாக வாய்த்தது' என்று ஸமாஹிதராமாப்போலே இங்கும் எம்பெருமானார் பெற்ற வரத்தின் பயனாகவே தத்ஸம்பந்திகளுக்கு இப்பேறு வாய்க்கின்றதென்று ஸமாஹிதர்களாகவேணும் என்கிற திருவுள்ளத்தாலிறே தேசிகன் [ஞாஸாவாஷ] என்றருளிச்செய்தது. ஸவர்வஸநம்போலே அரங்கன் வரமளித்தானென்றால் இது தன்னிலே அாக்ஷேபம் செய்ய ப்ராப்தியுண்டோ? யாரை நோக்கி அாக்ஷேபம் செய்வது? இதற்கு விடையளிக்கவேண்டிய கடமையே நமக்கில்லையே.

வரப்ரதாநப்ரகாரஃ கீத்ருசஃ? என்கிற விசாரமொன்றிலேயே இவ்விஷய அவதி முடிவுபெறவுரியது. மற்றைப்படியான ப்ரஸ்விஸ்தரமெல்லாம் அநபேக்ஷிதமேயென்னலாம். வரப்ரதாந ப்ரகாரத்தைப்பற்றி முன்னோர்களே ஸ்பஷ்டமாக அருளிச்செய்திருக்கும்படியை நாம் நிரவத்யமாக நிரூபித்துள்ளோமாதலால் அதனைமாறுபடுத்த ஸாஹஸத்தையுடையார் ஆருமில்லை. * ஸம்பந்தி ஸம்பந்தி நிஸ்தரணஸவி ஸவஸம்பாஹிதமென்றச்ருதப்ரகாசிகா ஸ்ரீஸூக்தியினாலும் வரப்ரதாநப்ரகாரம் விசதீக்ருதம்.

"விஶேஷணஸஹாமதராக்ஷஸந்யாயெந" என்று மத்யஸாஷத்தில் தேசிகனருளிச்செய்தது பூர்வபக்ஷிகளுக்கு உபகாரக

மாக விரகில்லை. * அதஹி-ஷஹ ராக்ஷஸெௌ * என்னப்பட்ட விபீஷணஸஹாமதர்களிடத்திலே இந்த ஸஹாமதக்வமொன்று தவிர வேறு ஒருவகையான பற்றுசும் கண்டதில்லை. "வ்யாஜமென்றோ உபாயமென்றோ பேரிடத்தக்கதான தொன்று எந்த வ்யக்திகளிடத்தில் இல்லையோ, அந்தவ்யக்திகளுக்குங்கூடவா பேறுகிடைத்துவிடும்?" என்று ஶங்கிக்குமவர்களுக்குச் செவ்வனே ஸமாதானம் பிறப்பிக்கைக்காகவாயிற்று விபீஷண ஸஹாமத ராக்ஷஸர்களை தேசிகன் எடுத்துக்காட்டியருளினர். திண்ணமாக ஶாஸ்த்ர ஶரீர முள்ளவிடத்தையன்றோ ப்ராமாணிகர்கள் எடுத்துக்காட்டுவது. விபீஷணாழ்வானோடே ஸததஸஹவாஸ ஸம்பந்தம் பெற்றவர்களுக்கும் பெருமாள் பலன் அளித்திருக்கலாமாயினும், அது ஶரணாகதிமாகக் காணப்பெறுமையாலும், ஶரண ஶப்தவஶ மானதைக்காட்டினலல்லது ஶங்காகாரஜநதம் பிறவாதாகையாலும் கண்ணழிவற்ற ஶரணவிஷமான அதுதன்னையே தேசிகன் எடுத்துக்காட்ட நேர்ந்தது.

தேசிகனுக்கு உடையவர் ஸம்பந்தமே உத்தாரகமானல் * தவ நாபஸஹாவஸிதெ * என்றும் ,* நித்யம்ஶரவீஷ ஹமவஷ * என்றும் பெருமாளை நோக்கிச் சொல்லுவானேன் ? என்கிற ஶங்கையும் பொருளற்றது. ஒரு உதாரன் பக்கலிலே நெடுநாளாக ஆவ்யாவேக்ஷை பண்ணி வந்தானொருவன் ஒருநாளில் 'பிரானே நீ கொடாததால் எனக்கொரு குறையில்லை; எனக்கு நிதியுண்டு காண்' என்றல் இதில் ஶங்காவகாஶமுண்டோ ? எவனிடத்தில் அபேக்ஷித்துக்கொண்டிருந்தானே அவனிடத்தில்தானே இந்த வார்த்தையைச் சொல்லவேணும்.வேறொருத்தர் பக்கலிலேசொல்ல ப்ரஸக்தியுமில்லை, ஶஸிக்கவும் மாட்டாது. "வஸ்துதः நிதியிருக்கும்போது பிறனிடத்தில் யாசிப்பானேன்? எம்பெருமானர் ஸம்பந்தமே உத்தாரகமானல் எம்பெருமான் பக்கலிலே சென்று யாசிப்பானேன்" என்கிற கேள்விகள் இனி அவதரிக்கும்.

க்ருதிஷ்வேவமேவம்; யதிராஜஸப்ததியில் * உபாயோபேயத்வ ஸம்ஹிதம் ஸதாம்......ஶரணம் யதீந்த்ரசரணம் வரணீகரோமி * என்றருளிச் செய்தவர் நம் தேசிகனேயிறே. எம்பெருமானார் திருவடிகளைப்பணிவதுதான் உபாயத்வமென்றும், எம்பெருமான் திருவடிகளைப்பணிவது உபேயத்வமேயென்றும் விலக்ஷணமாக நிஷ்கர்ஷித்து வைத்து, பிறகு எம்பெருமானையே ப்ராப்யாந்தர பற்றுவது முறையோ? ஸம்பவதி உபாயத்வோபேயத்வயோ: பரஸ்பரவ்யாஹதம் * என்கிற நியாயம் கவிதார்க்கிக கேஸரிக்குத் தெரியாமையில்லையிறே. தெரிந்துவைத்து உபாயத்வத்துக்கு எழுபது சுலோகமும் உபேயத்வத்துக்கு ஏழாயிரம் சுலோகமும் அருளிச்செய்தது முறைமையோ? *; த்வயி ரக்ஷதி ரக்ஷகை: கிமந்யை: த்வயி சாரக்ஷதி ரக்ஷகை: கிமந்யை: * என்பது போன்ற ஸ்ரீ ஸூக்திகளுக்கும் * உபாயோபேயத்வ ஸம்ஹிதம் என்ற ஸ்ரீ ஸூக்திக்கும் பொருத்தமுண்டோ? என்று வினவினால் * உபாயத்வாதி ஸூக்தி ப்ரலாபமேயல்லது வாஸ்தவமன்று—என்றிங்ஙனே சிலபுடைகளிலே கண்ணழிவு சொல்லப் பார்ப்பர் பிறர். எல்லாம் பொருந்த ஸமந்வயப்படுத்தும் நன்னெறியை வேதவேதாந்த வைஜயந்தியிலோ சென்னைத் தொண்டமண்டலம் கலாசாலை ஸபாமண்டபத்திலோ பணிந்து கேட்டுத் தெளிய ப்ராப்தமென்போம்.

“அன்பர்க்கேயவதரிக்குமாயன் நிற்க அருமறைகள் தமிழ் செய்தான் தாளேகோண்டுதேன்பற்ற மதுரகவி தோன்றக்காட்டும் தொல்வழியே நல்வழிகள் துணிவார்கட்கே * என்று தேசிகனருளிச்செய்துளர் என்பது நிர்விவாதம். “ஸ்ரீமதுரகவிகளின் மார்க்கத்தைப்பற்றுவதுதான் நல்வழி; மற்றது அல்வழி” என்று இதனால் ஸ்பஷ்டமாக அருளிச்செய்யப்பட்டதாயிற்று. இவ்வழியையே சிறப்பித்து நிலைநாட்டுகின்ற ஸ்ரீவசநபூஷணத்தைப்பழிப்பதையேபோதுபோக்

காகக்கொண்டிருப்பதும் தேசிகாபசாரத்திலே பர்யவஸிக்குமத்தனை யென்று வஹெஷாரக்ஷாஸ்யெ வ்யக்தம். இதுநிற்க.

* ஶ்ரு க்ஷ்ணாஅநெ! நித்யம் ஶ்ரவீஜ * என்னவேண்டியிருக்க, * நித்யம்ஶ்ரவீஜ ஸமவஸ்தயி ரஂமநாய! * என்று மீளவும் எம்பெருமான் ஶ்ரவணத்தையே பிரார்த்தித்தது ஏனெனில்; காதம் பலவும் திரிந்துழன்றாலும் ஸஶ்ரவணம் அவன்கையதுவேயிறே, ஸுஷிகளுக்கு ஈாதாவின் வாசலல்லது புகலில்லையிறே. ஆசாரியன் பக்கலிலே திருமுகங்கொண்டு ஸமவத்ஸந்நிதியிலேபுகுவது; அங்கே முகம்பெறுதொழிந்தவாறே பின்னையும் ஆசாரியன்பாடே மீள்வது; மீண்டும் மறுக்கவொண்ணாத திருமுகங்கொண்டு எம்பெருமானையே தேடியோடுவது; இங்ஙனே யாதாயாதங்களுக்கு ஓரளவில்லைகிடீர். கண்ணுஞ்சுழலையிட்டுப் படுகிற பாட்டுக்கு நால்வரம்பில்லையே-

* ஶ்ரவீஜ ஸமவரு உயி ரஂமநாய! * என்றதற்கு தேசிகன் ஹாரமாகத் திருவுள்ளம்பற்றின உண்மைப்பொருளையும் உரைப்போம் கேண்மின்;-சொக்ஷஶ்ரவணஸவயிகமாக அரங்கன் ஶ்ரவணாகவேணுமென்றுகோரினபடியன்று; ''ஸர்வலோகஶரண்யரென்று பேர்பெற்றிருக்கிற தேவரீரை தரணீகரித்து 'தடநுஷாவஸஷாவஹி ஹெ' என்று மார்புதட்டிச் சொல்லுமடியேன் பக்கலில் ஒரு சீற்றம் பிறக்க ஶ்ரஸக்தியுண்டு; நம்முடைய ஸம்பந்தத்தையே உலகமெல்லாம் உத்தாரகமாகக் கொள்ளாநிற்க, இவர்இதைவிட்டு ஒரு மநுஷ்யவ்யக்தியின் ஸநுஷாவஸத்தைப் பெருக்க மதித்துப் பேசுகின்றாரே, இது என்னசெருக்கு ! என்று தேவரீருக்குத் திருவுள்ளம் புண்படும்;பிரானே! அங்ஙனம் புண்படவேண்டா; உள்ளதைச் சொன்னதாகையாலே என்னப்பனே!சீற்றம்வேண்டா:நியாயத்தையாராய்ந்து திருவுள்ளம் உகந்தேயிருக்கவேணும்'' என்று எம்பெருமானைத் தேற்றினபடியாமத்தனை. ஆக, எம்பெருமானுருடைய ஸநுஷாவஸ

த்தையே தமக்கு நிதியாகப்பற்றின தேசிகனுடைய திவ்யஸூக்தியே நமக்கு நிதியாம்.

ஹௌயொஹிஜி-ுவிதைரரும்-யதிவதெஷ்வம்பஸ ஸம்பம்யிதாம்
உக்தி: வாணிதமெஷ்பிதெதீ நிமளாஷாய-ுாதிஸதெஶிகை: ।
ஸாஷ்ஷம் விஶதீக்ருதெட த்ருவிஷயெ ஹொதூம் உயாகதவ-ுதாம்
ஹெதஸ்லாய்யிதம் நஶகதூஹஹொஷவெ-ுஷ்ஸொவிய்ருவழ ॥

ஸ்ரீஉஜெஷ்ணயொமிதாம் யதிவதஷம்பந்தொடஷாதூரஶாம்
உக்தி:, தஹி-ு ஹரெநி-ுஷெவணகஶாவ்யதஞுவஜெ-ுவ்ய த: ।
ஐதூாதூா: வரிஹாஸரூவஹணிதீ: கணெ-ுவிதொகதஉ-ுஹெ
ஸ்ரீஉவெதுஶிரொமரொஷ்த நிகடெ வாதஞாமிரஷாதூஶ: ॥

ஊரொஸதரொதூாதிகவதூஷிதயாஸ-ும்
வூதூயீ-ுஜெகு ஷாஜதூஉதொஜஜம் வூயயெத ।
ஸவெ-ுஷ்கம் ஹூஷஜிஹஸூாகு வூதிவணம்
ஶஷொவாஞுஹொதீக்ஷஸஉயெ-ு: கிஉஸாயஷ்ழ ॥

வூஷாவெடஷிஷஷ்ி நிரூவம் பஹதகூம்
ஜூஷெடதூஷிகு ததூவரஷாகு வூயவெஉ ।
கஉஷ ஸ்ரீஉஷெஶிகஸெதூ ஷூடிவுபாது
ஹூதூாதய-ுாதாஷிரகாஷ-ு ஹூஉஶாம்ஜெ ॥

உது ஸ்ரீஉஷெஶிகஸக்திவூவணாதூ
காஂஜீவாஸீ வாதிஜநாநாம் ஃதுஹஞா ।
கணம்ஜாயெ-ுா ஜெவஷவதுாஸ: கஜதிஜெதாம்
ஸ்ரீஉவெதூஷாய-ுவதுாஜெ விநியததெ ॥

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

பெருமாள் கோயில் ப்ரதிவாதிபயங்கரம்

"தேசிக தர்சந கண்ட கோத்தாரகர்"

அண்ணங்கராசாரியர் இயற்றிய

நூற்றைம்பத்து மூன்றுவது க்ரந்தமாகிய

அத்நஷ்டார்த்த ஸர்வஸ்வம்

முற்றுப்பெற்றது.

ஸ்ரீ கிருஷ்ண விலாசம் பிரஸ், காஞ்சிபுரம். 9—38.

ஸ்ரீரஸ்து.

ஸ்ரீகாஞ்சீ ப்ரதிவாதிபயங்கர
அண்ணங்கராசார்ய ப்ரணீதா

ரத்நபரீக்ஷா.

பெருமாள்கோயில் ப்ரதிவாதிபயங்கரம்
அண்ணங்கராசாரியர்
இயற்றிய

ரத்நபரீக்ஷா.

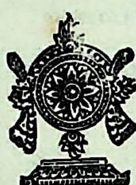
ஸ்ரீந்யாயஸித்தாஞ்ஜந வியாக்கியானமாக ஸ்ரீமத்
திருப்புட்குழி ஸ்வாமி பணித்த ரத்நபேடிகையிலுள்ள
ரத்நங்களில் ஒன்றைப்பற்றின பரீக்ஷை.

HADDON AND Co., PRINTERS, MADRAS.

பஹுதான்ய௵ வைகாசி விசாகம்.

1938.

ஶ்ரீரஸ்து.

பத்யாத்மநா நிபத்தாயாः க்ருதேரஸ்யா விவக்ஷிதம் |
ஸாரஸம்க்ஷேபரூபேண மயைதத் விநிவேத்யதே ||

ஶ்ரீமந்நிகமாந்தமஹாதேஶிகைரநுக்ருஹீதே ஶ்ரீமதி ந்யாயஸித்தாஞ்ஜநே ஜடத்ரவ்யபரிச்சேதே விலஸதி ஸேயம் காரிகா — * ஶ்ரியா ஸஹ தாம்பத்யம் ஶாஶ்வதம் ததா பவது | தயோஸ்ஸாதேஶ்யஶக்திஶ்ச தத்த்வாதிகரணம் மதிः || * இதி | அத்ர ஶ்ரீமத்திருப்புட்குழி ஸ்வாமிப்ரபௌத்ரஸ்ஸர்வவிதாநாம் பரமவைதிகாநாம் பஹுஶாஸ்த்ரவிஶாரதாநாம் மஹாமஹோபாத்யாயாநாம் ஶ்ரீ க்ருஷ்ணதாதயார்ய மஹாதேஶிகாநாம் ரத்நபேடிகாவ்யாக்யாநே இமாः ஶ்ரீஸூக்தயஸ்ஸந்த்ருஶ்யந்தே | யதா — ["ஶ்ரியா ஸஹேதி || உக்தஸம்பந்தாஸ்ஸர்வேபி ஶ்ரியா ஸஹைவேத்யர்த்தः. அநேந ஆதாரத்வநியந்த்ருத்வ ஶேஷித்வ ஶரீரித்வ காரணத்வாதயோ தேவ்யாமபி ஸஞ்சார்யோக்தம் பவதி. ஶ்ரியா ஸஹேத்யஸ்ய தாம்பத்யே அந்வயஸ்து நோசிதः. உபயபர்யாப்ததாம்பத்யஸ்ய ஏகவிஶிஷ்டாபரநிஷ்டேந வ்யவஹாரயோகாத். ந ஹி பதிபத்ந்யோ ர்தம்பதீதி வக்தவ்யே பத்நீஸஹ பதிர்தம்பதீதி வக்தும் ஶக்யதே. ததா ஸதி ஹி பதிஸ்யாபி தம்பதித்வம் பத்ந்யாபி தம்பதித்வமித்யர்த்தः ப்ரதீயேத; ந து பதிபத்ந்யோ ர்தம்பதீதி | ததா ஶ்ரியா ஸஹ பகவதோ தாம்பத்யமித்யுக்தே ஶ்ரியோபி தாம்பத்யம் பகவதோபி தாம்பத்யமித்யர்த்தः ப்ரதீயேத, ந து ஶ்ரீ ஶ்ரீஶயோர்தாம்பத்யமிதி பரஸ்பரதः ப்ரதீயேத, அதோ யதோக்தமேவார்த்த உசிதः."] இதி ||

𑌏𑌤𑌾𑌦𑍃𑌶𑍀 𑌯𑍋𑌜𑌨𑌾 𑌦𑍇𑌶𑌿𑌕𑍈𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌗𑍍𑌰𑌨𑍍𑌥𑍇𑌽𑌪𑌿 𑌕𑍍𑌵𑌚𑌾𑌪𑌿 𑌦𑌰𑍍𑌶𑌿𑌤𑌾 𑌨 𑌭𑌵𑌿𑌤𑍁𑌮𑌰𑍍𑌹𑌤𑌿 | 𑌅𑌕𑍍𑌲𑌿𑌷𑍍𑌟𑌕𑌲𑍍𑌪𑌨𑌾𑌪𑌰𑌾𑌯𑌣𑍈𑌰𑌪𑌿 𑌕𑍈𑌶𑍍𑌚𑌿𑌦𑌪𑌿 𑌕𑌥𑌯𑌿𑌤𑍁𑌮𑍇𑌵𑌂 𑌕𑌾𑌮𑌯𑍇𑌰𑌨𑍍 | *𑌶𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾 𑌸𑌹𑍈𑌵 𑌦𑍇𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌦𑍍𑌦𑌾𑌮𑍍𑌪𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌶𑌾𑌶𑍍𑌵𑌤𑌂 𑌤𑌤𑌃* 𑌇𑌤𑍍𑌯𑍇𑌵𑌂𑌵𑌿𑌧𑌾𑌭𑌿𑌰𑍍𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌿𑌭𑌿𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌭𑌿𑌃 𑌸𑌾𑌕𑌾𑌰𑌂 𑌕𑌥𑌨𑌸𑍍𑌵𑌭𑌾𑌵𑌾𑌯, 𑌅𑌥𑌾𑌷𑍍𑌟𑌨𑌦𑍍𑌯𑍇𑌷𑍁 𑌤𑌯𑌾 𑌯𑍋𑌜𑌯𑌿𑌤𑌵𑍍𑌯𑌾𑌨𑌿 𑌚𑌿𑌤𑍍𑌰𑌾𑌣𑌿 𑌪𑌦𑌾𑌨𑌿 𑌕𑌾𑌰𑌿𑌕𑌾𑌯𑌾𑌂 𑌵𑌿𑌨𑌿𑌵𑍇𑌶𑍍𑌯 𑌕𑌲𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌸𑍍𑌮 𑌦𑍇𑌶𑌿𑌕𑌾 𑌇𑌤𑌿 𑌕𑌥𑌨𑌂 𑌕𑌥𑌞𑍍𑌚𑌿𑌦𑌪𑌿 𑌨 𑌰𑍋𑌚𑌤𑍇 𑌵𑍇𑌦𑌵𑌿𑌦𑍁𑌷𑌾𑌮𑍍 | 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌮𑌾𑌣𑌿𑌕𑌵𑌰𑍍𑌣𑌿𑌤𑌪𑌰𑌿𑌪𑌾𑌟𑍀𑌭𑌿𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌚𑍀𑌨𑌵𑍍𑌯𑌾𑌖𑍍𑌯𑌾𑌤𑍃𑌭𑌿𑌃 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌰𑌙𑍍𑌗𑌰𑌾𑌮𑌾𑌨𑍁𑌜𑌯𑌤𑍀𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌮𑌹𑌾𑌦𑍇𑌶𑌿𑌕𑍈𑌰𑍇𑌵𑌂𑌵𑌿𑌧𑌯𑍋𑌜𑌨𑌾𑌯𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌾𑌭𑌾𑌵𑌾𑌤𑍍 | 𑌇𑌯𑌂 𑌚 𑌯𑍋𑌜𑌨𑌾 𑌯𑌦𑌿 𑌦𑍇𑌶𑌿𑌕𑌾𑌭𑌿𑌮𑌤𑌾 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 𑌤𑌰𑍍𑌹𑌿 𑌤𑍈𑌰𑌪𑌿 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌖𑍍𑌯𑌾𑌤𑍃𑌭𑌿𑌰𑍇𑌷𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌦𑌰𑍍𑌶𑌿𑌤𑍈𑌵 𑌨𑌿𑌰𑍂𑌪𑌿𑌤𑌾 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 |

𑌅𑌥 𑌯𑍋𑌜𑌨𑌾𑌵𑌿𑌷𑌯𑍋𑌽𑌯𑌂 𑌭𑌵𑌤𑍁 𑌨𑌾𑌮 𑌯𑌥𑌾 𑌤𑌥𑌾 𑌵𑌾 | 𑌯𑌦𑌤𑍍𑌰 𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌟𑍀𑌕𑌾𑌯𑌾𑌮𑍁𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 — '𑌘𑌟𑌪𑌟𑌯𑍋𑌰𑍍𑌵𑌿𑌭𑌾𑌗𑌃' 𑌇𑌤𑍍𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌿𑌂 𑌵𑌿𑌹𑌾𑌯 '𑌘𑌟𑍇𑌨 𑌸𑌹 𑌪𑌟𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌿𑌭𑌾𑌗𑌃' 𑌇𑌤𑍍𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑍌 𑌸𑌤𑌿, 𑌘𑌟𑍇 𑌵𑌿𑌭𑌾𑌗𑌃 𑌪𑌟𑍇 𑌵𑌿𑌭𑌾𑌗 𑌇𑌤𑍍𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌭𑌵𑍇𑌦𑌿𑌤𑌿; 𑌤𑌦𑍇𑌤𑌦𑍁𑌕𑍍𑌤𑌾𑌰𑍍𑌥𑌂 𑌨 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌭𑌾𑌤𑌿 | 𑌉𑌦𑌾𑌹𑍃𑌤𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑌦𑍍𑌵𑌿𑌤𑌯𑍇𑌽𑌪𑌿 𑌸𑌤𑍍𑌯𑍇𑌕𑌾𑌰𑍍𑌥𑌵𑌿𑌷𑌯 𑌏𑌵 𑌬𑍋𑌧𑍋 𑌭𑌵𑌿𑌤𑍁𑌮𑌰𑍍𑌹𑌤𑌿 | "𑌮𑌹𑌾𑌰𑌜𑌤𑌂 𑌵𑌾𑌸𑌸𑌾 𑌸𑌹 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌾𑌶𑌦𑍍𑌰𑍂𑌪𑍍𑌯𑌕𑌾𑌃" 𑌇𑌤𑍍𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑍇, 𑌰𑍂𑌪𑍍𑌯𑌕𑌮𑌪𑌿 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌾𑌶𑌦𑍍𑌰𑍂𑌪𑍍𑌯𑌕𑌂, 𑌵𑌾𑌸𑌸𑍋𑌽𑌪𑌿 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌾𑌶𑌦𑍍𑌰𑍂𑌪𑍍𑌯𑌕𑌾𑌃 𑌇𑌤𑍍𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌭𑌵𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌕𑍋 𑌵𑌾 𑌵𑌿𑌵𑍇𑌕𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍀𑌯𑌤𑌾𑌮𑍍 | 𑌘𑌟𑌪𑌟𑌯𑍋𑌰𑍍𑌵𑌿𑌭𑌾𑌗 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌨𑍇𑌨 𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑍇𑌨 𑌯𑍋 𑌬𑍋𑌧𑍋 𑌜𑌾𑌯𑍇𑌤, 𑌸 𑌏𑌵 '𑌘𑌟𑍇𑌨 𑌸𑌹 𑌪𑌟𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌿𑌭𑌾𑌗𑌃' 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌨𑍇𑌨 𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑍇𑌨𑌾𑌪𑍀𑌤𑌿 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌿𑌵𑌾𑌦𑌮𑍍 | 𑌕𑍇𑌵𑌲𑌪𑌟𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌿𑌭𑌾𑌗𑌂 𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑌿, 𑌘𑌟𑌸𑌹𑌿𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌪𑌟𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌿𑌭𑌾𑌗𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍀𑌯𑌤𑍇 𑌇𑌤𑌿 𑌨𑌿𑌰𑍂𑌪𑌿𑌤𑌾𑌯𑍁𑌃 | 𑌤𑌥𑌾 𑌚 𑌘𑌟𑌪𑌟𑌯𑍋𑌰𑍍𑌵𑌿𑌭𑌾𑌗 𑌇𑌤𑍍𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌿𑌰𑍍𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑍈𑌵 𑌨𑌿𑌷𑍍𑌪𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇 |

'வடெநமஸஹ வடஸ்யாவிஷிகவழ' ஐதி சுவிரஹ ஸம்வஷிக வாக்யஸஷிவெஶஸஜ்ஞாவெ, வடெவிஷிகவம் வடெவிஷிகவசிதி சுவஸ்யம்ஹாயாக | நவஜ்ஞத்ர தயா வாக்யெஶெஷீ விநயஸ்தா | விநாஶெஷ * ஶ்ரியாஸஹ தஜாம்வ த்யசிதிசஎடுவெவாரஎவ்யம்ஷயாவதெ்யத |

நவஶங்க்யழ — சுவிஶவயொமவியொமள தஷய ஹஷாவெவெதி | 'உநஸாஸஹ ஐஷ்ரியாணெஷ்காஜரு' ஐதந்நெந ஜாயசாநொவொயஃ 'உநஸாஸஹ ஐஷ்ரியா ணெஷ்யகாஜரு' ஐதந்நெநாவி ஜாயெதெதிவக்தும் வ வடுயாவநளசிதவிரஹாக |

'வடவடயொஷிகவழ, — வடெநமஸஹவடஸ்யஷி கவழ' ஐதந்ஹயவியொவி வாக்யஸஷிவெஶ ஊகாஎவ செவ ஶொயம் வ்ரஜாதஷரிதந்ஷயம் ஸஷிதநிஷ ஶநாஞர வ்ரஜமநதொவி வ்ரதிஷாவயாசவெஶ்யத |

ரதவெஷிகாகயதாம்சதெ ஷிகவசிவ ஶொவெஷாவாய கவசவி வ்யாஸஜ்ஞவ்யத்தீதி நிவிதுவாஜழ | வடவடயொஷி கவசிதிவக ஶக்ஷீநாராயணயொரவாயகவசிதி வக்தும் ஶக்யதெ | வடெநமஸஹ வடஸ்யஷிகவசிதிவக ஶக்ஷ்யா ஸஹநாராயணஸ்யாவாயகவ சிதிவக்தும் ஶக்யதெ | ஊவம் செயாவாக்யஸஷிவெஶொ ஹவதாம்சதெ வ்ராசா ணிகொவா நவெதி வ்ரஜ்ஞாசஃ ‖ வ்ராசாணிகஊவெதிவெ க. உஹயதொவி ஶொயவெஷஸ்யம் நாஷெஷ்யவெதந்தும் ஹவதி | சுய தஜஷெஷ்யவெதிவெக, வெஷஸ்யவ்ரகாரொ நிரஎவ்யதா சிதந்ஹயதுயாசஹெ |

"ஶ்ரியாசவ்யவாயகவம், நாராயணெவ்யவாயகவ சிதி ஊகெந வாக்யெந வ்ராக்தம்ஹவதி; ஶ்ரீவிஶிஷ்டநா ராயணெ உவாயகவசிதி சுவரெணவாக்யெந வ்ராக்தம் ஹவதி" ஐதி நிரஎவயிதவ்யம்ஹவெக| சுஸ்து | 'சுநெந வாக்யெந சுயம்ஶொயொஜாயதெ' ஐதி வ்ரயக்வ்ரயக் திவாஜய்தாழ |

अथ प्रश्नः — व्यासज्यवृत्तित्वेन भवद्भिरभ्यु-
पगतस्योपायत्वस्य प्रत्येकनिष्ठतां सम्पादयन्ती
वाक्यान्तरमस्ति किम्? इति । श्री श्रीशयोरु-
पायत्वमिति वाक्यान्तरमस्ति तात्पर्यशक्तिमत्; पद्-
पद्योरुपायत्वमिति वाक्यमपि द्वित्वस्य प्रत्येकनिष्ठ-
तां सम्पादयतीत्यर्थं भवति । अत एव रत्नपेटिकाकृ-
द्भिः सन्धिविरुद्धम् । अथ श्रियास्सह नारायणस्यो-
पायत्वमिति वाक्येनैव उपायत्वस्य प्रत्येकनिष्ठतां
बोधयतीति वक्तव्यं भवेत् । अतस्सत्यपि रत्न-
पेटिकानुगुण्यं भविष्यति । तथा च, श्रियास्सह
नारायणस्योपायत्वमितीदं वाक्यं व्यासज्यवृ-
त्त्युपायत्वाभ्युपगन्तृमते बाधितमिति सिद्ध्यति ।
श्रीरहस्यत्रयसारे * विशिष्टो विषयो द्वयोः *
इति कारिकानुगृहीतवतां देशिकवराणां
मते 'श्रीश्रीशयोरुपायत्वम्' इति कथनमयुक्तमितीव
सिद्धम्. इत्थं उपायत्वविषये विरोधानुवृत्तौ विवा-
दो विलीन इति भाति. अहो! कुशलवन्नन्द हन्त-
तोऽत्र वृत्तिः. इदमवधेयं तावत्.

पदेनसहपदस्य विशेषितत्वेऽपि पदेऽपि वि-
शेषं पदविशेषितत्वेन स्वरसबोधकत्वं भवे-
दिति वदतामनस्तर्ष प्रसादाशयाः. इदमवधेयम्.
पदविशेषं पदविशेषं वस्तुगत्या सम्भवितृ-
त्वमुत वा नवेति प्रथमतो विचारणीयम् । यदि सं-
भवितृत्वमङ्गीक्रियते, तर्हि विचारस्याव-
काशः । तत्सम्भवितृत्वमिति चेदङ्गीक्रियते,
तर्हि असम्भविनो बोधस्य विवक्षितत्वे अव-
तरणं नैव सृज्यनीयम्. पदेनसहपदस्य विशेषिती-
करणं वाक्यं नवप्रवृत्तानां वादिनां कर्णे न प्र-
विशति. येषां कर्णे प्रविशति, ते विवक्षितेन
प्रवृत्ताः एव सम्भवितृत्वम्. तात्पर्यशानां स्वा-
रस्यसम्भावितायुक्तिरत्र वक्ष्यति. * अथाऽत्र

प्रकरणारम्भादपि तत्प्रयोजननिर्णयः * इति हि प्रामाणिकानां पद्धतिः. एवमपि तत्त्वविरोधेन च सम्बन्धाख्यप्रतीतिः कथमिवावसीयेत विवेकिनाम्,

ननु, सम्बन्धाख्यप्रत्ययनयोः यथार्थत्वं [illegible] प्रामाण्यसम्भवे यद्यपि तथा न वा? इत्येव विचारणीयम्, विवेकिना सम्बन्धाख्यप्रतीतिरनुभूयते इति तथासिद्धान्तः; यदि न सम्भवति तत्त्वनिरूपणेऽपि प्रामाण्यसम्भवः प्रत्यक्षादिप्रतीतिः सम्भाव्यते इत्यत्र, तादृशसम्बन्धप्रतीतिजनकप्रामाण्यसम्भवो ऽस्ति इति पक्षः — इति चेत् तथा सति प्रामाण्यसम्भवेऽपि तत्त्व तादृशप्रामाण्यप्रतीतिः स्यात्, नान्यथेति सन्देहविचारस्य अवकाशः. तदेतन्न्यायेन यथार्थस्य सम्भवेऽपि, तादृशप्रामाण्यप्रतीतिरनुपपन्नेति संशयाविरोधः सर्वप्रसिद्धिः.

अत्रेदमवधेयम्. चैतन्याचैतन्यरूपसत्त्वं तत्त्वमिति चैतन्याचैतन्यसत्त्वसिद्धान्तं तत्त्वमिति चैतन्याचैतन्यं च तत्त्वमिति प्रामाणिकानां तत्त्वविचारः. * वेदान्तेषु सर्वकारणस्य ब्रह्मणश्चित्त्वेन चेतनाचेतनात्मकत्वं चेतनाचेतनात्मकत्वं वेति विचार्यतां वेदान्तिनां बहुशः शब्दतः नानामतविचारतादरः. तथा च; चैतन्या चैतन्यरूपं तत्त्वमिति वाक्येन कीदृशो बोधस्तात्पर्यत इति विचारे निष्कर्षो बोधस्य सम्भवति. चैतन्याचैतन्यरूपं जगत्त्वं तत्त्वमिति, सत्यत्वं प्रामाण्यं उभयविषयकत्वं बोधसम्बन्धस्य तत्त्वविशिष्टत्वेऽपि चैतन्यवस्तु नास्ति प्रतीतिस्तथापि प्रामाण्यबलात् तत्त्वं वक्तव्यं
‘चैतन्या चैतन्यमपि तत्त्वम् जगदपि तत्त्वम्’

इत्येवं बोधो दैवज्ञ्यदयश्चिरोहतीति स पुराहृत्वेधोऽयंपादः। प्रतीयते नाधेपायपिव्या हन्ते तहिपस पश्चात्ज्ञ णवेति क्षणविशं शास्त्रविदाम्। चन्द्रेपरीत्या सदैनससपदस्य छिक्षिप्तेतासि सदैविविक्षं सदैविविक्षितिप्र तीयेतेत्तप्यशानोऽयम्: प्यापातपयादेव न प्रतिपत्ति गोचरोहपतीति निरपदृय्।

एवं श्रियासहदांपत्यमिति वाक्यस्य श्रिया शपिदांपत्यं विष्णपविदांपत्यमिति चसंगतश्यम् दैवप्रत्ययेधिति निरुपितंभवति। श्रीश्रीशयो दम्पत्यमित्युक्ति निविशेषदैव श्रियासहदां पत्यमितिवाक्यस्यप्रतिहतेतिष्ठिते, रत्नवेदि काया: प्रयासो निरयुक्तवेति निष्प्रयम्। श्री श्रीशयोदम्पत्यमित्युक्तेवि श्रियोविदांपत्यं श्रीशस्याविदांपत्यमिति प्रतीतिदुर्निवारेवेति धेयम्।

श्रियासहदांपत्यमित्येषासउक्तिरन्यथापि योजयितुं शक्यतइति निरुपयताम् शहताम् निरु पणानिव पयंसादरशवतंसयाशः। रत्नवेदिकाया गहनिका सावधेहेवेतितं सपुराहृत्वेयम्।

रत्नवेदिकागतानि चन्द्रानिविप्रनिरत्नानि सशयेष्वेवं परीक्ष्यरत्नतये न विरशशः॥

𑌶𑍍𑌰𑍀𑌰𑌸𑍍𑌤𑍁.

𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌤𑍇 𑌹𑌯𑌗𑍍𑌰𑍀𑌵𑌾𑌯 𑌨𑌮𑌃.

𑌅𑌸𑍍𑌮𑌦𑍍𑌗𑍁𑌰𑍁𑌪𑌰𑌂𑌪𑌰𑌾𑌭𑍍𑌯𑍋 𑌨𑌮𑌃.

𑌶𑍍𑌰𑍀𑌕𑌾𑌞𑍍𑌚𑍀. 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌵𑌾𑌦𑌿𑌭𑌯𑌂𑌕𑌰 - 𑌅𑌣𑍍𑌣𑌙𑍍𑌗𑌰𑌾𑌚𑌾𑌰𑍍𑌯𑍈𑌃

𑌪𑍍𑌰𑌣𑍀𑌤𑌾 - 𑌰𑌤𑍍𑌨𑌪𑌰𑍀𑌕𑍍𑌷𑌾,

ரத்நபரீக்ஷா.

𑌸 𑌜𑌯𑌤𑌿 𑌕𑌵𑌿𑌕𑌥𑌕𑌤𑌾𑌰𑍍𑌕𑌿𑌕𑌸𑌿𑌂𑌹𑍋
𑌵𑌿𑌪𑌶𑍍𑌚𑌿𑌤𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌰𑌃 | 𑌵𑍇𑌦𑌾𑌨𑍍𑌤𑌦𑍇𑌶𑌿𑌕𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑍋
𑌵𑍇𑌙𑍍𑌕𑌟𑌨𑌾𑌥𑌸𑍍𑌸𑌦𑌾 𑌸𑌮𑌸𑍍𑌤𑌜𑍍𑌞𑌃 ‖ 1

𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌦𑍍𑌯𑌤𑌿𑌰𑌾𑌜𑌨𑌰𑌤𑍍𑌨𑌵𑍇𑌦𑍍𑌯𑌾𑌂
𑌰𑌤𑍍𑌨𑌾𑌨𑍍𑌯𑌨𑌵𑌦𑍍𑌯𑌾𑌨𑌿 𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌸𑌨𑍍𑌤𑌿 |
𑌤𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌪𑌰𑍀𑌕𑍍𑌷𑌾𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌂 𑌨𑌿𑌯𑍋𑌗𑌾𑌚𑍍𑌚
𑌕𑌰𑍍𑌤𑍁𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌰𑍍𑌤𑍇 𑌦𑌯𑌿𑌤𑌾𑌂 𑌗𑍁𑌰𑍋𑌶𑍍𑌚 ‖ 2

"𑌅𑌭𑌿𑌨𑌿𑌵𑍇𑌶𑌵𑌶𑍀𑌕𑍃𑌤𑌚𑍇𑌤𑌸𑌾𑌂
𑌬𑌹𑍁𑌵𑌿𑌧𑍋𑌽𑌪𑌿 𑌸𑌂𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌭𑍍𑌰𑌮𑌃" |
𑌇𑌤𑌿 𑌗𑍁𑌰𑍂𑌤𑍍𑌤𑌮𑌸𑍂𑌕𑍍𑌤𑍍𑌯𑌨𑍁𑌸𑌾𑌰𑌤𑌃
𑌪𑌰𑍍𑌯𑌯𑍋𑌰𑌪𑌿 𑌬𑌤 𑌭𑍍𑌰𑌮𑌵𑌿𑌭𑍍𑌰𑌮𑌾𑌃 ‖ 3

𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌦𑍍𑌰𑌹𑌸𑍍𑌯𑌸𑌾𑌰𑍋 𑌗𑍁𑌰𑍁𑌃 𑌪𑌦𑍍𑌧𑌤𑌿𑌃 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣𑌤𑌾
𑌤𑌾𑌤𑌮𑌹𑌾𑌨𑍍 𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌵𑌿𑌷𑌯𑌤𑌪𑌾𑌰𑍍𑌥𑌿𑌵𑌾𑌨𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌚𑌯𑌸𑍍 𑌶𑍍𑌰𑍀
𑌰𑌤𑍍𑌨𑌦𑍀𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑌿𑌃 | 𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌯𑌾𑌨𑍁𑌪𑌦𑌿𑌷𑍍𑌟𑌾𑌨𑍍 𑌨𑌵𑌰𑌤𑍍𑌨𑌾𑌨𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍
𑌨𑍍𑌯𑌾𑌸𑍍𑌥𑌵𑌿𑌧𑌾𑌨𑌃 𑌤𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌸𑌮𑍍𑌯𑌕𑍍𑌪𑌰𑍀𑌕𑍍𑌷𑌣𑌂 𑌸𑌾𑌮𑌾𑌨
𑌸𑌾𑌂 𑌕𑌰𑍋𑌤𑍁 𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌵𑌿𑌶𑌦𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌂 ‖ 4

𑌚𑌤𑍁𑌃𑌷𑌷𑍍𑌟𑌿𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌮𑍁𑌖𑍍𑌯𑌾𑌃
𑌕𑌥𑌂 𑌨𑌾𑌸𑍌 𑌸𑍋𑌽𑌯𑌂 𑌪𑌰𑍀𑌕𑍍𑌷𑍇𑌤 𑌸𑌦𑍍𑌭𑌿𑌃 |

𑌉𑌪𑌾𑌯𑌂 𑌸𑌦𑍈𑌵𑌂 𑌶𑌿𑌕𑍍𑌷𑍁𑌰𑍍𑌜𑍁𑌨𑍋𑌵𑌿 5
𑌪𑍍𑌰𑌵𑌶𑍍𑌯𑌕𑍍𑌷𑌰𑌂 𑌗𑍍𑌰𑌨𑍍𑌥𑌜𑍍𑌞𑌂 𑌵𑌿𑌵𑌿𑌚𑍍𑌯 ॥

* 𑌶𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾 𑌸𑌹 𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾𑌰𑍍𑌥𑌤𑍍𑌰𑌿𑌤𑌯 𑌦𑍇𑌶𑌿𑌕𑌕𑌾𑌰𑌿𑌕𑌾𑌃 ।
𑌵𑍍𑌯𑌾𑌚𑌕𑍍𑌷𑌾𑌣𑍈𑌸𑍍𑌤𑌾𑌤𑌾𑌰𑍍𑌯𑍈𑌰𑍍𑌯𑌦𑍍𑌭𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌤𑍇
𑌕𑌾𑌰𑌿𑌕𑌾𑌃 𑌤𑌦𑍍𑌵𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌂 𑌤𑍍𑌰𑍀𑌣𑌿 𑌤𑍁 𑌵𑌦𑌾𑌨𑍍𑌯𑌃 ।
𑌮𑌧𑍍𑌯𑌶𑍇𑌷𑌤𑌯𑌾 𑌸𑌹 𑌤𑌾𑌤𑌾𑌰𑍍𑌯𑌾 𑌯𑍋𑌜𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌤𑍇 ॥ 7
𑌕𑌵𑌿𑌤𑌾𑌰𑍍𑌕𑌿𑌕𑌕𑍇𑌸𑌰𑌿𑌵𑍍𑌰𑌜𑌕𑌵𑍀𑌕𑍃𑌤𑌿𑌸𑌿𑌂𑌹
𑌪𑍍𑌰𑌕𑌟𑍀𑌕𑍃𑌤𑌸𑌦𑍍𑌗𑍁𑌣𑌿𑌤𑌾𑌵𑌿𑌹 𑌵𑌿𑌰𑌸𑌾𑌨𑍍𑌯𑌵𑌾𑌦𑌤𑌃 ।
𑌸𑌹𑌵𑍈𑌭𑌵𑌤𑌃 𑌶𑍍𑌰𑌿𑌤𑌿𑌵𑌰𑍍𑌣𑌪𑌦𑌪𑍍𑌰𑌹𑌰𑍍𑌷𑌾𑌶𑍍𑌰𑌵𑌿𑌦𑍇𑌷𑍍𑌟
𑌨𑌿𑌰𑍍𑌗𑍋𑌷𑍍𑌠𑍍𑌯𑌮𑌰𑍍𑌮𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑍈𑌃 𑌸𑌹𑌤𑌾𑌂 𑌤𑌦𑌨𑌯𑌤𑌃 ॥ 8

𑌶𑍍𑌰𑍀𑌰𑌙𑍍𑌗𑌰𑌾𑌮𑌾𑌨𑍁𑌜𑌦𑍇𑌶𑌿𑌕𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑍈𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌮𑌾𑌣𑌿𑌕𑌾
𑌯𑍈𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤 । 𑌸𑌾 𑌯𑍋𑌜𑌨𑌾 𑌨𑍈𑌵 𑌨𑌿𑌰𑌸𑍍𑌯
𑌵𑌿𑌸𑍍𑌤𑌾𑌰𑌤𑌃 𑌯𑌤𑍋 𑌹𑌿 𑌤𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌗𑍍𑌰𑌨𑍍𑌥𑌯𑍋𑌗𑌤𑌃 ॥ 9

𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌯𑍋𑌜𑌨𑌾𑌯𑌾𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌭𑌾𑌵𑍍𑌯𑌾𑌦𑍇𑌵𑌾𑌤𑍍𑌰
𑌤𑍇𑌨 𑌤𑌾𑌵𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌵𑌰𑍍𑌣𑍍𑌯 । 𑌇𑌤𑍍𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌿𑌸𑍍𑌤𑌤𑍍𑌪𑌰𑍇
𑌯𑌤𑍋 𑌹𑍍𑌯𑌪𑍇𑌕𑍍𑌷𑌾𑌸𑍁𑌵𑌿𑌷𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌨𑌹𑌿 ॥ 10

𑌸𑍈𑌵 𑌯𑍋𑌜𑌨𑌾 𑌸𑌂𑌕𑍍𑌷𑌿𑌪𑍍𑌤𑌾 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑌾 𑌚𑍇𑌦𑍍𑌭𑌵𑍇𑌤𑍍𑌤𑌦𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌾
𑌵𑍍𑌯𑌾𑌵𑌿𑌨𑌾 । 𑌨𑍈𑌵 𑌸𑌂𑌭𑌵𑍇𑌤𑍍 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌾𑌪𑌰𑌾𑌜𑌤𑍍𑌵𑌾𑌚𑍍𑌚
𑌚𑍇𑌤𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾 𑌦𑌰𑍍𑌶𑌿𑌤𑌾𑌤𑍍 𑌭𑌵𑍇𑌤𑍍 ॥ 11

𑌸𑌰𑍍𑌵𑌥𑌾𑌪𑌿 𑌨𑌵𑍇𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌾𑌯𑌂 𑌵𑌿𑌷𑌯𑍋 𑌵𑌿𑌸𑍍𑌤𑌰𑌾𑌵𑍇𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑌃 ।
𑌰𑌙𑍍𑌗𑌰𑌾𑌮𑌾𑌨𑍁𑌜𑍈𑌃 𑌕𑌥𑌾𑌦𑌿𑌵𑌿𑌨𑍍𑌯𑌂 𑌵𑌿𑌵𑍇𑌕𑌿𑌭𑌿𑌃 ॥ 12
𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣𑌤𑌾𑌤𑌾𑌚𑌾𑌰𑍍𑌯𑌦𑌰𑍍𑌶𑌿𑌤𑌾 𑌯𑍋𑌜𑌨𑌾 𑌤𑍁 𑌸𑌾 ।
𑌯𑌥𑌾𑌤𑌥𑌾𑌵𑌿𑌚𑌾𑌰𑌾𑌰𑍍𑌹𑌂 𑌸𑌤𑍍𑌤𑌾𑌤𑍍𑌰 𑌨𑌾𑌗𑍍𑌰𑌹𑌃 ॥ 13

𑌸𑍍𑌵𑌾𑌭𑌿𑌮𑌤𑌯𑍋𑌜𑌨𑌾𑌂 𑌤𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌸𑌾𑌧𑌯𑌿𑌤𑍁𑌂 𑌬𑌹𑌵𑌃
𑌪𑌰𑌿𑌕𑌰𑍈𑌰𑍍𑌵𑍈𑌶𑍍𑌯𑌸𑍍𑌤𑍁 । 𑌷𑌟𑍍𑌪𑌦𑌾𑌵𑌾𑌦𑍍𑌯
𑌵𑌚𑌨𑌵𑌕𑍍𑌰𑌸𑍌𑌵𑌿 𑌯𑌤𑍍𑌤𑌸𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑍈𑌵𑌸𑌾𑌵𑌿 ॥ 14

𑌤𑌦𑌿𑌦𑌂 𑌤𑌟 𑌸𑍍𑌵𑌵𑌿𑌪𑌰𑍍𑌯𑌯𑍇𑌽𑌪𑍍𑌯𑍁𑌤𑍍𑌤𑌰𑍈𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌰𑌾𑌜𑍍𑌯
𑌸𑌾𑌯𑌸𑌂𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌃 । 𑌕𑌸𑍍𑌵𑌾𑌭𑌿𑌶𑍍𑌚𑌿𑌤𑍇𑌜𑍍𑌞
𑌨𑌿𑌰𑍍𑌣𑌯𑌾𑌣𑌾𑌦𑍍𑌵𑌾𑌜𑍍𑌯 𑌨𑌿𑌯𑌤𑌾𑌤𑍍 ॥ 15

வடவடயொஃகுகுவிதி வெ்ராக்ஷே வொயொ
யதாயதம் ஹவதி | ஐதிஙிவதி க்ருஷ்ணஸஅரி
ஷுஜெதஷாஷாம்வி॰ஶ்ருதாஜீவரி ॥ 16

ஃகுவம்வடெஙஸஹிதஸ் வடஸ்ஹாதி
வெ்ராவெூதவெஞஙா வடெசவடெஃவெசவ |
வுதெூகஜெவமியதம் விருவெஸஃதெதி
வூாஹாாரவணஷதா விருக்ஷணயிவிநாஸ: ॥ 17

உஷாஹ்ருதம்தா யஆகூவிதயம் க்ருஷ்ணஸஅரிஹி: ।
ஸஜாஙயொமக்ஷேஜம் தஷிதி வொயூம் ஜநீஷிஹி: ॥ 18

ஃதா வுதெூகஙிஷெதிவொய ஶ்ருஷிஜவாகூத: |
யஷிஙஸூாத்தஷாஙஸூாகஃ ஃதீயவசஸாஃ ஸ: ॥ 19

கஜீஜயம் ஸதாம்ஃதெ ஸீஷ்ஹூஸாவயிதம் வயஃ ।
கஙூஷிஜமுஙஜம்ஜம் ஜமுயாஜஹூஸம்மதஃ ॥ 20

வடவடயொஃகுகுவிதிஹூாஙெ ஶ்ரீஶ்ரீமயொ
ரீவாயகுவஃ | ஐதிவாசஜாஜஷாஙா விஶ்ருமத
விவாயா:! கயம்வுவொயஜதி ॥ 21

ஃகுவம் வடெஙஸாகம் வடஸ்ஹவதீ
தூஜொவசஹூாஙெ | ரஜயாஸஹாசூதவெஸா
வாயகுவிதி வுமூஹா விஜயத ॥ 22

ஙிஷிகுஷ வாகூயீமநாஷீஷூநுவொய
ஹூஜொயவிஷஜொவா ? | விஷஜஜதி ரத்நவெடீ
ரக்ஷணஜக்ஷேரவஶ்ருஜஹியெயஃ ॥ 23

ஃகுவிவொவாயகுவம்வாஃ வூாஸஜூ
வுத்தி ஜஹூாஙெ: | ஙிஷிகுஷயொஷூீவசவொ
வெகுரயெ ஹெஜ: கயம் ஹூீவெயெத ॥ 24

உவாயகுவதொஜவெஹூவ ஹெஜொஃதாயாம்
ஐதிவுஅஜஐதூீக்ஷீராஷாம் விஜஅரெ ।
யதொயம்விஶெஷ: வரம்ஶுஜாதெ்ரு
ஙவாயெகுஹவெஷிதூவாஙூம் வசொஙா: ॥ 25

ஸ்ரீயாஸஹரஶாவதெவஉயஶவாயதாம் ப்ருஏஶஹெ
ஃயொர்த்து நதயொஶித்தி வ்ருகஶநாஹிஷாஷெயஶி ।
வ்ருகாஶஹிஶிவூதாம் ஶவயவஶெஶிஃம் ஶ்ருத்தஃ
ததொயஃஹியாஸூதெ தஃவி தெ ஸ்வயஞ்ஜாநதாஃ ॥

ஸ்ரீயாஸாகஶவாயஸ்லஜதிவாக்யாத்ரயொஃஉயொஃ ।
வ்ருதெ்ருகஶ உவாயகவம் நொத்தூவிதெ்ருவஹெஸ்லூதி ॥

ஸிஜூதாஸ்காஶவிதெ்ருவம் யஶிவ்ருத்ருஹியீயதெ ।
ஸஃஹுவணவஹவெஜஏநம் ஶியிஶூரத்நவெடிகா ॥ 28

ஃிகவவிவொவாயகவம் நவாநவூஉாஸஜூவ்ருத்தியஶஉ
ஜதி । வ்ருத்ருவதிஷாஸாவெக தஶெதஃவிஸஷூஶிவூ
தாம் கயவெகஃ ॥ 29

உவாயகவம் ஶூக்ஷூாஸஹஹமவதொஸ்தீதி நஶதம்
நவாவி ஸ்ரீவிஷ்ணுாஸ்தூஶிதிஶதவிதெ்ருவமஶிதஃ । கஹொ
ஸமெஜ்ஜஹஉாவூம் வ்ருதிகயகவமெஉூர மதிகெகஃ தயா
வொவாயசெவ விவஃநவிரொஶொஃத்ருஹஶிதஃ ॥ 30

ஶிஷ்ஹ தஃணவாதொ ஶாஹஏஶிதிஹஞ
வயவிஶம்வாஃஃ । உத்ஸ்லஜூ ரஸிகவிவயா
ஹிநஃநீயம் வவொஃய வக்ஷாஶஃ ॥ 31

ஸவெடவவெடவவ்ருதெ்ருகம் ஃிகவம்ஸம்ஹவிதக்ஷஶஃ ।
ஜதிவஸ்தூஸூதிஸ்லூாஶ்வுக உஹயத்ருவயீஸ்லஶா ॥ 32

ஸஸ்தூஸூதிஸ்தூயாநஸூாஃஃஶி, வாகூஃயெநவ ।
ஸவணகவணவவொயஸ்லூாக யொஹி யக்தூதவொஶதஃ ॥ 33

ஃிகம்ஃிநிஷூஜெவஸூாந்ந்தஶெகத்ருஸம்ஹவி ।
ஜத்ருவூஜாநதஃகணெஉதஃாகூம் நிவதெகயஃ ॥

ஸவெடநவாகஶித்ரூாஶிவஃஃ ஶ்ருஏயெத யெஜஉமெநஃ ।
வ்ருத்தமெஹெரவ தெதஹஉாவூம் தெஷாம்வொயொ
ஹவெகவடஃ ॥ 35

விரஞ்ஜாயஞ்பொயஷாநக்ஷசவம்
வஞ்ரக்ஷ்ரத்ர க்ருஷ்ணாயஞ்தாதெவஷ்யாதஸ |
வ்ரெவீதிகயெர்த பெகஷ்ர்ஷிரராக
கிசவ்ருத்ர ரஸரம்ரஹவர்ம் ம்ருணீசஃ ॥ 36

தெத்ராதெத்ருணஸாகம் மஜசஹிஹதவாநித்ர
ஸளவாக்ரமெயீ; தெத்ராதெத்ராநீநஷ்ஸு மஜசஹி
ஹதவாநித்ரஹொபொயதஞ்ருஷ | தெத்ராதெத்ரு
மஜெசாவ்ருஹிஹதிசதநாஷிதர்ஹொபொயநஞ க்ஷி
ஷ்ரம்ஷத்தே பஞ்யாநாம்ஹ்ரஷயஜதி நவஷ்த்ருகஷ்வீஷிவாஷஃ

* ஹொசஷ்ரஞ்தெவஸவஞ்காசாநு ஸஹப்ருஹ்ரணெ
தர்த்ருவெஷாஞ்ஜிநஷ்ஷிஞநாம்கவஞ்தெ ।
ஹொக்ஷ்ரஸாஹ்ரம்தஞ்வா? ஹொமரஸாஹ்ரம்கிவி
தேவ, சதஸவஞ்நஃ ஷயஞ்தாசத்ருஹொஃ ॥ 38

ஷவம் தெத்ருணஸாகம் விபதிஹிஷுயும் தெ
த்ருஜதரஞ்வரதெசஸ தெத்ரு வீதகவபொயொஹவதி
கிஷிதிஹொஷ்ஷிஞ்ரதாம் கிஷிஷஞ்ஃ | யாஷீயக்ஷஸகஷ
நநஞ்ஹவதி, தயாவ்ரயஞ்ஸாயஞ்கவஹாநர், தாஷ்ரஷ்வ
யொநகஸராவரஞ்ஷிதஜதிவஞஞ்ஷ்ராஜ்ஞமொஷீவ்ருதீதிஃ

ஷதாஷ்ரமெயவரீதர் வடஸஷிதவடெ ஷிகவ
ஷிதஞ்க்ஷிமெயர் வ்ளஷிதர்ஸரநஞ்மொயாஸவஞ
ஹஷிதஞ்சஷும் வஷ்ணீதாநாம்வ்ருபொயஃ | ஷாம்வதர்ம்ஷிஷ
சவெதர்வமதிசநவாம் ஹெஜஞ்ஷாம் தத்ருயசஞ் ஷுதெர
கஷ்ஸகவபஞ்ஷியஞ்ஷிஹவதி ஹவகெவஷவாஹொ ஷுவிஷஃ ॥ 40

கயஞ்நிஷ்யஸாசஶ்ரீஷ்ளஷிதர்ம்வ நிவெஸிதமு ।
ஜதிஜ்ஞாகவாவிஸஹவா ஷுவஷ்ஷிஞ்வ்ருதாம்பஹஞ ॥
ஷகசெவஷ்ரஞ்தம்வாக்ரம் ஷுதிவத்த்ரஹிஷாஷுாஸ ।
உஷ்ரவசாயஞ்கமெநாகெ பொஹவீதீதிவிஷுஞ்தமு ॥
கயெஞ்சயசெவ சஹாதீதர்ஷுவஞ்ஷா பஜஜஞ்ஷிநா |
ஷ்ராசாணீகாயஞ்விஷ்ஷஸவடஞநா ஹஷுயதாம்கயமு ॥ 43

[illegible] |
[illegible] ||

[illegible] 45

[illegible] ||

[illegible] |
[illegible]
[illegible] || 47

[illegible] |
[illegible] || 48

[illegible] |
[illegible] || 49

[illegible] |
[illegible] || 50

[illegible] |
[illegible] || 51

ஜதிவிவெவநதஸ்கரொஜநঃ ப்ரஸஹஜெஷ்தி
விக்ஷ்தவஷியாழ் | ஸுயவஹ்ரியப்ரஸெராமஂர
ஹாஷிதெ ஹ்ரஉநிபாஸ.நதாஉவயாரயெஸ் || 52

ஹாரதம் வ்ராவ்யாவாகம் வஜ்ராஶஉ்ரஎவ்உஎர்கழ் |
ஜத்ரெக்ஷு கிஉதநஎம் ப்ரதெகாநயி ஹாவதி ||53

விவிஞுதாம் உஷாப்ராஜ்ஞா ஷததெகஉநாகரு ঃ |
ப்ரஷீஷெயரயொநஎநம் ப்ரஉாணஶரணாঃஹ்யழ் || 54

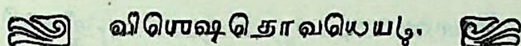
ஷவஞாரத்நவெடப்ராம் விஞிவிதஉாவெய-ঃ
விஶொஹவெவஶாஸ் | ஜதிநிய-ராணஉநவா
ஸஉவாஷெதாவதெதி ஸம்ஹிஜழ் || 55

தஹ்ரத்நவெடிகாயாஶஉதாஂஶெஷ ஹாந்தி ரத்நாநி |
ஹஎயாம்ஷீதிவிவெகம் ஜநயிதாஉஶொகஷாவஸாவரும்
[விஷயঃ || 56

காஞ்சீவாஹீஹயம்காரவம்ஶீயாண ஜுராயுஸம்கஞிதெ |
ரத்நபரீக்ஷாரூடெ ப்ரயஉபரீக்ஷா ஸஉாவிதாஜயதி ||

ஷவம் ஸஉயவிஶெஷ்நெஷாஉவி தத்பரதாநாழ் |
ஸார்தஉஹவெஸவரீக்ஷா வஜ்ஞிதவஹராঃப்ரதீக்ஷஞாழ் ||

→ ஶ்ரீ தெஶிகொவிஜயதாழ். ←

விஶேஷதோவயெயழ.

“ஶ்ரியாஸஹதாஜாம்வத்ரூழ —
ஜவெடநஸஹவடுஸ்ஷிசவழ ||”

ஸ்விஶேஷேண வணகக்ஷியாஜ்ஞ்வயஷுவுணவ ஸஹ ஶஷுவ்ருயொமः; யயா—பார்ஶ்வேணஸஹாமதः விதெ த்ராஜள பாத்ருகதஜுர்காமஜநஸஜாநகாஞுகாமஜநவாஜு விதெதிஜொயெ விதாபாத்ருயொராஹயொரவி ஷ்ரு தெத்ருகம்மஜநெஜந்ஜுயः ஷ்ரதீயதெ | தஅஜ ஜவெடநஸஹ வடுஸ்ஷிசவிதூத்ரு வடுஸ்வடுஸ்வ ஷ்ஞாதஜெஞ்ருண ஜிஶெவஜஜுயாஜ வடுமதஜிசவஸஜாநகாஞுகம் வடுமதம் ஜிசவிதிஜொயெ, வடுவடொஹயமதம்ஜிசவம் நஷ்ரதீய தெ, ஜஷிதா ஷ்ருதெத்ருகம்வடுநீஷம்வடுநிஷம்ச ஜிசவஅய ஜேவேதி ரத்நவெடிகாகாஷுதாஜஹிஸாஸி: |

பார்ஶ்வேணஸஹயः, ஸமதஜதிராஜள ஶேஷிஷ்ட ரஞுவாம்ஸாஜஹிதூஜேவ ஸஹாயஜு: | பாத்ருஸாஜஹிதூ வாஜுய: ஸமதஜதிஜொய: | (ஞுபார்ஜம்ஜஞஷாயாழ 1258 தஜேவ்ருஷெஜ்ரஷவூழ|) ஜத்ரு பாத்ருஸ்மஜநெஜ ஜுயொ.நஷ்ரதீயதெ .| ணவம் ஷ்ரக்ருதெ வடுஶேஷிஷ்டு ஸ்ராவி வடுணவ ஹாநாஜ்ஞுகாரேண நஜிசவஅயஹாந ஷ்ருஸம்ம: | “ஸஹஹாஜ்ஜெக்த” ஜதிராஜள ஶெஶஸாஜாநாயி கரண்ஸ்ராவி ஹாநஜஜ்ஜேவி; தஅஜ ஷ்ரக்ருதெவி ஶெஶ ஸாஜாநாயிகரண்ஹாநெ காதொ ஜிசவஅயஸாநழ? ‘ஶுகாஶம்ஜெ’ ஜதிஷ்ருயொமஸ்ராஜஷ்ராஜணீகசெவவி ஶுகாஶம் ஜிசவவஜ, ஶுகாஶேஜிசவழ ஜதி ஷ்ருயொமாவ நவஜ்ராவிதி வ்ருத்தத்திவாஜெ ஹடுாசாயஜு: ஷ்ருஜஶஜுயஜ்ஞ ஷ்ருயஜாகாரக்ஷவிசாரெ| ணவம் வடொஆவிதி ஷ்ருயொம ஸ்ரா ஸாயாஶெவவி வடெவடுஸ்வா ஜிசவிதிஷ்ருயொ மஸ்ர ஸாயாசவஜநவாயழ | ணவஞுஸதி ஜவெடநஸஹ வடுஸ்ர ஜிசவிதூத்ரு காகயா விசாரஸ்ர |

வடெநஸஹவடஸ்ய ஹேதுவ்ருத்திகவிதா்யா உஃ வடவடயோ: ஷ்லாதஞெண ஹேதுவ்ருத்திதாஅயாவ மாஹநெவி, அிகவிதாத் வடஸ்ய ஆிகேவZநயகாநெ ஊிகவஸ்யாஶ்ரயாஞாஸாவெக்ஷகெவந ஸஞிஹிதவஓா ஞொரவஷ்ஷாவிதொ வடணவஹஸ்யாஶ்ரயாஞாதயா ஷ்ஶ ஸத:ப்ரதீயதெ| அதோ வடவடமதவெஸ்யவஅிகவஸ்ய ஹாநஉள த்ஸிதுகடு | தத்ஸ்வ அிகவாஞாஜ்ஞாநஸ்ய ப்ரஸக்திமதேஷாவிநாஷ்தி | அநயா ஜஷ்வ்ருத்திவெஷ்ா: ஷெஸஹ மஞாவித்யெதுவ வடவடயோஅிதுகவி்தாத்ராவி வடெவடெவப்ரதெ்யகஉவ அிகவம் காஉம் ப்ரதீயெத | நிவாரகாஹாவாஅ |

உஹயகவம்தாவஓகவிஶிஷ்டாவாஅகவடு; ஸாஹித்யம் அம்அஸஉாஸாயஃ: ஐதிவஓதாம்உதெ வடவடள, வட வடோஹயடு, வடஸஹித: வட: ஐத்யாக்தீநாஉவிஶெஷ:।

வத்நாஸஹாத்நிஉாஓயாதீத்ராஓள வத்நீவெஶிஷ்ட்ய உெவ வத்யளஹாஸதெ. நஹ்யஞ்நாயாநெ வத்நாஅவ்ய நயு: | (ஶ்ஷுவஶக்திப்ரகாஶிகாயாம் 366 தமெவ்யஷெஉப்ஷ வ்யு |) தஅக ஶ்ரீயோவி வெஶிஷ்ட்யம் ஹமவதாநெ தீதிவஸாவசு |

வடெநஸஹவடம் ஸாக்ஷாத்கெராதீத்யாஓள அஹெ உஷ்ஹாயஃ: | (விஹக்தியடிநிணயெ। 241 தமெவ்யஷெ।) தயா ப்ரக்யதெவி வடவ்ருத்திஉஓஹிஞம் வடவ்ருத்திஅிகவ ஓித்யநயஷ்வாவச: ।

“அதவண வாத்ருணஸஹ மாரஹஹெத ஐத்ரு ணகஸ்யாஉவமவி விதா: வாத்ருஸ்வ ஷ்கவம்ப்ரதீய தெ” (விஹக்தியடிநிணயெ 229 தமெவ்யஷெ) ஐத்யாக்தீத்யா ணகஷ்விஹெவஅிகெவ வடவடயோஷ்ஸம்பநு: ஷ்ஶ ஷ்து: ப்ரதீயதெ |

வஜ்ரணஸஹோத்ர:, ஶத்நஸஹவ்யதிஷீ, யத்நா ஹம்ஸக்ஷிணாஹிஸ்ஸஹத்ராதள ஸஹஶஶப்தேந ஸம்யோக ஸமவாயாதிரூபஸ்ஸம்பந்தஸ்தவ ஜத்ரவ்யதிவ்ராதிஷு வ்ய த்ராயதே | (விஹக்த்நயமுநிணாமயே 222 தஶவ்யஷெ ।) தயா வடஸ்ராவி வடெ நவஸஹ ஸம்பந்த: ஸஹ ந ஶக்ருத்ராயத: ।

உபவஸ்ய வஜ்ரணஸஹஸாத்ருஶ்யே, ஹஏதயோஸ்ய வடெநஸஹஸம்யோக:, வதாயமுஸ்யவதாயெமுந ஸ ஹாத்மியா நதபவதாயெமுகதெஶ ந, யஏஉஸ்ய வத்நி நாஸஹவ்ராத்ஸி:, தெந ஸஹதைத்ரீஹவதப —ஜத்ராதி ஸுமெஷப ஸஸம்பஸிகாயமுபோயகஸாத்ருஶ்யாதிவத யோகெ வ்ருத்தியோகிவாவகவஷாத்தம் த்ருதீயா. ஸஹ ஶப்தயோகஸ் த்ருஶ்யதெ | தத்ர உபவாநபயோகிகம் வத்ரவ்ருத்தியோகிகஶெவ ஸாத்ருஶ்யே, ஹஏதயோநபயோகிகொ வடவ்ருத்தியோகிகஸ்ஸேவ ஸம்யோக: ஜதெயவம் க்ரமெண வ்ருதீதிரபதெதி | நதப ஸாத்ருஶ்யாதிசயம் வ்ருதீயதெ | தசக் விகவதாம்வத்யயோரவி ஸஸம்பந்தி கஶெவந ஹஶவதநபயோகிக ஸ்ரீவ்ருத்தியோகிகதாம்வத்ய ஶெவ நியஶெந ஹாஸதெ | ஸவமுத்ர தாத்யமும் வ்ருகர ணாதிவா நியாஉகழு, சுந்யா சுதிவ்ருஸம்ஶஶதொத்திதி ரவரிஹாயெமுத்யும் வத்விதெந ||

ஶ்லோ|| ஸ்ரீவாஹ்ஹஏஷணீஶாம்ஸாவஞ்ஞநம்வ தஷாதஷா |
ரத்நவெடூர்ம் ஶ்ரீவநுவிசாநவஸள ஹாஸ்யவ்ருஸஜ்ஜந: ||

ஜதிநியமுராரணாம் விசசரிஷுஹ்ருதயெஉநவாடு |
க்ரமெண ஜநயிஷெயஹம் ஸஜ்ஜநாநாம் நியோகத: ||

ஶ்ரீமத்திருவேங்கடநாத தாதயார்யா
விஜ்ஞாஸஂஸ்துஷ்டிஷு க்ருதாவதாராஃ।
ஸ்வயமபி தேவராஜஸ்யாத் ஸஹாஜ்ஞா
இத்யேததேவாத்ர க்ருதஂ ரத்நபரீக்ஷம் ॥

இதி ஶ்ரீகாஞ்சீ. ப்ரதிவாதிபயங்கர
அண்ணங்கராசார்யக்ருதிஷு
ரத்நபரீக்ஷா ஸமாப்தா.
வாஸுதேவஃ ப்ரஸீதது.
ஶ்ரீரஸ்து.

அர்ச்சாவதாரங்களில்
திருமண் காப்பு.

(ஸ்ரீ. உ. வே. காஞ்சீ ப்ரதிவாதிபயங்கரம் அண்ணங்கராசாரியர்.)

1. சித்திரைமாதத்தில் வெளிவந்த வேதாந்ததீபிகையில் மேற் குறித்த விஷயமான விசாரம் பத்ராதிபரால் கிளப்பப்பட்டிருந்தது. அதற்கு அந்த சித்திரைமாதத்திலேயே வெளிவந்த வைஜயந்தியில் உத்திரம் விஜ்ஞாபித்திருந்தேன். நிகழும் ஆனிமாதத்தில் வெளி வந்த வேதாந்ததீபிகையில் அதே விஷயமான வியாஸங்கள் மூன்று வெளிவந்துள்ளன. அவற்றுள் இரண்டு, பெரும்பாலும் பக்ஷபாத புத்தியுடன் எழுதப்பட்டவை என்னலாம். ஒரு வியாஸம் மாத்திரம் அங்ஙனம் நினைக்கக்கூடாத நிலைமையிலுள்ளது. வீண் விசாரத்தை வளர்த்திப் பல ஆஸ்திகர்களின் உள்ளத்தில் உத்வேகத்தை உண்டாக்கியிருப்பது மஹான்களுக்கு உரியதன்று.

2. கங்காநதீதீரத்து ஸந்நிதிகளிலுள்ள எம்பெருமான்களுக்கு கங்காதீர்த்தத்தினால் திருமஞ்சனம் ஸமர்ப்பித்து அநாதிஸித்தமான வழக்கம். இதில் யாருக்கும் எவ்விதமான விப்ரதிபத்தியும் தோன்ற இடமில்லை. இப்படியிருந்தும், "கங்கைக்கு விஷ்ணுபதீ என்று பெயராதலால் விஷ்ணுபாத தீர்த்தத்தை விஷ்ணுவுக்கே அபிஷேகம் செய்வது அபசாரம்" என்று ஒரு கிளர்ச்சியைச் சிலர் உண்டாக் கினார்களாம். 'தன் பாததீர்த்தத்தைத் தானே உபயோகங்கொள் வது பிசகுதான்' என்று சிலர் அதை அபிநந்தித்தார்களாம்.

3 "ஸ்ரீமாந் என்பது நாராயணனுக்கே உரித்தான விசேஷண மாதலால் அதனை நம்போன்றவர்களுக்கு இடுதல் ஏலாது" என்று ஒருவர் பேசப்புகுந்தால், "ஆமாம்; ஆராய்ச்சியின்றியே இதுவரை யில் முன்னோர்களுங்கூட பகவத்வ்யதிரிக்தர்களையும் ஸ்ரீமான்களாக வ்யவஹரித்து வந்துவிட்டார்கள்; நிருபண நிபுணர்கள் இனி அதைத்தவிர்க்க முயல்வதே தகுதி" என்று சொல்லக்கூடிய மேதாவிகளும் பலர் ஏற்படுவார்கள்.

4. "அர்ச்சாவதாரத் திருமேனிகளில் திருமண்காப்பு இல்லா மலிருந்தால் கலாவைஷம்யம் குறைவுபடும்" என்று ஒருவர் சொல் லுவதும், அதனை மற்றொருவர் ஆமோதிப்பதும் எங்ஙனே யிரா நின்றதென்றால், நவீந சீர்திருத்தக்காரர்கள், பஞ்சமர்கட்கு ஆலய

ப்ரவேசம் பண்ணிவைத்துத் தீண்டாமையை அறவேயொழித்தால்தான் நமக்குள் ஒற்றுமையேற்படுமென்றும், நமது மதம் முன்னேற்றமடையுமென்றும் சொல்வதையே ஒத்திருக்கின்றது.

5. "நான்முகனை நாராயணன் படைத்தான், நான்முகனும் தான் முகமாய்ச் சங்கரனைத் தான்படைத்தான்" என்றாற்போன்ற அருளிச்செயல்களை பகவத்ஸந்நிதிகளில் ஸேவிப்பதில் பலர்க்கு உத்வேக முண்டாகின்றதென்று கண்டு அவற்றைத் தவிர்க்க வேணுமென்று சொல்லவும் சிலர் தலைப்படுவார்கள். ஆலயமென்பது அனைவர்க்கும் பொதுவாதலால் ஒருவருடைய மனமும் கன்றாதபடி நடந்துகொள்வது நலமல்லவா?

6. ஆங்காங்கு ஸ்தலாசார்ய புருஷர்களென்று பலர்க்கு நடந்துவரும் பலவகை மரியாதைகளில் பலர் பொறாமை கொள்வதனால் அவற்றையெல்லாம் நிறுத்திவிட்டால் அனைவர்க்கும் த்ருப்தி பிறக்கும் என்கிற கிளர்ச்சியும் உண்டாகலாம். எம்பெருமான்களுக்குத் திருவாபரணம் முதலியன சாத்துவதிலும், உத்ஸவங்களை விசித்திரமாக நடத்துவதிலும் பலர்க்கு அருவருப்பு இருப்பதனால், இதையெல்லாம் தவிர்க்கவேணுமென்கிற கிளர்ச்சியுமுண்டாகலாம். கடைசியாகக் கோவில்களைப் பூட்டியே வைப்பது நலம் என்கிற தீர்மானமும் தோன்றலாம்.

7. யதிராஜஸப்ததியில் "தஒ நூஉதஒ ஊஉஜஒஜுறி தஜெஅ தவோம் வாதிநாம் ஶிரஸ்ஸு நிஹிதம் மயா வஒஉஉக்ஷிணம் ருக்ஷ்ய தாழ— த்தந்யமததர்மத ஜ்வலித சேதஸாம் வாதிநாம் சிரஸ்ஸு நிஹிதம் மயா பதமதக்ஷிணம் லக்ஷ்யதாம்." என்கிற சுலோக மொன்று மாத்திரம் பலருடைய உள்ளத்தைத் துன்புறுத்துவதனால் அந்த திவ்யக்ரந்தத்திலிருந்து அதனை மாத்திரம் விலக்கிவிடுவது நன்று—என்று நிரூபிக்கவல்ல நிபுணர்களும் தோன்றுவார்கள்.

8. உலகநன்மைக்காகச் சீர்திருத்தங்கள் செய்யப்பட வேண்டுமென்கிற மேலான நோக்கத்தை நாமும் நன்கு ஆதரிப்போம். சாஸ்த்ரங்களுக்கும் சிஷ்டாசாரங்களுக்கும் இணங்காத விஷயங்களிலே அந்த நோக்கம் செல்வதுதான் அழகு. ஸம்ப்ரதிபந்நங்களான ஸதாசாரங்களில் நம்முடைய குயுக்திகளால் வைபரீத்யம் விளைக்க எண்ணுவதும், இதனால் சில நன்மைகள் ஏற்படுமென்று எதிர்பார்ப்பதும் வைதிகமதாபிமாநிகளுக்கு உற்றதன்று. மனிதராய்ப் பிறந்த யாவர்களுக்கும் திர்யக்குக்களைப் போலவும் மேல் நாட்

டாரைப்போலவும் நவீந நாகரிகர்களைப் போலவும் நெற்றியில் ஒரு வகையான சின்னமுமின்றி, நடையுடைகளையும் மாற்றிக்கொண்டு 'இவர் இன்னவகுப்பைச் சேர்ந்தவர்' என்று கண்டுபிடிக்கவும் முடியாதபடி வர்த்தித்தால் அளவுகடந்த ஐகமத்ய முண்டாகும்—என்று பேசுவார் பலரையும், அதனையும் ஆமோதிப்பார் பலரையும் எங்குங் காணுநின்றோமுக்கு எதிலும் வியப்பில்லை கிடீர்.

9. இப்போது திருமண்காப்பு விஷயமான கிளர்ச்சியைக் கிளப்பியுள்ள மஹான்கள் ஆங்காங்கு மூலவிக்ரஹங்களில் தொன்று தொட்டே திருமண்காப்பு உண்டென்பதையும், இந்தத்திருமண் காப்பை அழித்துவிடுவதனால் பொதுவாக உலகுக்கு ஒரு நன்மையும் செய்ததாகமாட்டாது என்பதையும் அறியாதவர்களல்லர். அறிந்திருந்தும் இந்தக்கிளர்ச்சியைக் கிளப்பியிருப்பதன் உட்கருத்து யாதெனில்;- கேண்மின். திருமண்காப்பு ஸந்நிவேசத்தில் இரண்டுவகையான பேதம் எற்பட்டது எக்காலத்தில் என்கிற விசாரம் ஒருபுறமிருக்கட்டும். ஆழ்வார்களினுடைய மங்களாசாஸநம் பெற்று திவ்யதேசங்களாக வழங்கப்பட்டுவருகின்ற ஆலயங்களில் தென்கலைத் திருமண்காப்புப் பொருந்திய திவ்யதேசங்கள் எட்டுப்பங்காகவும், வடகலைத்திருமண்காப்புப் பொருந்திய திவ்யதேசங்கள் ஒரு பங்காகவும் இருக்கின்றமை அபலபிக்கமுடியாத விஷயம். "இன்ன வருஷத்தில் திருக்குடந்தை வடகலையாயிற்று; இன்ன வருஷத்தில் திருவயிந்திரபுரம் வடகலையாயிற்று; இன்ன வருஷத்தில் தேரழுந்தூர் வடகலையாயிற்று; இன்ன வருஷத்தில் திருவெவ்வுளூர் வடகலையாயிற்று; இன்ன வருஷத்தில் தேவப்பெருமாள் ஸந்நிதி வடகலையாயிற்று" என்று இங்ஙனே உபயகலைகளினும் சொல்லிக் கொண்டிருக்கின்ற மிகப்பெரியோர்களை நாளைக்கும் ஸேவித்துவருகிறோம். இவ்விஷயத்திற்கு ஆதாரங்களான சாஸநபத்திரங்களும் பல திவ்யதேசங்களில் பெட்டி பெட்டியாக இன்னமும் காப்பாற்றப்பட்டுவருகின்றன. "இன்ன ஸந்நிதி இன்ன காலத்தில் தென்கலையாயிற்று" என்கிற வாசகத்தை இதுகாறும் இப்புவியில் ஒருவரும் கேட்டதில்லை யென்பதை நாம் விசேஷ்ய எடுத்துரைக்கவேணுமோ? "யதாயஂவாதீ ஂஹஜநவெஷீ" உண்மையுரைப்போனை உலகம் பகைக்கும்" என்கிறபழமொழி நமது உள்ளத்தில் ஸ்திரமாக ஞாபகமிருப்பதால் இதைப்பற்றி இங்கு நாம் அதிகமாக எழுதவிரும்புகின்றிலோம். 'திருவெவ்வுளூர் முதலான திவ்யதேசங்கள் அநாதியாகவே வடகலை க்ஷேத்ரங்கள்

தான்' என்றே கூறினும் கூறுக. பிராமாணிகர்களின் உள்ள உண்மையுணரும். அதைப்பற்றி ஈஷத்தும் நாம் ப்ரதிவாத பண்ண வருவோமல்லோம். 'தென்கலை திவ்யதேசங்களே எட்டு பங்கு உள்ளன' என்னும் விஷயத்தை ஒருவரும் அபலாபம் செய் முடியாதென்பது புநருக்தம்.

10. சோழநாட்டுத் திருப்பதிகள் நாற்பதில் நாலைந்து தொண்டை நாட்டுத் திருப்பதிகள் இருபத்திரண்டில் இர டொன்றும், நடுநாட்டுத் திருப்பதிகளிரண்டில் ஒன்றும் நீங்கல உள்ள திவ்யதேசங்களெல்லாம் தென்கலைத்திருமண்காப்பு வாய் வையே என்பது ப்ரத்யக்ஷஸித்தம். "எம்பெருமான்களுக்கு திருமண்காப்பு அநுசிதந்தான்" என்று தேறிவிட்டால், சில தி தேசங்களில் வந்தேறியான வடகலைத்திருமண்காப்பு அற்றுப்போ னாலும் நூற்றுக்கணக்கான திவ்யதேசங்களில் தென்கலைத்திரும காப்பு அற்றுப்போய்விடுமன்றோ! என்றுகொண்டு இந்தக் கிளர் யைக்கிளப்பியிருக்கின்றார்களென்பதை அறுதியிட நாம் அதிகம் மப்படவேணுமோ? வைஷம்யம் ஒழியவேணும் என்று சொல் வெளியில். கருவில் ஊறிக்கிடப்பதோ அதுவேதான். "நீ அ கொண்டுவா, நான் உமி கொண்டுவருகிறேன்; இரண்டையும் கல ஊதிப்புடைத்து இருவருமாய் உண்போம்" என்பது போ வார்த்தைகளினால் உலகம் தளராதிருக்கவேணும். ஒரு ஸந்நிதி பெருமாளுடைய மூலவிக்ரஹமொன்றிலுள்ள ஒரு திருமண்கா தவிர்ந்தாலும் மற்றும் நூற்றுக்கணக்காகவும் ஆயிரக்கணக்காக ஒவ்வொருஸந்நிதியிலுமுள்ள திருமண்காப்புகளைத் தவிர்க்க எ வழி தேடுகிறார்களோ தெரியவேணும். நிச்சேஷமாகத் தவிர் லன்றோ [உண்மையில் இம்மஹான்கள் உலகநன்மையை நாடு கள் என்றே கொண்டாலும் அந்த] நன்மைஸித்திக்கும்.

இனி ப்ரமாணவிசாரம் செய்வோம்.

11. அர்ச்சாவதார ஊர்த்வபுண்ட்ரவிஷயமாக ஸச்சரி ரக்ஷையில் ஸ்ரீமந்நிகமாந்ததேசிகன் அருளிச்செய்திருக்கிற ஸூக்திகளை ஏற்கனவே அடியேன் எடுத்துக்காட்டியுள்ளே அவற்றையே (ஆனிமாதத்து) வேதாந்த தீபிகையும் முன்வாக்கி களோடுங்கூட எடுத்துக்காட்டி அர்த்த விசாரமும் செய்திருக் றது. அர்ச்சாவிக்ரஹங்களுக்கு தீபசிகாகாரமான ஊர்த்வபு ரமே. தேசிகனுடைய காலத்தில் இருந்து வந்ததென் ஹரிபாதாகாரமாய் நாம் தரிப்பதுபோன்ற புண்ட்ரம் பிற்கால

தான் பகவத் விக்ரஹங்களிலும் வந்துபுகுந்ததென்றும் ஏற்படுவ தாக எழுதப்பட்டிருக்கின்றது. ஸுத்ராஹ்யதே.

12. ஸந்நிதிகளில் மூலபேரம் உத்ஸவபேரம் என்ற இரண்டு திருக் கோலங்கள் ஆழ்வாராசார்யர்களின் அநுபவத்திற்கு விஷயபூதங்கள். உத்ஸவமூர்த்திகளில் தீபசிகாகாரமான திலகமே எங்கும் அநாதி யாகவுள்ளதென்பது ஸர்வஸம்ப்ரதிபந்நம். * கஸ்தூரீ கலிதோர்த் வபுண்ட்ரதிலகம் * என்கிற பட்டர் ஸ்ரீஸூக்திப்படியுள்ள கஸ்தூரித் திருநாமமே தீபசிகாகாரமெனப்படுவதாம். அதனைத் திருவுள்ளம் பற்றியே ஸ்ரீதேசிகன் "தீபஶிகாகாரோர்த்வபுண்ட்ரஸ்ய நாஸ:" என்று அருளிச்செய்தார். ஹரிபாதாகாரமான புண்ட்ரத்தை அணிந்து கொள்ளாமல் தீபசிகாகாரமான புண்ட்ரத்தையே அணிந்து கொள்ளும் இதரமதஸ்தர்கள் நாளைக்கும் இருந்து வருகிறார்கள். அவர்களே தேசிகன் காலத்தில் "யத்ரோர்த்வஸாம்யம் தத்ரைவ பாவ:" என்கிற நியாயத்தை அவஷ்டம்பமாகக் கொண்டு ஆக்ஷேபம் செய் தவர்கள். அன்னவர்களைக் குறித்தே அங்கு தேசிகன் அழகாக ஸமா தானம் அருளிச் செய்து வருகிறார்.

13. "ரோகேஷ்வேவம் து த்ருஷ்டவ்ய" என்கிற வாக்கியத் திற்குமேல் "நது தீபஶிகாகாரஸ்யைவ" என்று தொடங்கியுள்ள ஸ்ரீஸூக்திகள் எதற்காக அவதரித்தன? என்பதை விமர்சிக்க வேணும். மூல விக்ரஹங்களில் தீப சிகாகாரமன்றிக்கே வேறு ஆகாரமான புண்ட்ரம் காண்கின்றமைபற்றியே அந்த ஸ்ரீஸூக்தி கள் அருளிச்செய்யலாயின. அந்த புண்ட்ரம் தீபசிகாகாரமுமன்று, ஹரிபாதாகாரமுமன்று. பின்னை என்ன ஆகாரமென்னில். இன்ன ஆகாரமென்று நிர்ணயிக்க நாம் அநதிகாரிகள். ஏதோ அழகிய வடி வமாக எம்பெருமான்களின் திருநெற்றிகளில் காண்கிறது. அந்தத் திருமண்காப்பு அழகுக்காகவே ஏற்பட்டதாகக் கொள்ளத்தக்கது. அதில் எவ்விதமான விரோத சங்கையும் பண்ணத்தகாது—என்கிற இவ்வளவு கருத்தை ஸ்வாமி தேசிகன் அங்கு அந்த ஸ்ரீஸூக்திக ளில் ஸ்பஷ்டமாக அமைத்தருளியிருக்கின்றார். "கிம் விரோத்யதே?" என்று தலைக்கட்டியிருக்கின்றார். மூலத்திருமேனிகளில் சாத்தியுள்ள திருமண்காப்பு நாம் அணியும் திருமண்காப்புபோலவே யிருப்பதனால் அது எங்ஙனே கூடும்? என்று விரோத சங்கை பண்ணினவர்க

ளுக்கு இந்த ஸ்ரீஸூக்தி உத்தரமுரைக்கின்றது. இப்படியன்றி வேறுவகையான அர்த்தம் இங்குத்தோன்ற இடமிருப்பதாக ஸம்ஸ்க்ருத பாஷை பயின்றவர்கள் நினைக்க முடியாது. எல்லா அர்ச்சாமூர்த்திகளிலும் தீபசிகாகாரமான புண்ட்ரமேயிருந்து, வேறுவகையான புண்ட்ரம் இல்லாதிருக்குமாகில் (நஅ) என்று தொடங்கியுள்ள தேசிக ஸ்ரீஸூக்திகள் அப்ரஸக்தங்களாகவும் பொருளற்றனவாகவுமன்றோ பாவிக்கநேரும்.

14. திருப்புளிங்குடியெம்பெருமான் விஷயத்தை முன்னமே நாம் நிரூபித்திருக்கிறோம். அப்படிப்பட்ட திருக்கோலங்கள் இன்னமும் பல இருக்கலாம். அஃது ஒன்றே என்றே வைத்துக்கொள்வோம். அந்த மூலமூர்த்தியில் காணப்படும் திருமண்காப்பு ஸந்நிவேசம் பிற்காலத்தில்வந்து புகுந்ததென்று ஒருவரும் சொல்ல இயலாது. 'அந்த திவ்ய தேசமே மிக நவீநம்' என்று ஒருகால் வாதிக்கப்புகுந்தால் புகலாம் அங்ஙனம் வாதிக்கப்புகுமவர்கள் ஸ்ரீவைஷ்ணவஸம்ப்ரதாயத்திற்கு எவ்வளவு தூரத்தில் நிற்கவேணுமென்பதை நாம் சொல்லவேணுமா?

15. கூரத்தாழ்வானுடைய வரதராஜஸ்தவே "ஊஷ்வ[illegible] திலகம் [illegible] வரத [illegible]—ஊர்த்வ புண்ட்ர திலகம் பஹுமாநாத் கிம் பிபர்ஷி வரத ஸ்வலலாடே?" என்பது ஒரு ஸ்ரீஸூக்தி. பக்தர்களான எங்களுக்குத்தான் ஊர்த்வபுண்ட்ரதாரணம் சாஸ்த்ரவிஹிதமாய்க் கிடக்கிறது; நித்யநைமித்திகாதிகருமங்களுக்கு அங்கமாக ஊர்த்வபுண்ட்ரதாரணவிதியும் அகரணே ப்ரத்யவாயச்ருதியும் உள்ளனவாதலால் நாங்கள் அதனை அணிந்துகொள்ளுவது அவசியமாகும்; தேவரீர் அதனை எதற்காக அணிந்துகொள்ளுகிறது? என்கிற கேள்வியும் அதற்கு ஸமாதானமும் ரஸோக்தியாகத் தாமே அருளிச்செய்கிறார். பஹுமாநாத் என்கிற சொல்லே ஸமாதானம். எங்ஙனேயென்னில்; அடியவர்கள் உகந்து அணிந்துகொள்ளும் திருமண்காப்பை நாமும் உகந்து அணிந்துகொள்ளவேணும் என்கிற திருவுள்ளமோ தேவரீருக்கு? என்பது சப்தார்த்தம்.

16. ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவத்தில் உத்தரசதகத்தில் "[illegible]

ஊ⁻ஒமெ ஜமஹி ஊாதூ⁻ம் மிஒயிய வெெஷவஹொமஜ் ஙிஷயாவா
—வடதளமதிசய்யரங்கதாமம்.....வைஷ்ணவபோக்யலிப்ஸயாவ:”
என்றுள்ள ச்லோகரத்நத்தையும் இங்கு எடுத்துக்கொள்வோம்.
“பேதைக்குழவி பிடித்துச் சுவைத்துண்ணும் பாதக்கமலங்கள்”
என்னுமாபோலே * பாலனாயேழுலகுண்டுபரிவின்றி ஆலிலை யன்ன
வசஞ்செய்யும் அண்ணலும் தன்பாதத்தைச் சுவைத்தாண்பதாகவுள்
ளது. இது எதனாலே? என்று பட்டர் விமர்சிக்கிறார். வைஷ்ண
வபோக்யலிப்ஸயா என்று ஸஹ்ருதயமநோஹாரியான ஒரு ஸமாதா
நத்தைத் தோற்றுவிக்கிறார். ‘நம்முடைய பாதாரவிந்தத்தை ஸ்ரீ
வைஷ்ணவர்கள் *விஷ்ணோ: பதே பரமே மத்வ உத்ஸ:* என்றே ச்ருதிப்
பரமபோக்யமாகக் கொள்ளுகையாலே, அவர்களுக்கு போக்கியமா
னது நமக்கும் போக்யமாக இருக்கவேண்டுகையாலே, அந்த பாதாப்
ஜத்தை நாமும் போக்யமாகக் கொள்வோம் என்று திருவுள்ளம் பற்
றியே வடதளசாயிபகவான் தன்னுடைய பாதாரவிந்தத்தைத்
தானே தனது திருப்பவளத்தில் இட்டு ருசி பார்க்கின்றான் போலும்
என்று இங்கு ஸ்பஷ்டமாக அருளிச்செய்யப்பட்டிருக்கின்றது.

17. தம்முடைய திருத்தகப்பனாரான கூரத்தாழ்வான் * பஹுமாநாத் கிம் பிபர்ஷி வரத! ஸ்வபலலாடே? என்றருளிச்செய்திருக்கும் திவ்ய ஸூக்தியிலிருந்தே பட்டருக்கு இவ்வகையான ரஸமயமான உல்லேகம்ஸ்புரித்தது என்றும் பெரியோர் பகர்வதுண்டு. ஆழ்வான் “பஹுமாநாத்கிம்?” என்றாரேயல்லது “பஹுமாநாத்ஏவ” என்றருளிச்செய்யவில்லையே! என்று க்ஷேபிக்க நினைப்பது விரஸம்.

18. இங்கே திலக சப்தார்த்தத்தைப்பற்றியும் சிறிது விமர்சிப்போம். திலத்தின் ஆகாரமாக இருப்பது திலகம்—அதாவது, எள்ளுப்போல இருப்பது; என்று எண்ணக்கூடும். இப்படியாகில் ஊர்த்வபுண்ட்ரதிலகம் என்கிற சொல் உத்ஸவமூர்த்திகளில் காண்கின்ற ரீதியைச் சொல்லுவதேயன்றி மூலமூர்த்திகளில் நமக்குப் போலக் காண்கின்ற திருமண்காப்பைச் சொல்லகில்லாது என்று பிறர் நினைக்கக்கூடும். இங்கு உண்மையையுணர்த்துவோம்;—தைலம் என்கிற சொல் திலம் என்கிற சொல்லிலிருந்து தத்திதாந்தமாகத் தேறினது; எள்ளிலிருந்து உண்டானது என்று பொருள் படும். ஆனால், ஏரண்டதைலம், நாரிகேளதைலம் இத்யாதிகளான

வ்யவஹாரங்கள் எங்ஙனே பொருந்தும் என்கிற சங்கை அனேவர்க்கும் உண்டாகக்கூடியதே. இதற்குப் பரிஹாரம் எங்ஙனேயென்னில்;— *ஸ்நெஹெ தைலஅ* என்கிற வார்த்திகம் பாணினீயத்திலுள்ளது. திலதைலம், ஸாஷபதைலம் என்று உதாஹரணமுங் காட்டப்பட்டுள்ளது. இதனுல், தைலமென்பது ஸ்நேஹஸாமாந்யத்தைச் சொல்லக்கடவதாக ஏற்படுகின்றது. ஆகவே 'ஏரண்டதைலம்' இத்யாதி வ்யவஹாரங்கள் நன்கு பொருந்திப்போகின்றன. திலகம் என்கிற சொல்லும் திலசப்தவ்யுத்பத்திகமன்றியே 'நெற்றியலங்காரம்' என்றே பொருள்தரும். கோஶகாரர்கள் இப்படித்தான் நிர்வஹிக்கிறுர்கள். ஆகவே, ஊர்த்வபுண்ட்ரதிலகம் என்பதில் 'திலத்தின் ஆகாரமானது' என்னும் பொருள் தோன்றச் சிறிதும் இடம் கிடையாது. ஆழ்வான் * பஹுமாநாத் கிம் பிபர்ஷி' என்கிறுரே; எவ்வடிவமானதை அணிந்துகொள்வதில் பஹுமாநோல்லேகம் பண்ண ப்ரஸக்தியில்லையன்றே. ச்வேதம்ருத்திகையினுல் சாத்தப்படுகிற திருமண்காப்பைப்பற்றியே ஆழ்வான் அருளிச்செய்தாரென்பது திண்ணம்.

19. குருவாயூர்ப்பெருமாள்விஷயமான நாராயணீய ஸ்தோத்திரத்தில் *ஹ்ருத்யே தாயூர்வ ஊர்த்வபுண்ட்ரகவிச ஸௌருதிதாம் ஹா ஸாருஜ்ஜ்வலீயீடு* என்றுளது. இங்ஙனே பலவுள்ளன. விரிப்பிற்பெருகும். மேலேகாட்டிய ஆழ்வான் ஸ்ரீஸூக்திலுண்றேபோதும்.

20. "சிரகாலத்து ஆசாரமாயிருந்தாலும் சாஸ்த்ரயுக்திகளுக்குவிரோதம் ஏற்பட்டால் அது தெரியவந்ததும் மாற்றிக்கொள்ளவேண்டியதே" என்று (ஆனிமீ தீபிகையின் முதல் பக்கத்தில்) எழுதியிருப்பது மிகவும் அழகு. அவிகீத சிஷ்டாசாரத்தின் முன்னிலையில் சாஸ்த்ரம் பகல்விளக்கும் மின்மினியுமாகும். *யஉ-ஜ்ஞூஸஉயஃவூஉாணம் வெஉாஸு* ஷயயதிதெ இத்யாதி. * உலகுக்கோர் முந்தைத்தாய் தந்தையான பகவானுக்கு உலகிலுள்ளாமெல்லாரும் மக்கள், ஸகலஸ்த்ரீகளும் நமக்கு ஸஹோதரிகள். ஆகவே எந்த ஸ்த்ரீயை நாம் மணம் புணர்ந்தாலும் ஸஹோதரியை மணம் புணர்ந்த பாதகமேயாகும். நெடுநாளாக ஆசாரம் வந்திருந்தாலும் சாஸ்த்ரயுக்திகளை கவனித்தவுடனே யதிகளாய்விடவேண்டும். இனியும் ஸ பிரமசாரிகள் க்ருஹஸ்தர்களாக ஒருநாளும் ஆகக்கூடாது—என்றிப்படிப்பட்ட ஆராய்ச்சிகளும் பலபல அவதரிக்கும்போலும்.

21 ஸ்வாமி தேசிகன் பரிஷ்கரித்தருளின பகவத்ராமாநுஜ ஸித்தாந்தம் மிக மேன்மைபெற்று விளங்குவதை ஸஹியாத கலிபுருஷன் ஸ்ரீ வைஷ்ணவ வுலகில் உட்புகுந்து கெடுதல்களை விளைக்கின்றான்போலும்— என்று தீபிகை வெளியிடுவது ஸத்யம் ஸத்யம். இப்படித்தான் என்று நன்கு நிச்சயிக்கலாம். ஸ்ரீதேசிகன் அருமருந்தாக அருளிச்செய்துவைத்த சீரிய அர்த்தங்களை யெல்லாம் மாறுபடுத்தி விபரீதார்த்தங்களை ப்ரவசநம் செய்துகொண்டு தத்பக்தர்களென்று சொல்லிப்போருவது கலிகோலாஹலமல்லவோ! பரமபாவனங்களான அவருடைய ரஹஸ்யக்ரந்தங்களிலே பலபல ஸதாசார்ய நிந்தைகளைப் புகுத்திச்சீர்கெடுத்து வருவதும் கலிஸாம்ராஜ்யமல்லவோ? இத்தகைய பலபலக்ஷோபங்களெல்லாம் தணியும்காலமும் உண்டாகுமோ?

22, ஸ்ரீதேசிகனுடைய காலத்தில் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்குள் திருமண்காப்பின் ஆகாரத்தில் வேறுபாடு இல்லை என்பதையும்; தேசிகன் தாம் அணிந்துகொண்டிருந்த திருமண்காப்பு எது? என்பதையும்பற்றி, சென்ற புரட்டாசி வைஜயந்தியில் ஸ்ரீதேசிக குணாநுபவ வியாஸத்தில் பரக்க நிரூபித்துள்ளோம்.

23. ப்ரஸங்காத் வேதாந்த தீபிகையைப்பற்றி ஸஹ்ருதயமாக ஒரு உத்போதநம் பண்ண விரும்புகிறோம். அதில் சொற்பிழைகள் அபாரமாகக் காணப்படுகின்றன. அது படிப்பவர்களுக்கு மிகவும் க்லேசம் தரக்கூடியது. பத்திராதிபர்களும் உபபத்ராதிபர்களுமாய் நான்கு ஸ்வாமிகள் மிகவும் கவனித்து நடத்திவரும் இப்பத்திரிகையில் இந்தப் பெருங்குறைக்கு இடம் நேரிடலாகாது. வியாஸங்கள் எழுதியனுப்புகிறவர்களும் பல பிழைகளோடு அனுப்புவதாகவும் அதற்குமேல் அச்சுப்பிழைகளும் ஏற்படுவதாகவும் தெரிகின்றது. ஷை ஆனிமீ தீபிகையில் (பக்கம் 128-ல்) "வசனம் காணப்பட்டாலும்" என்றிருக்க வேண்டுமிடத்தில் "வசனம் காணப்படாமலும்" என்றும், "அர்ச்சாவிக்ரஹங்களுக்கு" என்றிருக்கவேண்டுமிடத்தில் " ஆசார்ய விக்ரஹங்களுக்கு" என்றும் காண்கிறது. விவக்ஷைக்கு மிகவும் விபரீதமான பொருளைத் தெரிவிக்கவல்ல இவ்வகைப் பிழைகள் ப்ராயேண ஏடுதோறும் காண்கின்றன. 'கருத்து' என்பதை 'கறுத்து' (பக்கம் 135) என்பது— இப்படிப்பட்ட பிழைகள் எண்ணுக்கு அடங்காதவை.

24. அவரவர்களின் ஸொந்த வாக்யங்களில் எந்த வகையான பிழை புகுந்தாலும் கேள்வியில்லையென்றே வைத்துக்கொள்வோம். ஸம்வாதமாக உதாஹரிக்கப்படுகிற ப்ரமாண வசனங்களிலும் தவறுகள் புகப் பார்த்திருப்பது தகுதியேயன்று. தீபிகையில் தேசிகனுடைய ஸச்சரித்ரரக்ஷா ஸ்ரீஸூக்திகளை உதாஹரிக்குமிடத்தில் *யெ நவஸ்ஃஹூா நாஞஸாணி வரித்யஜெஸநு* என்றுள்ளது. பரித்யஜேரந் என்கிற சொல்வடிவம் ஸம்ஸ்க்ருத சாஸ்த்ரத்திலேயே கிடையாது. ஸர்வதந்த்ரஸ்வதந்த்ரரான ஸ்ரீதேசிகன் இப்படி ஒருகாலும் பிரயோகித்திருக்கமாட்டார். பரித்யஜ்யேரந் என்றேயிருந்ததைத் தவறாகவே முன்னோர்கள் அச்சிட்டுவிட்டார்கள். மஹாமஹோபாத்யாயர்களும் அப்பிழையையே பின்பற்றினார்கள் அந்தத்தவறுதலைப் பின்புள்ளாரும் பரம்பராகத ஸம்ரக்ஷித்துவரப்பார்க்கிறார்கள். ப்ரக்ருத தீபிகா ஸஞ்சிகையில் இரண்டு இடத்தில் இரண்டு பண்டிதர்கள் ஷை ஸ்ரீஸூக்தியை அநுவதிக்கிறார்கள். (பக்கம் 128ல்) க்ரந்தலிபியிலும் பரித்யஜேரந் என்றுள்ளது. (பக்கம் 135ல்) தேவநாகரிலிபியிலும் அப்படியேதானுள்ளது. ஆகையால் அச்சுப்பிழையல்ல; எழுதின பண்டிதர்களே இதனை கர்த்ருநிரூபமாகவே கருதியுள்ளார்களேயன்றி. கர்மணிரூபமாக ஒருவரும் கருதவில்லையென்று புலனாகின்றது. இப்படிப்பட்ட தவறுகளுக்கு ஈஷத்தும் இடம் ஏற்படாதபடி நல்ல நிரூபகர்களான நிபுண வித்வான்களைக்கொண்டு சோதகம் நடப்பித்தல் நன்று என்பதை ஸவிநயம் ஸப்ரணாமம் விஜ்ஞாபித்துக்கொள்ளுகிறேன். வாதவாஹாமியான முறையில் இதை விண்ணப்பம் செய்ததாக ஒருவரும் கருதலாகாது.

பத்ராதிபரின் குறிப்பு.

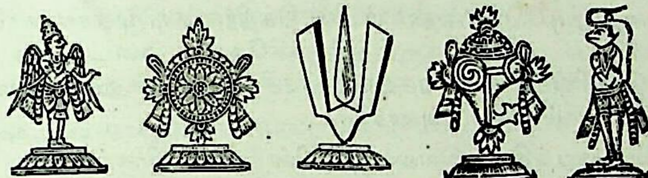
"பக்தர்கள் எவ்வகையான புண்ட்ரத்தை அணிகின்றார்களோ அவ்வகையான புண்ட்ரத்தையேபகவானும் அணிந்திருக்கக் கண்டதனால் தான் ஆழ்வான் * பஹுமாநாத் கிம் பிபர்ஷி வரத! * என்று அருளிச் செய்யலாயிற்று." என்று மேலே நிரூபித்திருப்பது மிகவும் ஸாரமானது. அந்த ஸ்ரீஸூக்திக்கு வேறுவிதமாகப் பொருள் பொருந்தவேமாட்டா தென்பதை ரஸிகர்கள் குறிக்கொள்ள வேணும். எம்பெருமான் ஆசைப்பட்டு அணிந்திருக்குமதனை அழிக்கப்பார்ப்பது என்னோ?

காமகோடி பிரஸ், காஞ்சிபுரம். (பேஜ் 181—190)

ஸ்ரீரஸ்து.

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:.

ஸ்ரீமத் வரவரமுநயே நம:.

ஸ்ரீ காஞ்சி. பிரதிவாதிபயங்கரம் அண்ணங்க
ராசாரியர் இயற்றிய

ஸமஸ்யமாநோக்தி ஸௌஷ்டவ விமர்சம்.

(தமிழ்ப் பொழிப்புரையுடன் கூடியது.)

ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸேத்யாதி. ஸ்ரீமத் ஸ்ரீகோழியாலம் ஸ்வாமி
பணித்த ஸமஸ்யமாந ஸூக்த்யர்த்த நிஷ்கர்ஷ நூலுக்கு
ச்லோக ரூபமான மறுப்பு.

ஸ்ரீராமாநுஜ ஸித்தாந்த ஸபையின் சார்பாக

சென்னை: நியூமன் பிரஸ்ஸில் பதிப்பிக்கப்பட்டது.

ஈச்வரஹு பங்குனியுத்திரம் 16—3—1938.

இதன் விலை 0—8—0.

தேவநாகரிலிபியில் பதிப்பிக்கப்பட்ட மூலமாத்திரத்தின்
விலை 0—4—0.

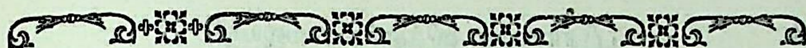
முக்கிய விஜ்ஞாபனம்.

"சரணங்கள் இரண்டென்ன வொண்ணாது, நாலென்ன வேணும்" என்கிற ஆச்சான்பிள்ளையின் திவ்யஸூக்தி விஷயமாய் நாலைந்து வருஷகாலமாகவே க்ரந்த மூலமான விசாரம் ஏற்பட்டு நடந்துவருவது பண்டிதவுலக மறிந்ததேயாகும். ஸர்வஜ்ஞரான ஆச்சான்பிள்ளையைப் பரிஹஸித்தும் தூஷித்தும் பிறர் எழுதியுள்ளதெல்லாம் தங்களுடைய அஜ்ஞாந அந்யதாஜ்ஞாநவிலஸிதமென்பதை அடியேன் ஸதாசார்ய ஸூக்திரக்ஷை முதலிய நாலைந்து க்ரந்தங்களால் பரக்க நிரூபித்திருக்கிறேன். கடைசியாக அடியேன் வெளியிட்டுள்ள ரக்ஷாவிமர்சசிக்ஷா என்னும் நூலினால் இதனை யாவரும் தெளியவுணரலாம்.

இவ்விஷயத்தில் இவ்வளவு விஸ்தாரம் விளைந்ததற்கு மூலகாரணம் ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸேத்யாதி. ஸ்ரீமத் கோழியாலம் ஸ்வாமிகளே யாவர். இந்த ஸ்வாமியே ஒவ்வொருவரை ஏவி ஒவ்வொரு க்ரந்தத்தை வெளியிடுவித்து அப்போதைக்கப்போது அடியேனுடைய பதில் க்ரந்தங்களையும் லபித்து வருகின்றார். இப்போது இந்த ஸ்வாமி தாமே தமது திருநாமத்தினாலேயே ஸமஸ்யமாநஸூக்த்யர்த்தநிஷ்கர்ஷம் என்கிறவொரு க்ரந்தத்தை வெளியிட்டருளியுள்ளார். அதில் ரக்ஷாபத்ரத்தில் "வ தூ நுகூ த ஃ ஹி: க்ஷு தா: காஸி தாஸு ஷ ஜூநா:" என்று மகுடமிட்டுச் சில க்ரந்தங்களின் பெயர் குறிப்பிடப்பட்டிருப்பதால் பிறரை ஏவி வெளியிடுவிப்பதும் இந்த ஸ்வாமியின் காரியம் என்பது மெய்ப்பிக்கப்பட்டதாயிற்று. அது நிற்க.

இப்போது ஸ்வாமி திருநாமத்தினாலேயே வெளிவந்துள்ள ஷை நிஷ்கர்ஷக்ரந்தத்தில் எழுதியுள்ளதெல்லாம் பிசகு என்பதைப் பலருமறிய நன்கு நிரூபித்து இந்த விமர்சக்ரந்தத்தை அடியேன் ச்லோகரூபமாகவே யெழுதி, அதற்குத் தமிழில் மொழிப்புரையும் எழுதி இப்போது வெளியிடுகின்றேன். இவ்விஷயத்தில் ஐந்து வருஷகாலமாக விடாமுயற்சியுடன் காரியம் செய்தருளிவருகின்ற ஸ்ரீமத் கோழியாலம்ஸ்வாமி இந்த விமர்சக்ரந்தத்தைப் பற்றின விமர்சத்தில் சிறிதும் வைராக்ய மடையமாட்டாரென்று நம்புகிறேன்.

இந்த ஸ்வாமி சில வருஷங்களுக்குமுன் ஸ்ரீரங்கத்தில் திருக்காவிரிக்கரையில் இது விஷயமாக அடியேனோடு சர்ச்சை செய்து "* ஷ ஜூமெஜகுரவஹாஸு மென்றவிடத்திலுள்ள ஸாராஸ்வாதிநீ பங்க்திகளை நான் ஸமர்த்தநம் செய்யாமற்போனால் சிகாயஜ்ஞோபவீதங்களைத் துறந்து அத்வைத ஸந்யாஸியாகி விடக்கடவேன்" என்று பெருமிடறு செய்து பேசியருளினவர் என்பதை இவர்தமுள்ளம் மறந்திராது. இதி. ஷ. கு. ஜாஸ:.

ஸ்ரீ:

ஶ்ரீஹயக்₃ரீவபரப்₃ரஹ்மணே ஜக₃த்பாரிஜாதாய நம: ।

அஸ்மத்₃கு₃ருப்₄யோ வரவராசார்யேப்₄யோ நம: ।

ஶ்ரீகாஞ்சீ ப்ரதிவாதி₃ப₄யங்கர-அண்ணங்க₃ராசார்ய ப்ரணீத:

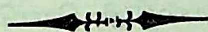
* ஸமஸ்யமாநோக்திஸௌஷ்ட₂வவிமர்ஶ: ॥ *

[ஸமஸ்யமாநஸந்த₃ர்ப₄ நிஷ்கர்ஷார்த₂யா ஶுபோ₄க்தி: ।
கோஶியாருய திரேஷ்வபாவிதாஶ்ச விஶ்ருதே ॥]

ஸ்ரீ காஞ்சீ பிரதிவாதி பயங்கரம்

அண்ணங்கராசாரியர் இயற்றிய

ஸமஸ்யமாநோக்தி ஸௌஷ்டவ விமர்சம்.

1. ஶட₂ரிபு₂நாத₂முநிஶ்ரீ யதீந்த்₃ர லக்ஷ்மணயோகி₃பி₄:
லோகாசார்யைஶ் ஶ்ரீமத்₃வேதா₃ந்தகு₃ருவரயோகி₃னா ।
பரமப்ரீத்யா ப்ரேம்ணா ஸம்ப்ரதா₃யஶ் ஸம்பரிபாலித:
ஸந்நிதி₄ர் ஜீயாத் ஸந்ததம் ப்ரதா₃ய ஸர்வதா₃ ॥

பொழிப்புரை.

நம்மாழ்வார் ஸ்ரீமந்நாதமுனிகள் எம்பெருமானார் பிள்ளை யுலகாசிரியர் வேதாந்த தேசிகன் மணவாளமாமுனிகள் என்னுமிவர்களால் அன்புடன் நன்னெறியில் பாதுகாக்கப்பெற்ற ஸத்ஸம்ப்ரதாய நிதியானது எஞ்ஞான்றும் குறைவின்றி விளங்கவேணும்.

2. ஸம்யக்₃வியாக்₂யாநகர்த்ரே நமோ
வதி₃த்வா ஶ்ரீவைஷ்ணவஸம்ப்ரதா₃யஸ்ய ரீதீஷு ।
ஸந்த₃ர்ப₄ம் விதநோ த்ரயீஸௌவர்ணாயை
ய வஶ ப்ரஜாமதிர் விதேத ஸதா₃ம் ॥

ஆராவமுதான தூய நன்மொழிகள் பலவற்றாலும் இந்நிலவுலகைப் பெருஞ்செல்வம் படைத்ததாக ஆக்கியருளின ஸ்ரீமந்நிகமாந்த மஹாதேசிகன் எப்போதும் எனது உள்ளத்துள்ளே உறைகின்றார்.

3. 𑌨𑌿𑌗𑌮𑌾𑌨𑍍𑌤𑌗𑍁𑌰𑍂𑌤𑍍𑌤𑌮𑌸𑍂𑌕𑍍𑌤𑌿𑌤𑌤𑍀𑌃
𑌸𑍁𑌰𑌯𑌾𑌸𑌮𑌶𑍀𑌲𑌤𑌮𑌂 𑌵𑌿𑌬𑍁𑌧𑌾𑌃 ।
𑌮𑌨𑌸𑍇 𑌮𑌮𑌧𑍀𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌦𑌤𑍇 𑌸𑍁𑌤𑌰𑌾𑌮𑍍
𑌯𑌦𑌿𑌨𑌸𑍍𑌵𑌦𑌤𑍇 𑌕𑌿𑌮𑌹𑌂 𑌕𑌰𑌵𑍇 ॥

அமுதமயமான தேசிக திவ்யஸூக்திகளை அநவரதம் அருந்துமவர்களின் திருவுள்ளத்திற்கு எனது மொழிகள் ருசித்தேதீரும்.

4. 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌾𑌨𑍍 கொழியா𑌲𑍇𑌤𑍍𑌰𑍁𑌵𑌵𑌮𑌹𑌿𑌤𑌾 𑌸𑌾𑌧𑍍𑌵𑌸𑌂𑌯
𑌮𑍀𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌾𑌃 𑌶𑍌𑌚𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌾𑌦𑌿𑌕𑌰𑍍𑌮𑌸𑍍𑌵𑌨𑍂𑌨𑌪𑌟𑍁𑌤𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑌵
𑌤𑍍𑌸𑍍𑌵𑌗𑍍𑌰𑌗𑌣𑍍𑌯𑌾𑌃 । 𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌾𑌰𑍍𑌥𑌗𑍍𑌰𑌨𑍍𑌥𑌸𑍃𑌷𑍍𑌟𑌾𑌵𑌪𑌿 𑌚 𑌨𑌿𑌪𑍁
𑌣𑌤𑌾 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑍋𑌽𑌸𑍍𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌲𑍋𑌕𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌖𑍍𑌯𑌾𑌤𑌿𑌂 𑌪𑍍𑌰𑍇𑌪𑍍𑌸𑍁
𑌰𑍇𑌷 𑌕𑌷𑍍𑌟𑌂 𑌹𑌾 𑌹𑌾 𑌬𑌹𑍁𑌤𑌰𑌾𑌨𑌨𑍁𑌬𑌿𑌭𑌰𑍍𑌤𑍀𑌹 𑌪𑍍𑌰𑌯𑌾𑌸𑌾𑌨𑍍 ॥

கை கால்களைச் சோதித்துக் கொள்வது நீராட்டம் செய்தருள்வது முதலிய நித்ய கருமங்களில் கை தேர்ந்தவர்களுக்குள் தலைவரான ஸ்ரீமத் பரஹம்ஸேத்யாதி. ஸ்ரீமத் உ. வே. ஸ்ரீ கோழியாலம் ஸ்வாமி, சாஸ்த்ரீயக்ரந்தங்களை இயற்றுவதிலும் தமக்குத் திறமையிருப்பதாக உலகில் காட்டிக்கொள்ள விரும்பி அந்தோ! படாதபாடுகளும் பட்டுவருகிறார்.

5. 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌜𑍍𑌞𑍇𑌷𑍍𑌵𑌨𑌵𑌦𑍍𑌯𑌸𑍂𑌕𑍍𑌤𑌿𑌨𑌿𑌕𑌰𑍇𑌷𑍍𑌵𑌾𑌚𑌾𑌰𑍍𑌯𑌵𑌰𑍍𑌯𑍇𑌷𑍍𑌵
𑌸𑍌 𑌯𑍋𑌽𑌧𑍀𑌤𑍍𑌯 𑌵𑌦𑍍𑌰𑍂 கொழியா𑌲𑌵𑌂𑌹𑌾𑌕𑌃 𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌯
𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌾𑌰𑍍𑌥𑌂 । 𑌵𑌿𑌹𑍃𑌤𑍍𑌯𑍈𑌣𑍋 𑌧𑍀𑌵𑌤𑍀𑌹 𑌦𑌾𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑌾𑌤𑍍𑌯
𑌰𑍋 𑌯𑌾𑌸𑍍𑌤𑌾𑌸𑌤𑌾𑌮𑌜𑍍𑌞𑌯𑌾 𑌵𑌿𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌾 𑌨𑌸𑌹𑌷𑍍𑌟𑍈𑌣𑍈𑌃
𑌕𑍃𑌤𑌿𑌗𑍈𑌣𑍈𑌶𑍍𑌶𑍍𑌵𑌨𑍍𑌨𑌿𑌰𑌸𑍍𑌤𑌾𑌸𑍍𑌤𑌹𑌂 ॥

அமுதிலுமாற்றவினிய திவ்யஸூக்திகளை அருளிச்செய்தவர்களும் ஸர்வஜ்ஞர்களுமான ஸதாசார்யர்கள் பக்கலில் ஆச்சரியமான

மாச்சரியம் கொண்டிருக்கின்ற ஸ்ரீமத் கோழியாலம்ஸ்வாமி எழுதி வெளியிட்டுவருகின்ற தூஷணைகளை அடியேன் மஹான்களின் ஆணையின்படி அப்போதைக்கப்போது, வித்வான்கள் உகக்கும்படியான க்ரந்தங்களையிட்டுக் களைந்துகொண்டே வருகின்றேன்.

6. [illegible] ।
[illegible] ॥

ஸ்ரீகோழியாலம் ஸ்வாமி ஸமஸ்யமாந ஸூக்த்யர்த்த நிஷ்கர்ஷமென்ற பெயரால் வெளியிட்டிருக்கின்ற நூலை இப்போது விமர்சிக்கப் புகுகின்றேன்.

7. [illegible]
[illegible] ।
[illegible]
[illegible] ॥

இந்த யதிகள் மிகச்சிறிய விஷயத்தில் தமது வீண்வம்பளப்புகளை வளரவிட்டுக் கொண்டு மஹாசாரியர்களின் மிகச்சிறந்த திவ்ய ஸூக்திகளில் தமக்குள்ள அளவுகடந்த பொருமையையே பரவச் செய்து கொள்ளா நின்றார்.

8. [illegible]
[illegible]
[illegible] । [illegible],
[illegible]
[illegible] $ [illegible] ॥
[$ [illegible] — [illegible] ।]

திருமகள் கொழுநனை எம்பெருமான் மோக்ஷோபாய மென்று பூருவாசாரியர்களெல்லாரும் ஒருமிடறாக அருளிச் செய்திருக்க, பிராட்டியை அப்பெருமானிடத்தில் நின்றும் பிரித்து 'இவளும் தனியே உபாயபூதை' என்று சொல்லப் புறப்பட்ட நவீநர்களின் திரளில் இந்தயதிகளும் அந்வயிக்க விரும்பிப் பெருப்பாலும்

சிதிலராயினரெனினும் இன்னமும் சிறிது கலக்கத்தை உள்ளத்திற் கொண்டிருக்கின்றார்.

9. [illegible]

அந்தக் கலக்கத்தையும் அகற்றுதற்காக முந்துறமுன்னம் சில நன்மொழிகளை வெளியிட்டு, அடுத்தபடியாக (ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸார வியாக்கியானமாகிய) ஸாராஸ்வாதிநியின் அவத்யத்தைத் தெளிய வெளியிடுவோம்; ஆகவே, இந்தயதிகளின் கலக்கங்களையெல்லாம் வேரறக் களைவதான இந்த க்ரந்தம் நீடூழிகாலம் வித்வான்களை உகப்பிக்குமதாகும்.

10. [illegible]

சென்றவருஷத்தில் ''ப்ரஹ்மவ்யாப்தி பரிஷ்க்ரியா'' என்னும் நூலை அடியேன் முகமாக அவதரிப்பித்தருளின இந்த யதிகள் இவ்வருஷத்தில் இந்த விமர்சக்ரந்தத்தைப் பரமக்ருபையோடு அவதரிக்கச் செய்தருளாநின்றார்.

11. [illegible]

இங்ஙனே உலகுக்குப் பேருதவி புரியவல்ல அத்யாவச்யகங்களான நூல்களை அடியேனைக்கொண்டு உலகில் பரவச்செய்தருளும் பரமக்ருபாளுவான இந்த யதிகள் இத்தகைய உபகாரங்களைச் செய்தருளாநின்றுகொண்டே நீடூழிவாழவேணும்.

12. ஸுவஸளாய தீஜெ்ா யதிஜொஜாஷஉாஜெஷ்ட
கஶ்ம் உமெஜவம் உவமதா உஹாய௰ஃ।
ஷூாஷுஹ௰வெயஸவஉமயவிதீவ
யஸ்ாயநு கூதஜெஜூாஷவஷீயகூதெ॥

இந்த யதிகள் வெறுமனே யிருந்துவிட்டால் அடியேன் மூலமாக இத்தகைய நூல்கள் வெளிவருவதற்கு ப்ரஸக்தி யிராதாதலால் இந்த ப்ரஸக்தியை அருள்புரிந்ததற்காக இந்த யதிகள்பால் தலையல்லால் கைம்மாறிலேன்.

ஐ தூவொஶா தர-ஏவஃவூயஃவரிசெ்சுஃ।

ஸுய முக்ஷ்வாயகவ விஶஶ௰வரொஷி தீயஃவரிசெ்சுஃ।

13. மொக்ஷொவாயகவஉவி ஶ்ரீயஜதி வஉதாம் ஸஜியள ஜூாவயாஉஃ யஷாஹீஶ்ாஹூவெதஂஜயதி வஶஷ காஶகவஉவஸ்ாம் ஶஉாயாடி। மொக்ஷொவாயஸ்வ ஸாவெ உய நவஶஷகாஶகவஉவஸ்ாம் வடெத யாஞாமொ களயஶாவா வூயிகஶணதமெயவஷூவிஜள தமெ தக॥ † († ஊதஷிதிவஸாஉாநூநிஜெ௰ஶஃ; வஶஷ காஶகவஉவாயகவஂவெதியாவக.)

பிராட்டியும் தனியே மோக்ஷோபாய மென்பார்க்கு ஒரு விண்ணப்பம்; — பிராட்டிக்குப் புருஷகாரத்வமுமுள தென்று நீங்கள் இசைந்தே யிருக்கின்றீர்களன்றோ. இருளும் ஒளியும் ஓரிடத்தில் ஒன்று சேர்ந்திருக்க மாட்டாதது போலவே புருஷகாரத்வமும் உபாயத்வமும் ஒருவ்யக்தியில் ஒன்று சேர்ந்திருக்கமுடியாதுகிடீர்.

14. உமெத்ூவஶய௰ஷூஷாமெந ஷூஹவதி கஉஜாவி ஷூயம்
விஷவமெசஃ தமெஹ௰ூஷா கஸ்மெஹமதாவ௰ஹதி

[illegible]

எம்பெருமானைப் போலே பிராட்டியும் முக்திஸாம்ராஜ்யத்தை அருளவல்லளாகில் இவள் புருஷகாரக்ருத்யத்திலே கை வைத்துத் துவளவேண்டிய அவசியமே இருக்கமாட்டாதல்லவோ? ஒரு பொருளை ஸ்வயமேவ அளிக்க ஆற்றல் பொருந்திய வ்யக்தி, அப்பொருளைக் கொடுப்பிக்க மற்றொருவரிடத்தில் ப்ரயாஸப்படுவது மிகவும் அவசியமற்ற பணியல்லவோ? இஃதொன்றை மாத்திரம் பண்டிதர்கள் பராமர்சித்தால் போதுமே.

15. [illegible]

நம்மைப்போன்ற ஆர்த்தர்கள் திறத்தில் எம்பெருமானை விட ஸ்ரீ மஹாலக்ஷ்மிக்கே காருண்யம் கனத்ததென்பது விவாதமற்ற விஷயம். இத்தகைய காருண்யமுள்ள பிராட்டி தனக்கே முக்தியளிக்கவல்லமையும் இருக்குமாகில், தானே அளித்திடாமல் நிரங்குஶஸ்வதந்திரனான பகவானிடத்தில் புருஷகாரம் செய்து மன்றாடுவது ஏதுக்கென்று சிந்திக்கலாகாதா?

16. [illegible]

எம்பெருமான் ஒருநாளும் புருஷகாரக்ருத்யத்தில் கை வைப்பதில்லையென்றும், இத்தொழிலை எப்போதும் பிராட்டியே நடத்திவருகின்றாளென்றும் ப்ரஸித்தமாகவுள்ளது. இதனை ஊன்றி

நோக்கினும் புருஷகாரத்வமே பிராட்டிக்குள்ளதென்னும் தத்துவத்தை நன்குணரலாமே.

17. மோக்ஷாக்²யம் வஸ்து தாவத்³த்³வயஸஹஜநியதா தத்³தி³வ்யஸாதி⁴க
த்வாத் ஸ்வாதந்த்ர்யாந் நேச்ச²ந்த்யா ஸ்வாகாரவிதரணம் ஸோட⁴
வீதீதிஹேதோ: । ஸா ஸ்வாதந்த்ர்யாத³பி ஸ்வபதி வா
புருஷகாரக்ரியாதத்பரத்வம் தஸ்யா: ஸ்த்ரீஸ்வபா⁴வாதி³
த³ர்ஶிதம் ப்ராஹுரேதத³ஸாரம் ॥

மோக்ஷமென்னும் பொருளானது பிராட்டியும் பெருமாளுமாகிய இருவர்க்கும் உரித்தான ஸொத்தாதலால் பிராட்டி தானொருத்திதானே அதனை அடியார்கட்கு அளிக்கக்கூடாதாகையால் ஸ்வதந்திரமாகக் கொடுத்தருள விரும்பாதவளாய்ப் புருஷகாரக்ருத்யத்திலே கை வைக்கின்றாள்; ஆகவே இதனால் அவளுடைய உபாயத்வத்திற்குக் கொத்தையில்லை—என்று சொல்லும் ஸமாதானமும் பொருத்தமுடையதன்று:

18. முக்தௌ ஸ்வம் ஸ்வகீயதா யா கதி²தா ஸா
தே³வாக்ஷேப்யா ஸாதா⁴ரணீகாரணாஹ்யா ।
விஷ்ணுர்லக்ஷ்மீஸ்வகீயதா: யாம் நிஜவஸ்து-
ஷ்வாயத்தே ஸா வாதி³ஜயாய நஹவித்ரீ ॥

முக்திச் செல்வம் திவ்ய தம்பதிகளிருவர்க்கும் சொந்தமானது என்றவிதுதன்னை மறுப்போமல்லோம்; அப்படியே யிசைகின்றோம். எம்பெருமான் தனக்கே உரித்தான பொருளைப் பிராட்டிக்கும் உரித்தாக்கி வைக்கின்றானென்பது உண்மையே; இது கொண்டு வாதத்தில் வெற்றிபெற இயலாது.

19. ஶ்ரியை வஸ்து ந்யஸ்தவத்யம் நிஜஹாயா
ப்ரத்யுதகம் யஸ்ய வ்யாப்தவாம்ஸ்ஸஞ்ஜகாமாஸ ।
ஶோகேஶசவம் ஸ்வாம்யதவஶேஷ்வமத்ஸு
வித³ந்து மோஹம் கோபி நமேத்ஸ்திஹ நந்நீ ॥

2

தனக்கே ஸொந்தமான பொருளில் தன் மஹிஷிக்கும் உரிமையை ஏற்படுத்திவைப்பது உலகத்திலும் கண்ட விஷயமாதலால் இது கொண்டு ஒரு விவேகியும் மயங்கவொண்ணது.

20. தஸ்யேஶே ந ச கஶ்சநேதி பதிஶ்ருத்யாதிஶ்ருத்யாவித
ஸ்வாதந்த்ர்யா விஹாரஸ்யாபி நிஜபதே ஶ்ரீஸ்வாமிகத்வம்
யதா | தத்வத் ஶ்ரீஶடவைரிமுக்யகுருஷ்வாக்யாபயத்ததா
வ்யாபாரேஷ்வபி நிர்மலாங்க்ரிதேஶிகமணிரா ஜாநுவஸ்யிஷ்டா
ஶ்ருதா: ||

* ந தஸ்யேஶே கஶ்சந * பதிம் விஶ்வஸ்யாத்மேஶ்வரம் * இத்யாதிச்ருதிஸித்தமான நிருபாதிகஸ்வஸ்வாமித்வத்தையுடைய எம்பெருமான் தனது சரக்கைப் பிராட்டிக்கும் உரிமைப்படுத்துவதுபோலவே ஆழ்வாராசாரியர்களுக்கும் உரிமைப்படுத்திவைக்கிருனென்பதை ஸ்வாமி தேசிகன் நன்கு நிரூபித்தருளியுள்ளார்.

21. த்ருஷ்டம் யாவ ஸ்வகவேரி ஹரி: ஸ்வாஶ்ரிதஸ்வாமிகத்வ
க்யாபநார்த்தம் நிர்பயநிஜவ்யாஹ்ருதேநேதி தத்வத் |
“தத்தே ரங்கீ நிஜமபிபதம் தேஶிகாதேஶகாங்க்ஷீ ”
இத்யுக்தம் ஶ்ருத்யாவிஶதயதிநா தேஶிகேந்த்ராஶயாஜ்ஞை: ||

* தத்தே ரங்கீ நிஜமபிபதம் தேஶிகா தேஶகாங்க்ஷீ * என்பது ந்யாஸதிலகத்தில் ஸ்ரீதேசிக திவ்யஸூக்தியாகும். திருநாடு தன்னுடைய ஸொத்தாகவேயிருந்தாலும் அதனைத் தன்னடியார்கள் இட்டவழக்காகவும் ஆக்கிவைத்திருக்கிருனெம்பெருமான்—என்னுமிடம் இந்த ஸ்ரீஸூக்தியினுல் ஸுவ்யக்தமிறே.

22. ப்ராப்தே ஸூக்தே நிஜபதவிதிந்யாஸதோ வஸ்து
மத்வா ஶிஷ்யா யாந்தி ப்ரகடிதமஹத்கேஶவஸ்வாமிகத்வம் |
ஸோபிஸ்வாமீ பவதி ததிதம் தேஶிகாதேஶகாங்க்ஷீ
த்யாக்யா $ தஸ்மிந் மாராஜநவராயநதாவாஹ்யாயி ||
($ தஸ்மிந்-ஶிஷ்யாத்ரீதியாவ:.)

மேற்குறித்த ஸ்ரீஸூக்தியில் "நிஜம்வபு" என்றதனால் உண்மையில் பரமபதம் எம்பெருமானுடைய ஸொத்து என்பது காட்டிற்றாயிற்று. * தேஶிகாதேஶகாம்க்ஷீஸநுதே * என்கையாலே அதனைத் தானே ஆசாரியர்கள் இட்டவழக்காக ஆக்கிவைத்திருக்கிறானென்பதும் பெறலாயிற்று.

23. [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] ॥

* ஜ்ஞாநீது ஆத்மைவ மே மதம் * என்று பாராட்டிக் கூறிய [ஞானிகளைத் தனக்கும் மேலாகக் கருதுகின்ற] எம்பெருமான் வாத்ஸல்யவிஶேஷமடியாக, தனக்குள்ளதான ஸ்வாமித்வத்தைப் பிராட்டி பக்கலிலும் ஆசாரியர்கள் பக்கலிலும் வைத்தருள்கின்றானென்கிற உண்மைப் பொருளை யுணர்ந்தால் குத்ஸிதவாதங்கள் தலைமடியும்.

24. [illegible]
[illegible] ।
[illegible]
[illegible] ॥

பிராட்டியின் நியமனமின்றிக்கே எம்பெருமான் முக்திச் செல்வமளிப்பதில்லை யென்பது ஸர்வாசார்யஸம்மதமாதலால் பிராட்டியும் மோக்ஷோபாயமாகக் கூறப்படுவதற்குத் தகுதியுடையாளென்னில், இத்தகைய உபாயத்வம் ஆசார்யர்கட்கும் கொள்ளலாம்.

25. [illegible]
[illegible]
[illegible] । [illegible]
[illegible],
[illegible] ॥

மோக்ஷபதவியானது பிராட்டிக்கும் உரித்தான ஸொத்து என்றும், அவளுடைய கருணையினாலன்றி அது கிடைக்கத்தகாதது என்றும் சொல்லப்படுகிற இவ்விரண்டு காரணங்கள் ஆசார்யவிஷயத்திலும் துல்யமாதலால் ஆசார்யரோடு பிராட்டியோடு வாசியில்லையென்று கொள்ளக் குறையில்லை.

26 [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

ஆசாரியர்களுக்கும் மோக்ஷோபாயத்வ முண்டென்பதே எமது ஸித்தாந்தமென்று நீங்கள் சொல்லுவீர்களாயின் இப்படிப்பட்ட உபாயத்வம் பிராட்டிக்கு முள்ளதென்று கொள்வதும் எமது ஸித்தாந்தமே. ஆக இவ்வளவாலும் தேறினபொருள் என்னவென்னில், எம்பெருமானும் உபாயம் ஆசாரியர்களும் உபாயம் பிராட்டியும் உபாயம் என்று சொல்லக்குறையில்லை யென்றதாயிற்று.

27 [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம் முதலியவற்றில் ஸ்ரீதேசிக திவ்ய ஸ்ரீஸூக்திகளை எவ்வளவும் பரிசீலித்துப் பார்க்கலாம். பிராட்டியோடு கூடின பெருமாள் மோக்ஷோபாயமென்று ஸ்வாமி நிரூபித்தருளியுள்ளாரத்தனைப்பாக்கி ஓரிடத்திலும் பிராட்டிக்குத் தனியே உபாயத்வ முண்டென்றதில்லை ; அப்படியிருந்தால் எடுத்துக்காட்டலாமே.

28 [illegible]
[illegible]

𑌉𑌪𑌾𑌯𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌚𑌾𑌸𑍍𑌯𑌾 𑌹𑌿 𑌭𑌵𑌤 𑌉𑌪𑌾𑌯𑌤𑍍𑌵𑌕𑌥𑌨𑍇
𑌨𑌿𑌷𑍀𑌧𑍇 𑌦𑍈𑌵𑌤𑍇𑌤𑌿 𑌗𑍍𑌰𑌹𑌣𑌮𑌪𑌿 𑌚𑌕𑍍𑌷𑌸𑍍𑌯 𑌲𑌸𑌿𑌤𑌮𑍍 ॥

* 𑌤𑌦𑌿𑌦𑌂 𑌭𑌗𑌵𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌨𑌵𑍍𑌯𑌮𑌹𑌿𑌮𑌤𑍇𑌃 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌤𑍀 * இத்யாதிப்படியே பிராட்டிக்கு எம்பெருமானில் அந்தர்ப்பாவமேயுள்ளது என்பது இந்தயதிகளுக்கும் தெரிந்திருக்குமே. பிராட்டியின் உபாயத்வமும் எம்பெருமானது உபாயத்வத்திலே சொருகி நிற்குமென்பதையு மறியப்பெற்றால் அழகியதாம்.

29 * 𑌅𑌯𑌂 𑌚𑍈𑌵 𑌪𑌦𑌾𑌰𑍍𑌥𑌃 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 𑌸𑌮𑌾𑌸𑌃
𑌨 𑌲𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑍀𑌤𑌦𑍀𑌶 𑌇𑌤𑌿 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌹𑌿 𑌸𑌃 ।
𑌤𑌥𑌾𑌪𑌿 𑌚 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑌤𑍍𑌸𑌂𑌸𑌦𑌿 𑌪𑌦𑍍𑌯𑌂
𑌪𑌰𑌂 𑌸𑌾𑌧𑌨𑌤𑍍𑌵𑌾𑌧𑍍𑌯𑌵𑌸𑌾𑌯𑌿𑌨𑍀𑌯𑌾 ॥

30 “𑌲𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑍀𑌤𑌦𑍀𑌶𑍋𑌪𑌾𑌯𑌤𑍍𑌵𑌾𑌧𑍍𑌯𑌵𑌸𑌾𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌿𑌕𑌾 𑌮𑌤𑌿𑌃 ।”
𑌇𑌤𑌿 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑌤𑍍𑌸𑌭𑌾𑌯𑌾𑌂 𑌸𑌾 𑌪𑌦𑍍𑌯𑌵𑌤𑍍 𑌪𑌦𑌮𑍍 𑌅𑌪𑍇𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑌮𑍍 ॥

ஸ்ரீந்யாய ஸித்தாஞ்ஜநத்தில் * 𑌅𑌯𑌂 𑌚𑍈𑌵 𑌲𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑍀𑌶𑍋𑌪𑌾𑌯𑌤𑍍𑌵𑌾𑌧𑍍𑌯𑌵𑌸𑌾𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌿𑌕𑌾 | * என்கிறகாரிகை ஸ்வாமி அருளியிருப்பது ப்ரஸித்தம். லக்ஷ்மீநாதனை உபாயமாகக் கொள்வதுதான் ப்ரபத்தியின் வேஷமென்று இதில் நன்கு காட்டப்பட்டது. * 𑌲𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑍀𑌤𑌦𑍀𑌶𑍋𑌪𑌾𑌯𑌤𑍍𑌵𑌾𑌧𑍍𑌯𑌵𑌸𑌾𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌿𑌕𑌾 𑌮𑌤𑌿𑌃 * என்று எளிதாகச் சொல்லலாமாயிருக்க அங்ஙனம் சொல்லாது விட்டது உற்று நோக்கத்தக்கது. தேசிகன் திருவுள்ளத் தையுணர இஃதொன்றே போதும்.

31 𑌲𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑍀𑌶𑍋𑌪𑌾𑌯𑌭𑌾𑌵𑌪𑍍𑌰𑌕𑌟𑌨𑌵𑌿𑌷𑌯𑍇 𑌯𑌾𑌦𑍃𑌶𑍀 𑌦𑍇𑌶𑌿-
𑌕𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌤𑌦𑍍𑌗𑍁𑌣𑌾𑌚 𑌪𑍍𑌰𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌃, 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌦𑌿𑌤𑌕𑍃𑌤𑌿𑌷𑍁 𑌪𑍍𑌰-
𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌤𑌾𑌂 𑌸𑌾 𑌪𑌰𑌸𑍍𑌯𑍇𑌜𑍍𑌞𑍈𑌃 । 𑌪𑌾𑌦𑍍𑌮𑍇 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌯𑌃𑌪𑌤𑌿𑌪𑍍𑌰-
𑌕𑌟𑌨𑌵𑌿𑌷𑌯𑍇 𑌦𑍃𑌶𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌦𑍇𑌶𑍇 𑌤𑌦𑍍𑌗𑍁𑌣𑌾𑌪𑍍𑌰-
𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌃 𑌕𑌿𑌂𑌵𑌿𑌦𑌸𑌤𑌿 𑌹𑌿 𑌦𑍃𑌶𑍍𑌯𑌤𑌾𑌂 𑌧𑍀𑌵𑌿𑌚𑍇𑌤𑌃 ॥

லக்ஷ்மீநாதனுக்கே உபாயத்வ முண்டென்பதை ஸ்தாபிக்க ஸ்ரீ தேசிகன் கொண்ட குதூஹலமும் முயற்சியும் அவரது க்ரந்தங்

களில் ரஸிகர்கள் காணத்தகும். தனிப்பட பிராட்டிக்கு உபாயத்வ முரைப்பதில் தேசிகனுக்குச் சிறிதேனும் முயற்சியுண்டா என்பதை நீடூழி ஆராய்ந்து பார்க்கலாம்.

32 𑌚𑌤𑍁𑌃𑌶𑍍𑌲𑍋𑌕𑍀𑌭𑌾𑌷𑍍𑌯𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌥𑌮𑌰𑌹𑌸𑍍𑌯𑍇𑌷𑍍𑌵𑌪𑌿 𑌤𑌥𑌾
𑌪𑍍𑌰𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑍇 𑌸𑌾𑌰𑍇 𑌵𑌾 𑌯𑌤𑌿𑌵𑌰! 𑌶𑍍𑌰𑍌𑌤𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌸𑌾𑌰𑌾𑌦𑍌।
𑌕𑍍𑌵𑌚𑌿𑌤𑍍𑌕𑍋𑌣𑍇 𑌵𑌾 𑌯𑌦𑌿 𑌪𑍃𑌥𑌗𑍁𑌪𑌾𑌯𑌤𑍍𑌵𑌕𑌥𑌨𑌂
𑌰𑌮𑌾𑌯𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑍇𑌕𑍍𑌷𑍇𑌤, 𑌪𑍍𑌰𑌕𑌟𑌯 𑌮𑌹𑌾𑌭𑌾𑌗! 𑌕𑍃𑌪𑌯𑌾॥

சதுச் ச்லோகீ பாஷ்யத்திலும் சில்லரை ரஹஸ்யங்களிலும் பெரிய ரஹஸ்யத்திலுமுள்ள தேசிகஸூக்திகளைக் கண்ணாரக் காணலாம்; ஒரு மூலையிலாவது பிராட்டிக்குத் தனியே உபாயத்வமுண்டென்று ஸாதித்ததுண்டாகில் காட்டியருளலாம்.

33 𑌉𑌪𑌾𑌯𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌲𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑍍𑌯𑌾 𑌯𑌦𑌿 𑌪𑍃𑌥𑌗𑌵𑍇𑌯𑍇𑌤 𑌨𑌨𑍁 𑌤𑌤𑍍
𑌸𑌹𑌾𑌯𑌾𑌪𑍇𑌕𑍍𑌷𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌤𑌤 𑌉𑌪𑌾𑌯𑌤𑍍𑌵𑌹𑌤𑌿𑌕𑍍𑌷𑌯𑌃।
𑌵𑌿𑌶𑌿𑌷𑍍𑌟𑌸𑍍𑌯𑍈𑌵𑍈𑌤𑌤𑍍𑌸𑍍𑌵𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌾𑌨𑍍𑌤𑌯𑌤𑌿 𑌯𑌃
𑌤𑍍𑌰𑌯𑍀𑌚𑍂𑌡𑌾𑌚𑌾𑌰𑍍𑌯𑌃 𑌤𑌮𑌪𑌿 𑌵𑌦 𑌧𑌿𑌕𑍍𑌕𑌰𑍍𑌤𑍁𑌮𑌰𑍍𑌹𑌸𑍇॥

பிராட்டிக்குத் தனியே உபாயத்வம் கொண்டால் உபாயத்வித்வ தோஷம் ப்ரஸங்கிக்குமென்றும், அது ப்ரஸங்கியாமைக்காக ஸ்ரீ விசிஷ்டனுக்கே உபாயத்வம் சொல்லித் தீரவேணுமென்றும் ஸித்தாந்தம் செய்தருளியிருக்கிற தேசிகனையும் அந்தோ! திரஸ்கரிப்பதே! [இந்த ஸித்தாந்தத்தைக் காட்டாத தேசிக க்ரந்தமே கிடையாது.]

34 𑌸𑍍𑌵𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌾𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌪𑍍𑌰𑌥𑌿𑌤𑌵𑌤𑍍 𑌨𑌿𑌗𑌮𑌾𑌜𑍍𑌞𑌾
𑌚𑌾𑌰𑍍𑌯𑌶𑍍𑌲𑍋𑌕𑍀𑌭𑌾𑌷𑍍𑌯𑌪𑍍𑌰𑌮𑍁𑌖𑌵𑌶𑌤𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌿𑌵𑍃𑌤𑌂।
𑌰𑌕𑍍𑌷𑌾𑌶𑌿𑌕𑍍𑌷𑌾𑌤𑍍𑌰𑌾𑌣𑌕𑍃𑌤𑌿𑌷𑍁 𑌤𑌦𑌯𑌂 𑌨𑌾𑌥𑌃
𑌤𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑍇𑌕𑍍𑌷𑌾𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌧𑌿𑌯𑌾𑌯𑍋𑌪𑌰𑌾𑌗𑌿॥

இவ்விடத்தில் எடுத்துக் காட்டவேண்டிய தேசிக திவ்யஸூக்திகள் பலவற்றையும் ஸதாசார்ய ஸூக்திரக்ஷா, ரக்ஷாவிமர்சசிக்ஷா முதலிய நூல்களில் பரக்க எடுத்துக் காட்டியிருக்கிறேனாதலால் அவற்றிற் கண்டுகொள்க,

35 𑌭𑌰𑌸𑍍𑌵𑍀𑌕𑌰𑍍𑌤𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 [illegible] 𑌉𑌪𑌾𑌯𑌤𑍍𑌵𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌰𑍍𑌯𑌦𑌿
[illegible] 𑌭𑌰𑌨𑌿𑌕𑍍𑌷𑍇𑌪𑌵𑌹𑌾𑌰𑌿𑌣𑍀𑌃 ।
𑌮𑌾𑌰𑌣 [illegible] 𑌵𑌿𑌷𑌾𑌵𑌵𑌿 [illegible]
[illegible] ॥

உபாயத்வமாவது ரக்ஷாபரஸ்வீகர்த்ருத்வ ரூபமென்று யதிகள் எழுதுவதை அங்ஙனமே யிசைவோம்; சேதநன் ஏறிடுகிற பரம் ஆசார்யனிடத்திலும் பிராட்டியிடத்திலும் எம்பெருமானிடத்திலும் துல்ய ரூபந்தானா? அல்லது வெவ்வேறு வகைப்பட்டதா? என்று ஆராயப்புகுந்தால் துல்யரூபமே யென்று சொல்லப் போகாது. பரஸ்வரூபம் விஷயவிபின்னமேயாகும்.

36 𑌭𑌰𑌸𑍍𑌵𑍀𑌕𑌾𑌰 [illegible]
[illegible] ।
[illegible]
𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂 [illegible] 𑌦𑍇𑌶𑌿𑌕𑍋 [illegible] 𑌮𑌹𑌾𑌭𑌾𑌷𑍍𑌯𑌤𑌃 ॥

பரஸ்வரூபம் பேதிக்கும்போது தத்ஸ்வீகர்த்ருத்வ ரூபமான உபாயத்வமும் பேதித்தே தீரும். ஸர்வேஷ்வபி பர ஸ்வரூபத்தில் சிறிதும் வாசி கிடையாதென்னில், இந்த வாதம் தேசிகனுடைய மஹா பாஷ்யஸூக்தியினால் மறுப்புண்டதாகும். (ஸதாசார்ய ஸூக்திரக்ஷையில் 10, 11 பக்கம் காண்க.)

37 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌯𑌾𑌂 𑌸𑍁𑌤𑌾𑌯𑌾𑌂𑌚 𑌸𑌂𑌶𑍍𑌲𑍇𑌷𑌕𑍃𑌤𑍍𑌯𑌂
𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌾𑌦𑌿𑌭𑌿𑌨𑍍𑌨𑌂, 𑌤𑌥𑌾𑌪𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌭𑌿𑌨𑍍𑌨𑌂 ।
𑌮𑌨𑍋𑌭𑌾𑌵 [illegible]
𑌭𑌰𑌨𑍍𑌯𑌾𑌸𑌕𑍃𑌤𑍍𑌯𑍇𑌽𑌪𑌿 𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌸𑌮𑌾𑌨𑌃 ॥

ஆலிங்கனமென்பது மகனிடத்திலும் செய்கிறோம் மனைவியிடத்திலும் செய்கிறோம்; தழுவுதலென்னும் தொழில் இரண்டிடத்திலும் துல்யமாயிருந்தாலும் நெஞ்சிலுறையும் கருத்தின்வாசியினால் அது நெடுவாசி பெறுவதுபோலவே பரந்யாஸ விஷயத்திலுமாம்.

38 𑌦𑍍𑌵𑌯𑍇 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌶𑌬𑍍𑌦𑌸𑍍𑌯 𑌕𑍁𑌤𑍋 𑌨 𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌕𑌿𑌂𑌵𑌾 𑌨𑌰𑍀𑌤𑌿
𑌸𑍍𑌵𑌯𑌂𑌵𑍇𑌦𑌾𑌜𑍍𑌞𑌾𑌯𑍇𑌤 𑌸𑌾𑌮𑌾𑌨𑍍𑌯𑌸𑌙𑍍𑌖𑍍𑌯𑌾𑌭𑌙𑍍𑌗𑍍𑌯𑌾 𑌤𑌦𑌨𑍍𑌤 ।
𑌸𑌮𑌾𑌧𑌾𑌨𑌂 𑌹𑍃𑌦𑍍𑌯𑌂 𑌯𑌦𑍁𑌦𑌿𑌤𑌮𑌯 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑍍𑌵𑍀𑌯 𑌕𑍃𑌤𑌿𑌷𑍁
𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌂 𑌤𑌦𑍍𑌧𑌾𑌤𑍀𑌤𑍍𑌯𑍁𑌪𑌨𑌿𑌷𑌦𑍍 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌯𑍋𑌕𑍍𑌤𑌿𑌤𑌤𑌿𑌭𑌿𑌃 ।

த்வயத்தில் பூர்வகண்டத்தில் ஸ்ரீஸம்பந்தாநுஸந்தானம் செய்கிற தற்கு ப்ரயோஜனம்யாது? என்று தேசிகன் சங்கித்துக்கொண்டு அதற்கு ஸாதித்திருக்கிற ஸமாதானம் அவரது கிரந்தங்களில் பல விடங்களிலும் காணலாமாதலால் நீசனேனுடைய புன்மொழி களின் விரிவு வேண்டாவே.

39 𑌸𑌮𑌾𑌧𑌾𑌨𑌂 𑌤𑌦𑍍𑌧𑍋𑌃 𑌕𑌿𑌮𑌿𑌹 𑌕𑌥𑌯𑍇 𑌤𑍍𑌵𑌾𑌵𑌿𑌷𑍍𑌕𑌵𑌰𑌾𑌃
𑌬𑌾𑌹𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯𑍈𑌵𑍇𑌤𑍍𑌯𑌨𑍁𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌦𑌾𑌤𑍍𑌮𑌸𑌮𑍍𑌭𑌵𑍇 ।
𑌕𑌵𑌿𑌸𑌮𑍍𑌰𑌾𑌡𑍍𑌭𑌿𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌣𑌤𑌜𑌨𑌤𑌾𑌹𑌿𑌤𑌨𑌿𑌜𑌪𑌦𑌂
𑌸𑍍𑌮𑍈𑌷𑍈𑌵𑌂 𑌕𑍃𑌤𑌿𑌂 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌸𑌹 𑌸𑌤𑌤𑌦𑌾𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌤𑍍𑌵𑌦𑌿𑌦𑌯𑍇 ॥

40 𑌕𑌲𑌾𑌪𑍇𑌕𑍍𑌷𑌣𑍇𑌨𑍋𑌪𑌯𑍋𑌗𑍋𑌪𑌾𑌯𑌾
𑌇𑌤𑌿 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌪𑌦𑌾𑌯𑍍𑌯𑌪𑍍𑌰𑌪𑌂𑌚𑌸𑍍𑌯𑍈𑌷𑌾 ।
𑌦𑍋𑌹𑍋𑌪𑍇𑌤𑌾𑌨𑍍𑌯𑌾𑌪𑌾𑌰𑌸𑌾𑌰𑌸𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌾
𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌯𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌹 𑌯𑍋𑌗𑌳 𑌸𑌦𑌾𑌚𑍇 𑌹𑍃𑌦𑌿𑌸𑍍𑌥𑌾𑌕𑌃 ॥

அப்படி தேசிகன் ஸாதித்திருக்கிற ஸமாதானம் யாது? அதைச் சிறிது எடுத்துக் காட்டலாகாதோ வென்னில்; கேண்மின்; குற்ற மே வடிவெடுத்த நம்போன்றவர்கள் எந்த ஸமயத்திலும் கூசாமல் எம்பெருமானைப் பணிவதற்காகவே பிராட்டி எம்பெருமானை அகலாதிருக்கின்றாள். அந்த அகலாமையையே ஸ்ரீமச்சப்தம் காட்டுகின்றது; பிராட்டியினால் ஆகின்ற உபயோகம் இவ்வளவே; உபயோகக்கிரமம் அந்தந்த வஸ்துவுக்குத் தக்கபடிதானே யிருக் கும்; பிராட்டியினாலாகக் கூடிய உபயோகம் இதுதான்; இதற் காகவே ஸ்ரீமத்பதம்—என்று ஸ்பஷ்டமாக ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரய ஸாராதிகளிலுள்ளது. இங்ஙனே பரமகம்பீரமாக அருளிச் செய் துள்ள தேசிகனையே தஞ்சமாகக் கொள்வோம்.

41 க்வாஹம் குணப்ரக்ருதிரஜ்ஞக்ருஹீதபாதே
க்வேத்தம் து ஹா பகவத: பதவீவிஶேஷவிஜ்ஞா ।
ஸ்ரீவீரராகவகுரோர்விவ்ருணோதி ஸூக்தி:
ர்வாக்யேதி ஸ்பஷ்டமவைக்ஷ்ய ததி:ப்ரவீதேச ॥

ஸ்ரீபாகவதத்தில் தசம ஸ்கந்தத்தில் ருக்மிணீ க்ருஷ்ண ஸம்வாதமாகிய அறுபதாமத்யாயத்தில் ருக்மிணியின் வாக்காகிய * நந்வேததேவம் * என்னும் ச்லோகத்தின் ஸ்ரீவீரராகவீயமென்னும் ஸுப்ரஸித்த — ஸர்வாசார்ய பரிக்ருஹீத வியாக்கியானத்தில் — [“குணேஷு:-ஸத்த்வாதிகுணத்ரயாத்மிகா ப்ரக்ருதி:, க்ருஹீதா-உபாஸிதா, பாதா யஸ்யா: ஸா அஹம் க்வ? ஸஹிஜ்ஞாஸ்து ந ஸாம் ஸ்வதந்த்ராஸ்வாபவதே, கிம் து ஸாம் ஸ்வதந்த்ரதந்த்ராம் பரார்ஷகாரஸாக்ரும் க்ருத்வா ஸமிஸிஷ்டம் ஸ்வாஸேவாம் பாவயதே.” என்று பணித்திருப்பதை ஸேவித்துத் தெளிவது.

42 ஸர்வஜ்ஞஸ்ஸர்வஶக்தோ ஹரிரிஹ ஸஹஜேநாத்ர ந:
ப்ரேமஸம்பூர்ணா நிர்வாஸ்து நிர்வாஸ்யஸம்பந்நாஸ்து பரமஸத்வ
ஜுஷ: க்ருதார்த்தீஸோபி காம:। ஸ்ரீவாக்ப்ரேக்ஷீ யயா
வா பவதி நநு தயா ஸ்ரீரவிப்ரேமபூர்ணா ஸ்வாத
ஜ்ஞ்யணப்ரதாதும் ஸமர்த்தி நிர்வாணாவிஸ்வயம் தேநவ
தத்தே ॥

43 இதிஸர்வஹிதிரஸ்வதிஸோஹநா
ப்ரரவஶேஷ்விவேசநீயதே ।
இதி யதிப்ரவர: ஸுமயஸௌ
விதயவாத்விஸராஜிரஸவிஹ ॥

ஸர்வஜ்ஞனும் ஸர்வசக்தனும் ஸம்ஸாரிகள் பக்கலில் பேரன்பு வாய்ந்தவனுயுமுள்ள எம்பெருமான் துன்பக்கடலுள் துவள்கின்ற அடியார்களை இதரநிரபேக்ஷமாகத் தானே பேரின்பம் பெறுவிக்க வல்லவனுயிருக்கச் செய்தேயும், பிராட்டியின் புருஷகாரத்தை யெதிர்பார்த்தே பேறு பெறுவிக்கிருனென்பதுபோலே, அன்பில்

தலைநின்ற பிராட்டியும் முக்தியளிக்க ஶக்தி வாய்ந்தவளாயிருந்தும் எம்பெருமானே அளிக்கட்டுமென்று கொண்டு தான் அளித்திடுவ தில்லை யென்கிறோம்—என்று ஸமாதாநம் சொல்லவருவர்களேல், ஸ்வஸ்தி. இந்த வார்த்தை ஆசார்யர்கள் பக்கலிலும் துல்யமே யென்பதை யதிகள் அறிந்து ஒய்வது நன்று.

44 யஜமாநாநுஷ்டாநக்ருத்யே வஹதி ஸஹசரீ யாத்ருஶீம்
யோக்யதாம் தாம் ஶ்ரீர்விஷ்ணோ மோக்ஷதாநே வஹதி
நியதமித்யேவ ஸ்வாமிதம் ஸூரா: । யேநாஸ்மத்தத்வபோ
திந்யபியதிபரக்ருதள ஸ்பஷ்டநா காரிதாயாம் ஸோ
யம் ப்ருஷயாஸ்து கயம் வா வ்யயமபி கதயாம் முக்திதாநப்ரவீ
ணாஃ ॥

வேள்வி முதலிய வைதிக கருமங்களை யனுட்டிப்பதில் யஜமாந பத்நிக்கு எவ்விதமான யோக்யதை யுண்டோ அவ்விதமான யோக்யதையே விஷ்ணு பத்நியான பிராட்டிக்கும் மோக்ஷ ப்ரதானத்தி லுள்ளதென்று இந்த யதிகள் தாமே தம்மால் காரிதமென்று வெளியிட்டிருக்கிற தத்வபோதிநி யென்னும் சிறு சுவடியில் (பக்கம் 17ல்) ஸ்பஷ்டமாகக் கூறியிருப்பதால் அதற்கு முரணாகக் கூறவும் மாட்டார். அதாவது, பிராட்டி தான் தனியாகவும் மோக்ஷமளிக்க உரிமை யுடையவள் என்று வாதிக்கப்புகமாட்டார்.

45 யதா பத்நீவிஶிஷ்ட: பதிரிதிவசநாத்திய யஜதோ ஜ்யோ
நீயா தத்வல்லக்ஷ்மீவிஶிஷ்டோ ஹரிரபிஹி நோ முக்தி
தா ப்ராஜ்ஞாயீ। இத்யேஷா ஶ்ரீஸ்வாமிந்யத்ர ஹிதவிதவ
தோ யோகிநோ ஸ்வாமிஸ்வாமிநம் ஸாநுஜம் ஶாஸ்த்ரயா: வய
தி ஶ்ரேஷ்டவைஷ்ணவா விஶாலா: ॥

"...ியோடுகூடிய ஜ்யோதிஷ்டோம யாகம் செய்பவன்" என்பதுபோல, "...ராட்டியோடுகூடிய நாராயணன் மோக்ஷப்ரதன்" என்று ...துவதே எங்களுக்கு அபிமதம் என்று இந்த யதிகள் ஸ்பஷ்ட... மூதியிருப்பதால், இதுவே மிகவும் ஸமீசீநமாதலால் இவ் ...யத்தில் விவாதம் வளர்ந்து செல்ல வேண்டா. இப்படியே ...ன் நாமும் இசைகின்றோம், பிராட்டி ஒருசாலும் அசலகில்லாள்

46 वेदान्ताचार्यसूक्तीः परिचयवशतया यादृशोऽपायभावो
लक्ष्म्या निर्णीय तेने यतिवर भवता
तं वयं दृष्टवन्तः। अङ्गीकुर्मः प्रणामाञ्जलि
सरसिजयुगलं सादरं विज्ञापयामः
तावकं श्रीयतीन्द्र विवादं वारयामः त्वदाज्ञाः ॥

யதிகள் ஸ்ரீதேசிக திவ்யஸூக்திகளை ஆழ்ந்து ஆராய்ந்து பார்த்து எவ்விதமான உபாயத்வத்தைப் பிராட்டிக்கு உரியதாக நிஷ்கர்ஷிக்கக் கூடுமோ, அதனையாம் நிராக்ஷேபமாக ஆதரிப்போமாதலால் இவ்வுபாயத்வ விஷயத்தில் இனி விவாதம் பழுதேயாம்.

இரண்டாவது பரிச்சேதம் முற்றிற்று.

अथ सर्वगद्यावतारविमर्शपरः
तृतीयः परिच्छेदः ॥

47 अथास्याः क्षेत्रैः प्रश्नेयं सर्वार्थसंस्तुतयप्रतिपत्तिसहा।
श्रीकोशियामुखयतीनां यत्नवशादवि सर्वसंवादाः प्रजानयेयुः ॥

இந்த க்ரந்தத்திற்கு முழு நோக்கான விஷயத்தைப்பற்றி இனி விவரிக்கப்புகுந்து யதிகளின் திருவுள்ளத்தைத் தெளிவிப்போமாக.

48 श्रीरङ्गनाथचरणाविति शास्त्रसिद्धे
सम्बन्धनाम्नि विवरणानुगतप्रयुक्तेः।
उद्देश्यता सहसमर्पणतोऽवकृत्य
विशेषणेऽपि चरणयोः, न च नश्श्रियोऽपि ॥

49 इत्थं सद्वादप्रवृत्तिगुरुवचोभिः संप्र-
दायक्रमेण प्राप्ते योगे प्रकाशं गमितजन
बहुलं तं प्रतिष्ठापयन्तः। श्वासनावायवादा
अनादरप्रहारैः स्वावाचा, तथैतत् वेदा-
न्ताचार्यसूक्तेः कतिच न संहसारोद्धृतार्थ-
ग्रहेण ॥

த்வயத்தில் "ஸ்ரீமந்நாராயண சரணௌ" என்று விவக்ஷநாநு வரணவசவசநப்ரயோகம் காணப்படுதலால் சரணவரணமென்னும் காரியத்தில் எம்பெருமானது திருவடிகளுக்குமாத்திரம் உத்தேச்யத்வம் ஏற்படுகின்றதேயன்றி, பிராட்டியின் திருவடிகளுக்கும் அது ஏற்படவில்லையென்று ஸம்ப்ரதாய பரம்பராப்ராப்தமான அர்த்தத்தை ஸ்ரீபட்டர் முதலானோர் அஷ்டச்லோகி முதலியவற்றில் "ஈசாநாம் ஜகதாமதீசதயிதாம் நித்யாநபாயாம் ச்ரியம் ஸம்ச்ரித்ய, ஆச்ரயணோசிதாகிலகுணஸ்யாங்க்ரீ ஹரேராச்ரயே இஷ்டோபாயதயா ச்ரியா ச" இத்யாதி ஸ்ரீஸூக்திகளினால் வெளியிட்டருளினார்கள்; அதை ஆச்சான்பிள்ளை தமது ரஹஸ்யத்தில் "சரணங்கள் இரண்டென்னவொண்ணாது, நாலென்னவேணும்" என்கிற ஸ்பஷ்ட ஸ்ரீஸூக்தியினால் அருளிச் செய்தார். சாஸ்த்ரவுணர்ச்சி யில்லாத சிலர் இதனைத் தூஷித்துப் போந்தார்கள்.

50 தத்தூஷணம் சாஸ்த்ரவசாதிஹாம்ஹோ
த்ருஷ்டாஹிராத்ராஸ்ய க்ருதிஷ்வபூர்வம் ।
ஸமர்த்திதம், ஸம்ப்ரதி தர்சயாம:
சாஸ்த்ரார்த்தஸாரம் யதிவர்யத்ருப்த்யை ॥

அங்ஙனம் தூஷித்தது சாஸ்த்ர முறைமைக்கு இணங்காதது என்னுமிடத்தை அடியேன் வேறு க்ரந்தங்களில் நன்கு நிரூபித்திருக்கிறேன். இப்போது யதிகள் உகந்தருளுமாறு சாஸ்த்ரார்த்த ஸாராம்சங்களை யெடுத்துக் காட்டப்புகுகின்றேன்.

51 லக்ஷ்ம்யா யோகஜுஷீச்வரே பதசதுஷ்காக்ஷேபவாக்தூஷணம் க்ஷந்தவ்யம் க்ரியதே த்விஜந்மநா யோகீச்வரேணாயம் ப்ராக் । ஸஞ்ஜாதே நமநீயஸா கஹ்வரிதோ தச்சேச்சுதாஸ்ஸிதஸ் பத்ர்வசாய ஸந்தக்ஷிஹக்ஷிஹரிதோ ஹாஸ்ய த்ரவசஸ்ய க்ஷணாத் ॥

பிராட்டியோடுகூடின எம்பெருமானுக்கு நான்கு திருவடிகளையுடையவனாக இருத்தல் குறையற்றதாகையாலே அதனை ஏதுக்கு நாம் தூஷித்தோமென்கிற அநுதாபம் இந்த யதிகளுக்கு உண்டாகி

துராக்ஷேபங்களை விட்டுத்தொலைத்து ஸதாசார்ய ஸூக்திகளில் பக்தி யுண்டாகும்படியான வழியை விரைவில் உண்டாக்குவேன்.

52 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌧𑌾𑌨𑍍𑌯𑌂 𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌥𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌵𑌰𑍍𑌣𑌯𑌤𑍍𑌯𑌤𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌵𑍈𑌧𑍁𑌰𑍍𑌯
𑌯𑌦𑍍𑌦𑍍𑌵𑌨𑍍𑌦𑍍𑌵𑍇 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌤𑍇𑌤𑍍𑌯𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌧𑌿 𑌯𑌿𑌷𑌣𑌯𑌾
𑌵𑌿𑌭𑌵𑍇𑌨𑌾𑌰𑍍𑌥𑌕𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 । 𑌸𑌦𑍍𑌵𑍇𑌦𑌵𑌿𑌦𑍍𑌭𑌿𑌰𑍍𑌨𑍍𑌯𑌾𑌯𑍇𑌨
𑌵𑌿𑌤𑌥𑌤𑌾𑌨𑌿𑌶𑍍𑌚𑌯𑌂 𑌬𑍃𑌂𑌹𑌿𑌤𑌂 𑌚𑌾𑌸𑍍𑌯 𑌨𑍍𑌯𑌾𑌯𑌂 𑌨𑍍𑌯𑌾𑌯𑌜𑍍𑌞
𑌵𑌯𑌿𑌤𑌾 𑌤𑍍𑌵𑌤𑌿𑌤𑌰𑌾𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌦𑍍𑌯𑌸𑍌 𑌶𑍍𑌰𑌾𑌦𑍍𑌯𑌤𑍀𑌹 ॥

53 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯𑌾𑌪𑌿 𑌨𑍍𑌯𑌾𑌯𑌸𑍍𑌯𑌾𑌸𑍍𑌯 𑌨𑍍𑌯𑌾𑌯𑍋𑌪𑌯𑍋𑌗𑌸𑌂𑌜𑍍𑌞𑌸𑌃 ।
𑌇𑌤𑌿 𑌨𑌿𑌯𑌾𑌮𑌣𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌤𑍍𑌰 𑌸𑌤𑌾𑌂 𑌹𑍃𑌦𑌿 𑌵𑌯𑍀𑌰𑌹𑍀 ॥
𑌯𑌸𑍍𑌯𑌾𑌯𑌾𑌵𑌦𑍍𑌵𑌕𑍍𑌤𑌵𑍍𑌯𑌮𑌿𑌹 𑌤𑌤𑍍 𑌵𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌤𑍇 ।
𑌸𑌾𑌵𑌸𑌰𑍍𑌵𑌵𑌿𑌸𑍍𑌤𑌰𑌸𑌂𑌜𑍍𑌞𑌾 𑌵𑍇𑌦𑌾𑌨𑍍𑌤𑍇𑌨 𑌵𑌿𑌵𑍇𑌦𑌯𑍇 ॥

த்வயத்தில் ஸ்ரீமந்நாராயணசரணௌ என்றவிதனில் சரணங்களுக்குத்தான் ப்ராதாந்யமுள்ளது என்பதை யுணராமல், "நாராயணனுக்கே ப்ராதாந்யமிருக்கக்கூடியது" என்று பிரமித்த ஸாராஸ்வாதிநீகாரரால் கல்பிக்கப்பட்டதும் ஸகல பண்டிதர்களாலும் கைவிடப்பட்டதுமான தவறுன நியாயத்தை [அதாவது-𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯𑌾𑌪𑌿 𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑍍𑌯𑌸𑌮𑍍𑌬𑌨𑍍𑌧𑌿𑌨𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌧𑌾𑌨𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌧𑌾𑌨𑍍𑌯𑌸𑍍𑌵𑌾𑌮𑌿𑌤𑍍𑌵மென்கிற நியமத்தை]ப் பிழைப்பூட்ட யதிகள் படாதபாடுகளும் படுகிறார். அந்த நியாயம் பிசகுதானென்கிற உறுதியை வித்வான்களுக்கு உண்டாக்குவோம். சொல்ல வேண்டியதை யெல்லாம் சுருக்கமற விரிவாகவே விளக்குவோம்.

54 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌧𑌾𑌨𑌾𑌨𑌸𑍍𑌵𑌾𑌮𑌿𑌤𑍍𑌵𑌨𑍀𑌤𑍇
𑌰𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌾𑌰𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌵𑌿𑌵𑍇𑌚𑌨𑌾𑌤𑌃 ।
𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌥𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌨𑌾𑌰𑌾𑌯𑌣𑌸𑍍𑌯
𑌪𑍍𑌰𑌾𑌧𑌾𑌨𑍍𑌯𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿𑌃 𑌪𑌾𑌶𑍍𑌚𑌾𑌤𑍍𑌯𑌪𑍍𑌰𑌯𑍋𑌗𑌃 ॥

* 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯𑌾𑌪𑌿 𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑍍𑌯𑌸𑌮𑍍𑌬𑌨𑍍𑌧𑌿𑌨𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌧𑌾𑌨𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌧𑌾𑌨𑍍𑌯𑌸𑍍𑌵𑌾𑌮𑌿𑌤𑍍𑌵𑌂 * என்கிற அந்த நியாயத்தை அவசியம் இசைந்துகொள்ளநேர்ந்தாலும், ப்ரக்ருதவிஷயஸ்தலமான த்வயத்தில் நாராயணனுக்கு ப்ராதாந்யமில்லையென்கிற வாதம் அசைக்கமுடியாததே. அந்த நியாயத்தை இசைந்தும் பலனில்லையென்றபடி.

55 न्यायानां लक्ष्यत्वे चरणमतिविजिज्ञानसाहाय
सद्यः पाण्डित्यं नापेक्षणीयं शिशुरपि हि जानाति
जोषं तदेतत्। सत्येवं व्याकरणे ह्यस्य
बहुधियः कस्यचिद्व्याजस्य व्याहारं न्यायस्य
रक्षां यतिरपि तरसा क्लिश्यते हन्त कष्टात्॥

ஆயத்தில் சரணத்திற்கே ந்யாயமுள்ளதென்பதைத் தெரிந்து கொள்வதற்கு அதிகபாண்டித்யம் தேவையில்லை; சிறு மாணாக்கனும் இதை எளிதில் தெரிந்து கொள்வான். அப்படியிருந்தும், வீணாக மருண்ட ஒருவர் எழுதிவைத்த பேச்சைப் பாதுகாக்க இந்த யதிகள் பாடுபடுவது ஏனோ?

56 "न्यायांशस्य विचारं तमिमं व्यवहितं न्यसिष्व उपरि
ष्टात्। सम्प्रति बहुवचनस्यावादनयिक्यत्व
सौष्ठवं ब्रूमः॥

ந்யாயாம்சத்தைப்பற்றின இந்த விசாரத்தைப் பிறகு எடுத்துக் கொள்வோம்; நாலென்னவேணுமென்கிற ஸ்ரீஸூக்தியின் பொருத்தத்தைப்பற்றி இப்போது பேசுவோம்.

57 सम्बन्धिव्यवसायतो यदि श्रीनारायणाविति
द्वन्द्वं संस्कृति तद्विहितमिति समासं प्र
युङ्क्ते। श्रीशब्दस्य विशेषणात्मकत्वं, व्यक्तिद्वय
प्राधान्यस्य विशेष्यत्वे सङ्गत्या समा
श्रितं॥

58 इत्थं द्वन्द्वं च श्रीनारायणाः प्रतीयते
साधो विमर्शविवेकविधूषिताः।
अहो! तदिदं तदवस्थानात् च
प्राप्तिकर्तव्यं हि भ्रान्तोऽयं यतीन्द्र॥

த்வந்த்வ ஸமாஸத்தினால் ஸ்ரீநாராயணௌ என்று ரூபம் தேறினால் அப்போது இரண்டு வ்யக்திகளுக்கும் ப்ராதாந்யம் ஏற்படுகிறபடியாலே "ஸ்ரீநாராயண சரண சதுஷ்டயம்" என்று சொல்லத்

தகுதியுண்டாகும். அங்ஙனன்றிக்கே பிராட்டியை விசேஷணமாக்கி நாராயணனொருவனையே விசேஷ்யமாக்கி ஸ்ரீமந்நாராயண என்று பிரயோகிக்குமிடத்தில் இரண்டு வ்யக்திகள் ஸாக்ஷமாகத் தேற வழியில்லாமைபாலே விசேஷ்யவ்யக்தியொன்றில் இருக்கக்கூடிய இரண்டு சரணங்களை மாத்திரமேயிட்டு ப்ரயோகிக்கலாமே யல்லது விசேஷண பூத ஸ்ரீவ்யக்தியிலுமுள்ள சரணங்களையும் சேர்த்து நான்கென்று பிரயோகிக்க நியாயமில்லையென்று மிதஜ்ஞர்களுக்கு உண்டாகக்கூடிய ஆபாதப்ரதீதியே விவேகிகளுக்கும் உண்டாகியிருப்பது வியக்கத்தக்கதே.

59 𑌪𑌦𑌦𑍍𑌵𑌯𑌜𑍁𑌷𑍋 𑌹𑌰𑍇𑌃 𑌪𑌦𑌚𑌤𑍁𑌷𑍍𑌟𑌯𑌂 𑌨𑍈𑌵 𑌹𑍋𑌃
𑌤𑌥𑌾𑌪𑌿 𑌪𑌦𑌯𑍁𑌗𑍍𑌮𑌹𑍃𑌤𑍍𑌕𑌮𑌲𑌵𑌾𑌸𑌯𑌾 𑌸𑌙𑍍𑌗𑌤𑍇 𑌹𑌰𑍌 । 𑌪𑌦𑌚𑌤𑍁-
𑌷𑍍𑌟𑌯𑌸𑌮𑌾𑌶𑍍𑌰𑌿𑌤𑌾𑌵𑍍𑌯𑌵𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌿𑌃 𑌕𑌥𑌂 𑌦𑍃𑌶𑍍𑌯𑌤𑌾𑌂?
𑌵𑌿𑌵𑍇𑌕𑍍𑌤𑍃𑌭𑌿𑌰𑌿𑌹𑌾𑌸𑍍𑌯 𑌯𑍇 𑌯𑌤𑌿𑌵𑌰𑌾𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌭𑌾𑌵𑍍𑌯𑌂 𑌬𑍁𑌧𑍈𑌃 𑌸𑌹 ॥

இரண்டு திருவடிகளையுடைய கேவலநாராயணனிடத்தில் நான்கு திருவடிகளிருப்பதாகச் சொல்வது கூடாதாயினும் மற்றோரிரண்டு திருவடிகளையுடைய பிராட்டியோடுங் கூடின நாராயணனிடத்தில் நான்கு திருவடிகளிருப்பதாகச் சொல்லுவது எங்ஙனம் பிசகாகுமென்று யதிகள் வித்வான்களோடுகூடி விவேகிக்க வேணும்.

60 𑌪𑌾𑌰𑌾𑌶𑌰𑍍𑌯𑌕𑍃𑌤𑍇 𑌤𑍁 𑌜𑍈𑌮𑌿𑌨𑌿𑌕𑍃𑌤𑌾𑌯𑌾𑌸𑍍𑌤𑍁𑌤𑍀 𑌸𑌂𑌯-
𑌮𑌿𑌨𑍍! 𑌕𑌤𑍍𑌯𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌵𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌪𑍃𑌚𑍍𑌛𑍍𑌯𑌤 𑌇𑌹 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑍁𑌤𑍍𑌤𑌰𑌂 𑌦𑍀𑌯-
𑌤𑌾𑌂 । 𑌕𑌿𑌂𑌵𑌾 𑌷𑍋𑌡𑌶𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣𑍀𑌤𑌿 𑌕𑌥𑌯𑍇𑌃? 𑌕𑌿𑌂𑌵𑌾
𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣𑍀 𑌤𑍍𑌵𑌤𑍋 𑌵𑌿𑌂𑌶𑌤𑌿𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣𑍀𑌤𑌿, 𑌤-
𑌦𑌿𑌦𑌂 𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌵𑌿𑌦𑍍𑌭𑍍𑌯𑍋 𑌽𑌭𑍍𑌯𑍁𑌚𑍍𑌯𑌤𑌾𑌂 ॥

61 𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌵𑌿𑌂𑌶𑌤𑌿𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣𑍀𑌤𑌿𑌕𑌥𑌨𑌂, 𑌨𑌨𑍁 𑌨𑌨𑍍𑌵𑍇𑌤𑌿𑌵𑌾-
𑌦𑌂 𑌵𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑍇𑌹𑍍𑌯𑌵 𑌯𑌤𑍀𑌶! 𑌨𑌨𑍁 𑌨𑌵𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑍀𑌯𑌤𑍋 𑌵𑌾-
𑌦𑌂 𑌨𑌿𑌜𑌂 । 𑌪𑌾𑌰𑌾𑌶𑌰𑍍𑌯𑌕𑍃𑌤𑌾𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑍍𑌯𑌕𑌵𑌚𑌸𑍍𑌯𑍈𑌵𑌿𑌨𑍁
𑌕𑌥𑌂𑌵𑌿𑌂𑌶𑌤𑌿𑌹𑌾𑌰𑍋𑌪𑌿𑌤𑌾𑌨𑍀𑌤𑌿𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑌸𑍍𑌨𑍁 𑌜𑍍𑌞𑌾-
𑌸𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌰𑌾𑌨𑍀𑌤𑍀𑌂 ॥

பூர்வமீமாம்ஸையோடு கூடின உத்திரமீமாம்ஸை எத்தனை அத்யாயங்கள் கொண்டது? என்று கேள்வி கேட்டால் எங்ஙனம் விடை

யிறுக்கவேண்டி வருமென்பதை விமர்சிக்கவேணும். முந்தினத்தில் 16 அத்யாயங்களும் பிந்தினத்தில் 4 அத்யாயங்களுமிருக்கையாலே இரண்டையுஞ் சேர்த்து "இருபது அத்யாயங்கள் கொண்டது" என்றுதான் விடையிறுக்க வேணுமென்று யதிகள்தாமே சொல்லித் தீரவேண்டியதாகும். உத்தரமீமாம்ஸை யொன்றையே விசேஷ்யமாகக் கொண்டிருக்கிற வாசகத்தில் (அதாவது உத்தர மீமாம்ஸா என்பதில்) 'விம்ஶத்யத்யாயவதீ' என்பது எங்ஙனே பொருந்தும்? என்பதை யதிகள் ஆலோசிக்கப்புகுந்தால் கேவல-உத்தரமீமாம்ஸைக்கு அது பொருந்தாதாயினும் பூர்வமீமாம்ஸா விசிஷ்டமாகவே இங்குச் சொல்லப்பட்ட உத்தரமீமாம்ஸைக்கு அது பொருந்தக் குறையில்லையென்று தெளிவு பெற்றே தீருவர்.

62 பாதத்³வயஸமேதே பாதத்³வயேஸ்து கீத்³ருஶீ ஸம்-
க்²யா। இதி ப்ருஷ்டே ததா த்³விதைவேத்யுக்தி: கிம்
ந வக்ஷ்யதே ॥

இரண்டு கால்களோடு கூடின இரண்டு கால்களில் என்ன தொகை தேறுகின்றதென்று வினவினல் 'இரண்டே' என்று கூறக்கூடுமோ?

63 த்³விதயாத்³விதயஸங்கே³ஜாதே: சதுஷ்ட்வப்ரதீதிரந்-
வயா। இத்யஸ்வமதிராங்கே³ யதீந்த்³ர! ஶரணம் ஹி வி-
த்³யதோ ஹ்யத:॥

ஒரு இரண்டானது மற்றோர் இரண்டோடு சேர்ந்ததனால் நான்கென்னவேணுமென்றே இசைந்து தீரவேண்டியதாகும்.

64 த்³விநிஷ்டஸ்யைவ ஸம்ப³ந்த⁴ஸ்யாகாரஸஹயோகி³ஸ்யாத் கத²ம்
விஶேஷ்யாம்ஶே யாத்³ருக்³வ்யவஹாரவிதௌ⁴ஷ யதிராட்।
விஶங்காம் யாம் யதே ஹ்யஶங்கிதா நைவ புரா ஸா
பராம்ஶத்வாவஶ்யம் பராத்பரவிசாரேண ஹி ஶோதி⁴த:॥

ஒரு வஸ்துவில் மாத்திரமன்றிக்கே இரண்டு வஸ்துக்களில் ஸம்பந்தப்பட்டே விளங்கக்கடவதான யோகத்தை விசேஷ்யாம்சவர்த்தியாக வ்யவஹரிப்பது பொருந்தாதயென்று யதிகள் சங்கிப்பது நன்றே; ஆனல் இங்கு அழகிய ஆராய்ச்சி செய்தல் வேண்டும்.

மூன்றாவது பரிச்சேதம் முற்றிற்று.

அத ஸம்போதனஸ்ய விசாரபரிச்சேத: சதுர்த்த: ||

65 உபயோ: ப்ராப்யஸம்ஸ்ரிதே: சதுர்ணாம் வர்ணிதானாம் ப்ரயோஜநீ|
ப்ரயுஜ்யதே, பரஸ்தாத்து ப்ரகரணவிஷயே மதி:॥

66 ஶ்ரீஶ்ரீஶௌ சரணசதுஷ்கமாஶ்ரிதாவி-
த்யர்த்தம் சேத்விவக்ஷிதம் பவத்யுத்தமேவ |
ஏதத்பூர்வம் யதிரஸிகஜனா ந ஸஹ
ப்ரஷ்டவ்யா பவதி வசஸி ப்ராத்யபாவ: ||

67 தாத்ரூப்யேணோக்த்வா நாராயணஸ்ய சரணயுக்மயுக்மம் ஶ்ரியஶ்ச ஸாவிதஶ்ச பாதாஸ்யசார ஏதத்பதத்வயவிஹவி தம் விபாகஸம்ப்ரயோகோ | சாபேவாம்ப்ரோ நாரா யா அத ச பகவதோ சாவிர்த்தம் ப்ரபோதயோ ரேகதேநாத்ர கிம் வா ஹவிதர்த்தமிதி ப்ரஷ்டவ்ய தோஷாபாவயோ: ॥

(ஶ்ரீமந்நாராயண) என்னுமல் (ஶ்ரீநாராயண) என்று ஸம்போதனமாகச் சொல்லிவிட்டால் அப்போது ததந்வயிதயா சரணசதுஷ்டய ப்ரதிபாதனம்பண்ணினால் குற்றமில்லை — என்று திருவுள்ளம் பற்றியிருக்கிற யதிகளை ஒன்று வினவுகின்றோம். அதாவது— * ஶ்ரீநாராயணௌ சரணசதுஷ்டயவந்தௌ * என்றால் “ஶ்ரீஶ்ச சரணசதுஷ்டயவதீ, நாராயணஶ்ச சரணசதுஷ்டயவாந்” என்கிற ப்ரதீதியும் ஸாமாஜமாகவுண்டாகலாமன்றோ? “ஶ்ரீக்கு இரண்டு திருவடிகள், நாராயணனுக்கு இரண்டு திருவடிகள்” என்றே விபாகமுண்டாகுமென்று நியமம் சொல்ல முடியுமோ?—என்பது வினா.

68 ருக்ஷீ:பதத்வயவதீ பகவாம்ஶ்ச பாத-
ஸம்சாரஜாத்யபிஹிதேஸதி நாத்ர தோஷ: |
ஸாத்யேச்சப்ரயோகமநா பவதுக்தரீத்யா
நிஷ்க்ருஷ்ட விபாக நியதி நபவேத்கதாபி ||

ஶ்ரீ: சரணத்வயவதீ, நாராயணஶ்ச சரணத்வயவாந் என்று பிரித்துச் சொல்லிவிட்டால் இதில் தோஷமுண்டாக

வழியில்லை. இங்ஙனன்றிக்கே * ஸ்ரீநாராயணௌ சரணசதுஷ்டயவந்தௌ * என்று ப்ரயோகமானால், ஒவ்வொரு வ்யக்திக்கும் நான்கு திருவடிகளென்கிற போதம் நன்கு உண்டாகும்.

69 நைகவ்யக்தே: சரணயுக3யுக3ம் ஸம்ப4வேதே3வ
தஸ்மாத் யுக்தோ போ3தோ4 ஹி த்ரிசரணவித்யாத்ரம்
சதுஷ்ட்வே உப4யே | ஸாக்ஷாச்சக்த்யம் ப்ரதி விஶ்வஸதாஞ்ஜி
கே ஸமர்த்த2: நைவ ந்யாயாத் ஹி த்ரிசரணவித்யாய
வஸ்யஞ்ஜஸஞ்ஜ: ||

ஒரு வ்யக்திக்கு நான்கு சரணங்கள் ஸம்பவிக்கமாட்டாவாதலால் * ஸ்ரீநாராயணௌ சரணசதுஷ்டயவந்தௌ * என்னும் வாக்கியத்தினால் ப்ரத்யேகவ்யக்திக்கு சரணசதுஷ்டயஸம்பந்த போதமே ஸ்வரஸமாக உண்டாகும் — என்று இங்ஙனே பதில் சொல்லவருவது தகுதியன்று; ஸபைத்திற்குள்ள ஸக்தி எவ்வளவு? என்று விசாரிக்குமிவ்விடத்தில் இத்தகைய பதில் தகாது.

70 த4நதா4ந்யவந்தௌ தநயாவிதி வாக்3 க்3ருஹயோரபி
தத3 த்3விதயாந்விததாம் | ந விபோ3த4யதீத்யவநௌ
நவதீ3க்ஷித கோவித3ஸாரிதி விஶி யதே ||

"இவ்விரண்டு பிள்ளைகள் தநதாந்ய ஸம்பந்நர்கள்" என்றால் தநதாந்யங்களிரண்டுமே இருவர்க்குமுள்ளதாகச் சொல்லுவதாய் விளங்கித் தீருமிறே. ஒரு பிள்ளையினிடத்தில் தநமும் மற்றொரு பிள்ளையினிடத்தில் தாந்யமுமிருப்பதாகச் சொல்வதே இங்கு விவக்ஷிதமென்று ஒரு விவேகியும் சொல்லான்.

71 ஜைளஜம்வதீ வித்3யாதே3வ்யஸுஹதா
விதீஜம்வசோஹஞ்ச கீர்த்தக ப்ரபோ3யத் |
ஜஜாதீதிஸம்விஞ்ய நியுராயநுஸநு
ப்ரஸமோஹவசேஷ ஸமுவ்யாஸிவயு: ||

* ஜைள ஜம்வதீ தநதாந்யஸம்ருத்தௌ ஹவ்யாஸ்தாம் * என்று ப்ரஸித்தமாகச் சொல்லப்படுகின்ற வாக்கியம் எவ்விதமான போதத்தைத் தருகின்றதென்று ஆய்ந்துணர்ந்து தெளிக.

72 வய-ஏஞு-ஜுவித்தா வரொஷுஜுயாநொ
ஹவகவிதூஹிவ்ராயதெ வாகூநெதக. ।
வாரொயாஃ வ்ரயாஜ் தெகிஉாஹ்ர-ஏஹியொமிரு ।
விஉபெ-ு ஆயொஷ்வ ஷிகஂவாநுயாஹ-ுழ ॥

தம்பதிகளில் ஒருவர்க்கு யஜநமும் மற்றொருவர்க்கு யாஜநமும் மல்கவேணுமென்று கருதியா புரோஹிதர் மேற்குறித்த வாக்கியத்தை விளம்புகின்றார்? அப்படியன்று. இருவரிடத்திலும் இரண்டும் அந்வயிக்கவுரியதேயாகும்.

73 * த்யதாஜுளடகிதாவிதிவ்ரயிதவஸ-ஏத்ராய-ுாஹியா
நஷுவெ ஹாஷெஜாவியநாவாஹாவிதி வவொநி
ஷி-ுஸ் யஹுாஷிதழ । தஷிநுஜாமாஹி ஸஂயதீரு ।
ஸாதராஂ, தஸாஸகூஸாநதஃ தகவாய-ுஂவ்ரதி
வதூவெஸ ஸாவிஸஂ, வ்ராஉாணிகீ வெஸவமீஃ ॥

மஹாபாஷ்யத்தில் * த்யதாஜுளடகிதள * என்கிற ஸூத்ரத்தை வியாக்யானிக்குமிடத்தில் * கஜாவியநள தெவஉதுயஜுஉதா விதூக்ஷ தத்ரு நஜுாயதெ, கஸ கஜாயநழ? கஸ கவய ஐதி. * என்று சொல்லப்பட்டுளது. இங்குக் கையடத்தின் விவரணத்தில் * ஊவஞு யமாஸஂவாநுயாஹிவ்ரா யெண ஂஸஂஜுஸவ்ரயொமொ ஞொகெ கஸாயாரிதி ஹாவஃ * என்றும் முடிக்கப்பட்டது. "கஜாவியநள தெவஉதுயஜுஉதள" என்றால் கஜாயநகவமும் கவியநகவமும் இருவர்க்குமேயுள்ளதாக ப்ரதீதமாகுமேயல்லாது ஒருவர்க்கு கஜாயநகவமும் மற்றொருவர்க்கு கவியநகவமும் உள்ளதாக ப்ரதீதமாகமாட்டாதென்றும், தாத்பர்யப்ரதீதியை விளக்கக் கருதி இங்ஙனே ப்ரயோகிப்பது பிசகுதானென்றும் தேறிற்று. * ஸ்ரீநாராயணள வாணவதாஷயஸாஷிநள * என்ற விடத்திலும் இந்தக்கணக்கேயாகும்.

74 கஜாவியநஸாஷிதா யஷிவிஹஜுவெவெகெகஸஃ
வ்ரயொமவஉவீஂவ்ரஜெநுநாதஷா நஸஂகாஂகாஸஃ ।

[illegible]
[illegible] ||

* தேவதத்த: ஸுஜாதக:; யஜ்ஞதத்த: ஸுவிதக: * என்று பிரித்துச் சொல்லிவிட்டால் ஶங்கைக்கு ப்ரஸக்தியேயிராது; இப்படிச் சொல்லாமல் சேர்த்தே சொல்லுமளவில் கீழ்க்கூறியது ஊர்ஜிதமேயாகும். அதாவது—இருவர்க்கும் இரண்டும் [illegible]மென்று சொல்லுவதாகவே தேறிநிற்கும்:

75 [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] ||

76 [illegible]
[illegible]
[illegible] ||

அஸமாஸமாகச் சேர்த்துச்சொல்லுவதனுல் விளையக்கூடிய வருத்தத்தை மஹாபாஷ்யகாரர் நன்கு தெரிவித்துவிட்டபடியால் "[illegible]ப்பின்றிக்கே [illegible]மான [illegible] இருக்குமிடத்தில் பாதகமில்லை" யென்று யதிகள் கொண்டதும் உசிதமன்று. (அதாவது) "ஸ்ரீ நாராயண [illegible]" என்றுல் பொருந்தும்" என்ற யதிகளின் எண்ணமும் ஏற்றதன்று. ஏனென்றுல் மஹாபாஷ்யகாரர் [illegible]த்திலேயே ஆபத்தைக் காட்டினபடியால்,

77 [illegible]
[illegible] |
[illegible]
[illegible] ||

[illegible]ப்பு இருந்தாலும் இராமற்போனுலும் பலன் துல்யமேயென்று நாம் நிரூபித்ததை இன்னமும் விவரிக்கிறோம்; ஒரு வ்யக்திக்கு நான்கு கால்கள் எப்படிக்கூடும் என்கிற ஶங்கையானது [illegible]ப்பு

உள்ளபோதொடு இல்லாதபோதோடு வாசியற இரண்டு தசையிலும் விளையக்கூடியதேயாம்.

78 உத்கர்ஷே ஸதி விஶங்கா யோகிநோஸ்ய வ்ருத்தௌ
உத்கர்ஷே ந ஸதி ஶங்கா ஹாஸ்யரூபா ந்யூநஶக்தௌ |
இஹ நிஜமஹிமஸம்பத் ஸம்வ்ருதி வ்யாப்யயோர்
யதிபிரபிமதந்த்ராந்தரங்கைர் நியத்தா ||

(எப்படி விளைகின்றதென்றால்;) உத்கர்ப்பு இருக்கும்போது (அதாவது, ஸ்ரீமந்நாராயண என்றபோது) வர்ணசதுஷ்டயஶாஸ்த்ரீயவ்ருத்திபாதநம் எங்ஙனே பொருந்துமென்கிற ஶங்கை யதிகளுக்குள்ளது; உத்கர்ப்பு இல்லாதபோது (அதாவது, தேவதத்தயஜ்ஞதத்தர், ஸ்ரீநாராயணர் என்றாற்போலே ஸம்ஜ்ஞைச் சொல்லுமிடத்தில்) ஶங்கையுண்டென்னுமிடம் தர்ஶிதஸஹாஸஹாஸ்ய விஷயம். இவ்விடத்தில் நமது அபிப்ராயத்தை விளக்குகிறோம்; இதனை யதிகள் குறிக்கொள்ளவேணும்.

79 சதுர்வ்யூஹாந்தவந்தாவிமௌ சைத்ரமைத்ரௌ
விதீர்ணம்பவ: ஶ்ரூயதாம் பக்ஷபாதேந |
ப்ரயத்நைஶ்ச சைத்ரை: கதிர்வ்யூஹவந்தா
விதி வ்யாப்தஶங்கே ந ஸம்ப்ரயேத ஸத்வ்யா ||

80 ததோ நோ நவாக்யே ந ஶங்கா நிராஸம்
கயம் விஸ்வஸேத தத்வ ந்யேவ |
சதுர்வ்யூஹாந்தவந்தாவிமௌ சைத்ரமைத்ரா
விதி ப்ரோக்தே சதுர் வ்யூஹவைஶிஷ்ட்யவபோ஽ய: ||

81 ஶங்காயா உத்திதாயா ஜிஜ்ஞாஸாயாஶ்ச ஸம்பதௌ |
வ்யாஸிஷ்டாத்தத்வஸ்யா: பரிஹாரஶ்ச விஜ்ஞவேச ||

* சைத்ர மைத்ரௌ சதுர்வ்யூஹாந்தவந்தௌ * என்றால் இதைக் கேட்குமவன் "சைத்ரனுக்கும் மைத்ரனுக்கும் தனித்தனி எத்தனை க்ராமமுண்டு?" என்கிற ஶங்கையையடைந்தேதீருவன். இந்த சங்கைக்குப் பரிஹாரத்தை ஸ்வார்த்தவ்ருத்திஜநகமான வாக்ய ஜ்ஞாநத்தினால்தான் அவன் அடையவேண்டும். * சைத்ர மை -

த்ருள வதூஹ்ருரணமாயிநள * என்றுலோ, ஒரு வ்யக்திக்கு இரண்டு கால்களே உள்ளனவாக லோகப்ரஸித்தியிருப்பதால் இது கொண்டு எளிதாக வொயம் வந்துவிடலாம். வதூஹ்ருூாவஷள என்றவிடத்திலும் வதூஹ்ருரணவஷள என்றவிடத்திலும் ஸுகொஷயவீஜம் துல்யமாயிருக்கச்செய்தேயும் பிந்தின ஸ்தலத்தில் மாத்திரம் லோகப்ரஸித்தியைக்கொண்டு ஒருவாறு நிஷ்கர்ஷம்.

82 வதூஹ்ஷாஷயாக்துள ரஊாஊயவாவி
தூவஸளவாக்ஷஷத்தெ ஷூஷிஜெஷுவவொயடு |
ரஊாயாக்ஷவிஷணஹ்ஷதூஷாஷமாயீ
தூவஸாவாக்தீரவெஷுவஜெவெதி வொஜஷுடு ||

83 தயாவதளஷூஊாயாதம் உதூவெஷூாமவியொமயொஃ|
ஊதிவெஷூதிமாஷ்ஷூாநூதிஸாஷஷூாவஹூயாகூ ||

* ஸ்ரீநாராயணள வரணவதூஷுயமாயிநெள * என்னும் வாக்யமும் கீழ்ச்சொன்ன கட்டளையில் ஷூஷிஜிவஷூஷெவஷூதெஷுகம் வரணஅயமாயிகவ வொயத்தைத் தரவல்ல தாகும். [நதூமாவமக்ஷெஷுதியெஷுயடு.] * ஸ்ரீஊாநு நாராயணஃ வரண வதூஷுயமாயீ * என்னும் வாக்யமும் இவ் வண்ணமாகவே விமெஷிணெ வரணஅயமாயிகவத்தையும் விமெஷெஷு வரணஅயமாயிகவத்தையும் குறைவின்றியில் வொயிக்கின்றது. ஆக இவ்வளவாலும் என்னசொல்லிற்றுயிற்று? யதிகள் எண்ணியுள்ளபடி உதூவெஷூாமத்திற்கு வாயகூகவமுமில்லை, ஷதூஷ்லியொமத்திற்கு ஸாயகூகவமுமில்லை யென்றதாயிற்று. இதை நன்கு க்ரஹிப்பதே யதிகளுக்குப்பணி.

84 குவிஷவெதாஃ வாநரவிஸொயம
கூஙவிவவஹூவச உசிதவிஹெதி |
ஷூகூஷுதிநஷநம், ஸஊவிதஊநம
வயவிஹ வாநர்வி ஸாவிமஷயெஃ ||

யதிகள் இன்னமும் கலக்கமுற்று ''விசிஷ்டஸ்தலத்தில் பஹூவசநம் எங்ஙனே பொருந்தும்?'' என்றே கேட்பாராகில், தகுதியான ப்ரமாணத்தை மீண்டுமிங்கு விளக்குவோம்.

85 விஶேஷணவிஶேஷ்யயோரூபஸதி யதிஶிஷ்டஸ்யெ
யதீஶ்ரு ! யதி வஸ்து தத்பவதி ஹிஹிஸம், தஹா !
விஶேஷண மவஸ்துநெ நஹிவிஶேஷ்யவஸ்துஸ்தா
ஹியா நமிதம் ஹவெதிதிஹி யுஜ்யதெ யாரணா ||

(அயவா வத்ராஹரூ |)

86 விஶேஷணாஶவதிவஸ்துதொ நஞ்யவஸ்துநஃ
ஸ்வரூபஹெதவவ யத்ரு நாஸ்தி தாத்ம்யஶஸ்யெ |
விஶேஷ்யவதிதாதுநாஸ்ஸ்கீதநம நஹொஷஹாக்
\$ விவயயெது தாத்ம்யமக்தீரெவ ஶங்கநாஸ்பதூ ||

(\$ விஶேஷணவதிவஸ்துவெக்ஷயா விஶேஷ்யவதிவஸ்து
நொ வஸ்துமத்யா ஸ்வரூபஹெஷெஸதி, தாத்ம்யஶவஸ்து
நொ விஶிஷ்டவதிசெவநவ்யவஹாரணம் ஶங்காஸ்பதமிதி
யாவத் |)

யதிகளின் வொக்யமெல்லாம் விசிஷ்ட ஸ்தலத்தில்தானே. அங்கு
விசேஷணமென்றும் விசேஷ்யமென்றும் இரண்டு இருக்குமல்லவா?
விஶேஷணவதியான வஸ்துவை விஶேஷ்யவதியாக எப்
படிச் சொல்லலாம்? என்றுதானே ஆக்ஷேபம். ஷெ இரண்டு
வஸ்துக்களும் ஸ்வரூபதஃ வெவ்வேறாக இருக்குமானால் விஶே
ஷணவதியானதை விஶேஷ்யவதியாகச் சொல்லுமளவில்
ஶங்கை உதிக்கும்; அங்ஙனன்றிக்கே இரண்டும் அபின்னவஸ்துக்
களேயாமாகில் விஶேஷணஸ்தத்தையும் (விஶிஷ்ட) விஶே
ஷ்யஸ்யமாகவே கூறலாம்.

87 வாதுஃ விருவாஸஷெதவஸ்துநயஜநகதாரூபவயவ
அயாஶ்மா வொஹொதீதிவியொமெ யதி ஹவதி,
தஹா வாதுதாதகவயவுள | ஹிஹாவெவதிவிஷா
விதுமத விதுதாரூபவயவுஸ்யவாதெ ஹாநம்
நாயம் கயம்ஸ்யாதிதி ஹவிதூஷம் ஶங்கநஸ்யாவ
காஶஃ ||

* பித்ருஸஹித: புத்ர: பித்ருக: புத்ரகவாந் * என்றால் இங்கு ஶங்கையுண்டாகும். பித்ருக புத்ரகங்கள் பஹுவ்ரீஹி ஸமாஸங்களாகையாலே.

88 புத்ர: பித்ராந்விதஸ்து யதிவர! ஸஹதிசிஷ்யபித்ரா
ப்ராதரேவ நைவ ப்ராப்யதே ஶங்கா, கோ(அ)த்ர ஜாதி யதீந:
ப்ருத்வீ ப்ரேமதஶ் | சிஷ்யம் சைகஶேஷம்
தநய ஜநகயோஸ்தத்ஸ்தித: பஹுவ்ரீஹாவாத்
தோபிப்ரேதம்ஸ்மிதந வஹதாம் ப்ராப்யதே
ஸப்ரகாரே ||

* பித்ருஸஹித: புத்ர: சிஷ்யாஶ்ரய: * என்றால் இங்கு ஶங்கையுண்டாகவழியில்லை; ஏனெனில்; இரண்டு ஶப்தங்கள் ஒன்றுசேர்ந்தால் சிஷ்யமாகிறது. ஆகவே பிதாவினிடத்திலும் புத்திரனிடத்திலுமுள்ள அவை பஹுவ்ரீஹி ஸமாஸங்களாதலால் ஶப்தவிஶிஷ்டாவாந்திஷங்களாகக் குறையில்லை.

89 ஸஸம்பந்தோ ஜநகஸ்ய தாரம்ப்ரியம் ஹோ ஹவதீதிவ
சோபாநவப்ரிஷ | வரணாதகவஹ்ஸ்தஹிதாவிர
ஹாதிதிவிதியதே கோராபாதிநியே ||

*ஸபுத்ர: பிதா பாதபதாஷ்வாந் * என்பதும் ஸாதுவே. பாதமென்னும் வஸ்து ஸ்வரூபத: ஸமாஸமாதலால்.

90 ரம்யம்புத்ரஶிர: பிதா(உ)ஸ்ய ராசிரம்வக்ஷோ விவக்ஷ
நுகவி: தாத: புத்ரஸ்ஸஹஸுந்தரஶிரோவக்ஷ
ஸ்ஸத்ராஹவேத் | கத்ராஸ்யவதோ பாயஶங்கந
கதா ஸ்ரீரங்க யதிராஜஹோ:! ஶீஷ்டம்வக்ஷஸ்தீஹ
பஹுவ்ரீஹியம் ஹிதம் பிய:ஸ்வஸ்ஹோ ||

‘புத்திரன் அழகிய தலையையுடையவன்; பிதா அழகிய மார்பையுடையவன்’ என்று தெரிவிக்க விரும்பி * புத்ரஸஹித: பிதா ஸுந்தரஶிரோவக்ஷஸ: * என்றால் இங்கு ஶங்கையுண்டாகியேதீரும்; சிரமும் உரமும் வெவ்வேறுவஸ்துக்களாதலால்.

91 'யுத்தகாண்டஸஹிதோத்தரகாண்டே ஸந்தி ஸம்யதி
ஹந்த கதி ஸர்கா:' | பூர்வவத் ப்ரச்நோத்தரயோ:
கீத்ருசத்வ ஸமவதா நஸம்பவ: ? ||

92 ப்ருஷ்டாகாங்க்ஷிதஹேது மாத்ரவிஷயோவோத்தரம்
சித்ஸ்வதேவேச காண்டத்வயவர்த்திஸர்கஸங்க்யதா ஸம்
வேத்ய ஸாமஸ்த்யேநோத்தரம் | ஏவம் தஸ்மிந் விசேஷ
ணாம்சமவதீர்ய ஏவ $ ப்ரயோக: பட: ஸ்யாதிதி
த்ருஷ்டாந்ததோஸ்மிந் வகிஷ்யோ பித்ரு! வாதவஸ்த்வ

($ விசிஷ்டஸ்யைவ விசேஷணாம்சம் ஸ்வஸ்தம் ஹ்ருதயேவ
வ்யவஹார: கார்ய இதி யதோக்த ஸ்யாசிக்ஷா
நிஷ்கர்ஷாத் ந்யஸ்ய |)

யுத்தகாண்டத்தோடுகூடின உத்தரகாண்டத்தில் எத்தனை ஸர்க்கங்கள்? என வினவினால், இங்கு வினாவுக்குத் தகுந்த விடை கூற வேணுமாகில் இரண்டு காண்டங்களிலுமுள்ள ஸர்க்கங்களின் தொகையையே விடைகூறியாகவேண்டும்; ஏனவே, விசிஷ்டஸ்தலத்தில் விசேஷணாம்சத்தை இல்லையாகவே யெண்ணி விசேஷ்யத்திலுள்ளதைமாத்திரமே சொல்லவேண்டுமென்றதுதொலைந்தது.

93 ப்ரதமயஜுஷா ச்ரியா ஸஹித ராஜஸூநோ ஹோ!
யதே வந்தாரணசாலிதா விஷயசாஸ்த்ரவைஷ்ய
வேச | ப்ரயோக நியமாநுபஹதவாக்யவஸ்மாக்ய
சப்தயுக்தாநு விசேஷயிதா சப்தகொடயிதி
விருத்திம் ப்ராப்ஸ்யஸி ||

நான்காவது பரிச்சேதம் முற்றிற்று.

அத ஸ்ரீயாதவாப்யுதயஸூக்தி விமர்சபரிச்சேத: பஞ்சம: ||

94 ஸ்ரீஸத்ராவநதேசிகோ நிரவதஸ்வப்யஸ்தசப்தா
ஸநி: * ப்ரஹ்மாண்டஸாரப்ரஜல்பதயி தல்பதாஸ
நாஸீரண: | ஜத்ராவஷ்ட ராமாஸ்தத்தளம், ஜஹ்நவாந

வேதாந்தவாதிமுநிபி: ப்ராப்யப்ராபகவிபாககக்ருதேவ தசிதம் யோகீந்த்ர! ஸம்விஜய ॥

95 வக்த்ரம்சேஷ்யத்ரவ்ரதபதோ ஹ்ரீஸம்பவா ந்ருத்தவதீ ஸதி வக்த்ராத் | இதிகவிதார்கிககேஸரிணோக்தவ்யாப்தே, தசே தஷீக்ஷதாம்யதிராட் ॥

ஆளவந்தார் சதுச்ச்லோகியில் * ப்ரஹ்மேசாதிஸுராவ்ரஜஸ்ஸ தயித: த்வத்தாஸதாஸீகண: * என்றருளிச்செய் திருப்பதும், இங்கு தேசிகன் பாஷ்யத்தில் ‘‘ஹ்ரீஸம்பவ: ஸௌவிக்த்ராத் வக்த்ரம்சேஷத்ரவ்ரதவ்ய:’’ என்றருளிச்செய் திருப்பதும் காண்க.

96 ஹ்ரீத்வம் ஸ்த்ரீஷ்வேவ நிஷ்டமிதி யத் நூநமத்ராந்ய வர்ணாம் தாத்ருக்த்வநிகேதநத்வமிஹஹோ: ஸர்வம் வ்யக்திஷ்ட வ்யாப்தம் | யத்ரா யாமுநதேசிகஸ்ஸமவாது ப்ராப்தாநத்ராஸ்கேஸரீ ஸாஹஸாத் ஸமர்த்தநம் க்ருதஸமிதிவேத: கோழியாலம்யதி: ॥

பெண்டிர்களிடத்துமாத்திரமே யிருக்கக்கூடியதான ஹ்ரீத்வம் இங்கு விசேஷ்யஸமஸ்தவம்ஸவ்யக்திநிஷ்டமாகச் சொல்லப்பட்டுள்ளது. இங்ஙனே அருளிச்செய்தவர் ஸர்வஜ்ஞரான ஆளவந்தார்; பாஷ்யமிட்டவரோ கவிதார்க்கிக கேஸரீ; இங்குக் ஸமர்த்தநம் செய்பவரோ நம் கோழியாலம்யதிகள்.

97 நைவாத்ராஸி ஸமர்த்தநாய ஸுஹ்ருதி ஸ்வாமீஸ்வயம் சேதஸ்ஸ் தத் ப்ரயதாம் விதர்ஷாம்ஸர்வஸ்ஸமஸ்தவ யது, ப்ரஜ்ஞோ நிபத்தாதவா | ஸதவ்யாம்யஹி யாமுநாயஸுஹ்ருணித நைவாஸ்ய சேதஸ்யதை: ஸ்வயம் ஸ்வேச்சயா நிஜாம்க்ருதிம் நிஜகரேணைவ ஸ்வயம் ஸேத்ஸ்யதி ॥

98 தத்தாத்ருசதாத்ருசத்வயமயாஜ்ஞாமீநதமைத: விசோஹயிதும்ஸமகாநு கதிசந வ்யயஸைஸ்ஸக்திம் | விமர்ஸ்யதாம் ஜயோஜஜநா விவர்ஜஸ்வஷ்டவாதிர்ஷணை: விசோஹநகயாவ்யஹோ ஜஹஜஹேத நைவாஸ்ஸத்வ ॥

"மேற்குறித்த இடத்தில் நான் யாதொரு தோஷமும் செய்கின்றிலேன்" என்று யதிகள் சொல்லுவரேல் இதை வித்வத் கோஷ்டியில் நின்று பேசவேண்டும்; அல்லது தம் நூலிலாவது எழுதி வைக்கவேண்டும். உதாஹரித்த ஆளவந்தார் ஸ்ரீஸூக்தியில் இவர்க்கு யாதொரு தோஷமுமில்லையாகில், இப்பொழுது இவர் வெளியிட்டுள்ள நிஷ்கர்ஷநூலே இவர் தாமே கிழித்தெறிந்தாராவர். "அது வேறுவிஷயம், இதுவேறுவிஷயம்" என்றுகூறிச் சிலரை மயக்க நினைத்தாலும் எந்த வாக்ஜாலமும் இங்கு விலைச்செல்லாது.

99 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌨𑌿𑌷𑍍𑌠𑌂 𑌚𑌰𑌣𑌦𑍍𑌵𑌯𑌂 𑌕𑌮𑌲𑌯𑍈𑌵 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌨𑌾𑌰𑌾𑌯𑌣
𑌸𑍍𑌯𑌾𑌂𑌘𑍍𑌰𑌿𑌦𑍍𑌵𑌯𑍀𑌂 𑌸𑌹 𑌯𑍋𑌜𑌨𑌾𑌂 𑌸𑌹𑌤 𑌇𑌤𑍍𑌯𑍇𑌵𑌂
𑌹𑌿 𑌚𑍋𑌦𑍍𑌯𑌂 𑌯𑌤𑍇𑌃 । 𑌸𑌾𑌮𑍀𑌪𑍍𑌯𑌂 𑌪𑍃𑌥𑍁𑌨𑌾𑌮𑌤𑌂 𑌕𑌮𑌲𑌯𑌾
𑌶𑍍𑌰𑍀𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌵𑌾𑌂𑌵𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑌿𑌹𑌾 𑌮𑍂𑌸𑌸𑍍𑌯 𑌨𑌚 𑌸𑌂𑌮𑌤𑌯𑍇 𑌜𑌗
𑌤𑍇 ? 𑌚𑍋𑌦𑍍𑌯𑌂 𑌤𑌦𑍈𑌤𑌤𑍍𑌸𑍍𑌥𑍁 ॥

100 𑌯𑌚𑍍𑌛𑍍𑌰𑍀𑌮𑍈𑌯𑍋𑌸𑍍𑌸𑍈𑌰𑍋𑌷𑍈𑌵𑌰𑌿𑌷𑍍𑌠𑍋𑌵𑌿𑌵𑌾𑌸𑌤𑌃।
𑌨𑌤𑌦𑍈𑌕𑌤𑌰𑌚𑍍𑌛𑍍𑌰𑍀𑌦𑍍𑌯 𑌇𑌤𑌿 𑌨𑍀𑌤𑌿𑌮𑌨𑍁𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇𑌃 ॥

ஸ்ரீயிடத்திலுள்ள இரண்டு திருவடிகளை ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய இரண்டு திருவடிகளோடு சேர்த்து 'ஸ்ரீமந்நாராயண சரணௌ' என்று எங்ஙனே சொல்லலாம்? என்கிற ஆக்ஷேபம் போலவே, "ஸ்ரீவ்யக்திகதமான வாத்ஸல்யத்தை ஸ்ரீவிஶிஷ்ட பர்யாப்திகத வாத்ஸல்யத்தோடு சேர்த்து * ஸவத்ஸோ ஹதஸ்வஸ்தத் வாத்ஸல்ய விஶிஷ்ட: * என்று எங்ஙனே சொல்லலாமென்கிற ஆக்ஷேபமும் உண்டாகியேதீரும். ஸமாதானமும் இரண்டிடத்திற்கும் துல்யமேயாகும்.

101 𑌸𑌾𑌸𑍇𑌨𑌸𑍍𑌰𑍁𑌤𑌸𑍇𑌵 𑌸𑍇𑌷𑌯𑌗𑌿𑌰𑌾𑌟𑍍 𑌹𑌾𑌮𑍇𑌵 𑌸𑌷𑍍
𑌰 𑌨𑍍𑌞𑍋𑌤𑍋𑌜𑍍𑌞𑌾𑌸𑍇𑌵𑌤𑌾 𑌵𑌿𑌷𑌯𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌶𑌿𑌷𑍍𑌯𑌨𑌿𑌵𑌹𑍇
𑌸𑌾𑌯𑌂 𑌹𑍍𑌰𑌯𑍋𑌗𑌃 𑌪𑌨𑌃 । 𑌉𑌦𑍍𑌵𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌾 𑌨𑌿𑌯𑌤𑌂,
𑌸𑌹𑌾𑌗𑌰𑍍𑌵𑌰𑌹𑍋𑌤𑍍𑌸𑌵𑌾𑌤𑍍𑌰𑍈𑌣𑌕𑌂 𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑍀𑌯𑌾
𑌸𑌰𑌣𑌿𑌰𑍍𑌵𑌿𑌮𑍁𑌵𑌯𑌮𑍁𑌯𑌿𑌯𑌾𑌸 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌵𑌾𑌜𑌗𑌵𑌾𑌷𑍍𑌸 ॥

இவ்விஷயத்தை ஏற்கனவே நாம் ரக்ஷாவிமர்சினியில் விளக்கியிருக்கிறோமாகையால் அதனைக் கடாக்ஷித்தருளின யதிகள் "ஆளவந்தார் பிரயோகித்துவிட்டால் உயர்த்தியா என்ன? தப்பு தப்புதான்

ஆளவந்தாருக்காக சாஸ்த்ரவரம்பு வேறுபட்டுவிடுமோ என்ன?'' என்று தம்மவர்களான சிலரிடத்தே கோஷித்ததாகவும் கேள்விப் பட்டிருக்கிறோம்.

102 ஸ்ரீஉஷ்ாஉ௷நயொமிவய௲ஷணிதா வெவெஷ்யஸ௦ உ௮ ஷண௦ ஷ்ஹு௦ ஷதஸாயுஸ௦வ ஸஹஸா வக்ஷ௷ யதெஈவஸ்ஷ௷ । ஷூஷாநாவஷ்மஈ௮தீயஷணி தள ஷொஷொக்ஷஸ௦வஷணா௦ நெவாஷ்யவிதிஷ் ஸாஷிஉயதா௦ விஉநூணீநா௦ உந: ॥

ஆளவந்தாருடைய திவ்யஸூக்தியிலேயே இங்ஙனம் வசைகூறு மிவர் ஆச்சான்பிள்ளை ஸ்ரீஸூக்தியில் வசை கூறுவது வியப்பன்று என்று தெளிவது.

103 ஸ்ரீஉஷ்ாஉ௷நயொமிவய௲ஷணிதள யிக்ஷாஈஉஷ்ஷதம் விரெயொஷ்வொஷிவஷீதி உா௦ யஜிவஜெ: ? க்ஷஞவஷ்ஜெ தஷ்ஷெ । தஸ்ா௦ யாஉ௷நயொமிவய௲ஷணிதள ஸாய௷சவயீவஷாஷ்வீ ய௷ஷெஷதவி ஹாதிவெதி ஹமவநு ஷுக்ஷ்ாவி வஜாஜ்ஞி: ॥

கீழே(101ஆம் சுலோகத்தில்) நாம் தெரிவித்தவிஷயம் பொய்யான தென்று இந்தயதிகள் ஸாதிப்பரேல், க்ஷமித்தருளவேணுமென்று ப்ரார்த்தித்துவிட்டு, "ஸ்வாமிந்! அந்த ஆளவந்தார் ஸூக்தி பிழை யற்றதென்றே தேவரீர்க்குத் திருவுள்ளந்தானோ?'' என்று கைகூப்பி நின்று வினவுவேன்.

104 சுஷெஷ்வதக்ஷ் வஈஉாஉஈஜ தஷ்ஸளவெசு
ஸ்ஷுயாஉயொ ஸவிநய௦ விநிவெஉயெயழ ।
சுதெ்ஷாவவத்திஸாஈணி௦ ஹமவநுவஜெதி
ஸ்ரீஉாநய ஷுதிஷிய௦ஷ்யஉவ௲யெத ॥

105 சுவ௦த:வக்ஷயொவவத்திஸாஈணி௦ தசெ்ஷுதிவெஉ௷ வஷ்தெ உாஸசுவாதக்ஷவஷ்௷நஷ்உதயா ஜெவெஷ௷ யொஷிக்ஷ௷வ । உக்ஷ௦வஷ்௷ நஹிஷவிதஷ்த ஐய௦ஸ௮க்ஷ ஸ்௷ஸாயீயவஷீதெஷ்வா ஸ௷ஷ௷நிஈ௮வஷ் ஸ௦மஉவி தா௦ ஸஜ்ஜாஷி வொஷா௦யதெ ।

"அந்த ஆளவந்தார் ஸ்ரீஸூக்தியில் நமக்கு யாதொரு அவத்யசங்கையுமில்லை" யென்று யதிகள் ஸாதிப்பரேல், ஷ ஸ்ரீஸூக்தி எவ்விதமாக உபபந்நமாகிறதென்பதை ஸாதிக்கவேணுமென்று கேட்பேன்; அப்போது யதிகள் விடைகூற ச்ரமப்படவேண்டிவரும். ஆளவந்தாருடைய அந்த ஸ்ரீஸூக்திக்கு யாம் உரைக்கும் உபபத்தியைக் கேண்மின்;—அங்கு, ஆண்களிடத்திலும் பெண்களிடத்திலும் உள்ளது ஜாதிரூப யவமொன்றேயன்றோ; அது ஸமமாதலால், (ச்லோ. 85ல்) நாம் தெரிவித்திருக்கும் நியமத்திற்கு ஒத்திருக்கையாலே இது ஸுஸங்கதமான ப்ரயோகமே யென்க.

106 நைவாத்ராகாரி தாயாதஃ கூவகஉவாஸ்ஸூ ஊஷ்திவே
ஜாவ்ருதே வஷ்யேக்ருக்ஷ திஷே தாநாத்ரு நியதா
ஸம்காகஜம்கொத்தீதிஃ | ஸநேந் தாஜ்ருஸவாஜ்ருயொம
உவிச ஹ்ராஹாவிஹுஸாஜம் பாயாஃ தத்வாவிஷ ஊயா
வி ஸம்ஹ்ரதிஉநோ நஷ்டத்ரு நொமஷ்தி ॥

பெண்களிடத்துள்ள ஸ்தநத்தையும் ஆண்களிடத்துள்ள கேசத்தையும் விவக்ஷித்து "ஸஊயிதஃ ஸாரவ்ருஜஃ கூவகஉவாநு" என்று ப்ரயோகிப்பதானால் வஸ்துபேதம் காண்கையாலே இங்கே சங்கையுண்டாக ப்ரஸக்தியுண்டு; ஆனால், இத்தகைய ப்ரயோகமும் ஸாதுவேயென்று கொள்வாருமுளர்; வஸ்து பேதமிருக்க வேணுமென்கிற நியமம் அவசியமன்று - என்பது அன்னவர்களது கொள்கையாகும், இதுவும் நமக்கு உடன்பாடே; ஆகிலும் இப்போது இதைப்பற்றி விமர்சிக்கப்புகுகின்றிலோம்.

107 ஜாம்வதூம் ஸஉயாஸஷே திவஊதொ வெஷாஜஸஹுயே
மஹுரொஃ யஜூஜஃகாஸணம்ஷ்யூஸஉ நநாதஸஹு
க்ஷேஷவவாதெஹுவந | தத்ருகவந்யவியாநூயொஹிஉத
ஜதூஜெவநம்ஸவஹுயாநூயாவெதஉிதிவ்ருவஜி
விபாயாகநூத்ரு தவிஷ்ஸஃ ॥

* ஸ்ரீயாஸஹதா ஊம்வதூம் ஸாஷுதழ * என்று ந்யாய ஸித்தாஞ்ஜநத்தில் ப்ரயோகித்தருளியுள்ள தேசிகனது திருவுள்ளத்தை ஆழ்ந்துபார்ப்போமாயின் ஏகத்வவிவக்ஷாஸ்தலத்தில் ஆக்ஷேபம் உதிக்கச்சிறிதும் இடமில்லை; ஏனென்றால், பிராட்டி பக்கல் மாத்

கிரமே யிருக்கக்கூடியதான ஜாயாசுவர-ஏவயசூக்தை ஹமவஷி ஷமான வதிகவத்தோடே சேர்த்து அவையிரண்டையும் வதி நிஷ்டமாகக் கூறியிருக்கையாலே இது யதிகளின் கொள்கைக்கு எதி ராகும். இங்குச் சொல்லவேண்டிய விஷயங்களைப்பற்றி ரத்நபரீக்ஷா என்று தனியே ஒரு க்ரந்தமியற்றியுள்ளேனுதலால் அது கண்டு தெளிக,

108 ஸிம்ஹாஸநஸ்திதேநஸம்யமிநோ மாஸம்ப்ரவஶ்யாமிநாம்
விதேநிக்ஷிப நிவிருவாதகணிகாம் ஸம்காம்க்ஷரா
நூஏவநீடு । ஸவஞ்சூப்ரக்ருதஸ்யெ வரணாஏவா
யெருக்ஷெ ஹொதாவருணாஸ ஸ்ரீயக்ஷே ஹமவத்ரு
ஹொ வத்வதக்ஷாஸ்யசுவாமக்ஷதா ॥

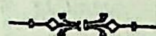
பலசொல்வி என்? நாம் 85 ஆம் சுலோகத்தில் தெரிவித்த நியமம் சிக்கனக் கொள்ளத்தகும். ஆகவே, விவாதஸ்தலத்தில், ஸ்ரீரூப விசேஷணத்திலும் நாராயணரூப விசேஷ்யத்திலுமுள்ளதாகச் சொல்லப்படுகிற திருவடி யென்னும்வஸ்து விஶேஷ்யமேயாத லால் ஸ்ரீ விசிஷ்டநாராயணனிடத்தில் வரணவதுஷ்டயவத்தா வ்யவஹாரம் பண்ணுவது பொருந்தியதேயென்றுகொள்க.

109 ஸ்வதந்த்ரஶ்ச பரதந்த்ரஶ்ச த்வி
ப்ரோக்தோவிப்ரா நா நிரஶ்சேவஸம்ப்ரா ।
பரதந்த்ரஶ்ச த்விதாஸ்ரீதிவாணாம்
ஸ்வதந்த்ரஸ்ய ஸப்ராஹ்மி ஸம்கா யதீந்த்ர ॥

110 ஸ்வதந்த்ரஶ்ச த்விதா யஜ்ஞதேவஸ
பரதந்த்ராம்ஶ்ரீ ஸம்ப்ராவ காஸ்ராஸ ।
த்விதாவா வதுஷ்டம்விதேஷ ஸம்கா -
க்ஷேயாஶ்வம் ஸாஶிஸஸ்ராவி நஸ்ராஸ ॥

ஐந்தாவது பரிச்சேதம் முற்றிற்று,

— 𑌅𑌥 𑌔𑌚𑌿𑌤𑍍𑌯𑌪𑍍𑌰𑌭𑌾𑌵𑌨𑌵𑌰𑌃 𑌷𑌷𑍍𑌠𑌃 𑌪𑌰𑌿𑌚𑍍𑌛𑍇𑌦𑌃 —

111 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌶𑌬𑍍𑌦𑍇𑌨 𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌣𑌂 𑌭𑌗𑌵𑌤𑌿 𑌨𑍍𑌯𑌸𑍍𑌤𑌂 𑌕𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌯𑌾𑌂 𑌯𑌦𑌿
𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍋𑌃 𑌪𑌾𑌦𑌯𑍁𑌗𑌂 𑌯𑌥𑌾 𑌹𑌿 𑌶𑌰𑌣𑌂 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌚𑍍𑌛𑍍𑌰𑌿𑌯𑍋
𑌵𑍈 𑌤𑌤𑍍𑌰𑍇𑌤𑍍 | 𑌅𑌥𑍈𑌕𑌂 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌹𑌾𑌰𑌯𑌿𑌤𑍁𑌂 𑌕𑍍𑌰𑌿𑌯𑍇𑌤𑌿 𑌭𑌵𑌤𑍀𑌯𑌾 𑌨𑌾𑌮
𑌪𑍍𑌰𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌂 𑌤𑌦𑍍𑌵𑍍𑌯𑌾𑌹𑌾𑌰𑌣𑍇 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌤𑍁 𑌕𑌥𑌂
𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑍍𑌯 𑌬𑌹𑍁𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌵𑌿𑌨𑌾 ‖

எம்பெருமானுடைய அடியிணைகள்போலவே பிராட்டியின் அடியிணையும் உபாயமென்று தெரிவிப்பதற்காகவே த்வயத்தில் ஸ்ரீமத் பதம் — என்கிற கொள்கை வெற்றிபெறவேணுமாகில் சரணபதத்தின்மேல் பஹுவசனமிருந்தே தீரவேண்டும்.

112 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌚𑌰𑌣𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌨𑌾𑌰𑌾𑌯𑌣𑌚𑌰𑌣𑌾𑌵𑌿𑌤𑍍𑌯𑌹𑍋 𑌯𑌦𑌿
𑌸𑍍𑌯𑌾𑌦𑍍𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑌿𑌃 | 𑌭𑌵𑌦𑌭𑌿𑌮𑌤𑌾𑌯𑌾𑌃 𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿𑌃 𑌕𑌾𑌮𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌵𑌾𑌦𑍍𑌯𑌨𑍍𑌯
𑌯𑌾 𑌨 𑌤𑌤𑍍𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿𑌃 ‖

113 𑌤𑌾𑌤𑍍𑌪𑌰𑍍𑌯𑌕𑍍𑌷𑍇𑌪𑍇 𑌬𑌹𑍁𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌚𑌰𑌣𑌪𑌦𑍋𑌪𑌰𑌿 𑌨𑌚
𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌿𑌰𑌿𑌹 𑌕𑌾𑌙𑍍𑌕𑍍𑌷𑍇𑌚𑍍𑌚 | 𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌕𑌾𑌙𑍍𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑌮𑍇𑌤𑌚𑍍
𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌤𑌾𑌤𑍍𑌪𑌰𑍍𑌯𑌂 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌣𑍀𑌯𑌤𑌾𑌂 𑌨𑌿𑌪𑍁𑌣𑌾 ‖

114 𑌸𑍀𑌤𑌾𑌸𑌮𑍇𑌤𑌰𑌾𑌘𑌵𑌚𑌰𑌣𑍌 𑌭𑌰𑌤𑍋 𑌨𑌿𑌷𑍇𑌵𑍍𑌯 𑌯𑌾
𑌤𑌿 𑌸𑍍𑌮 | 𑌇𑌤𑍍𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌿𑌤𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌸𑍀𑌤𑌾𑌪𑌾𑌦𑌨𑌿𑌷𑍇𑌵𑌣𑌮𑌪𑌿
𑌤𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪 𑌕𑌿𑌂 ‖

115 𑌸𑍀𑌤𑌾𑌪𑌾𑌦𑌸𑌮𑍇𑌤𑍌 𑌰𑌾𑌘𑌵𑌪𑌾𑌦𑍌 𑌨𑌿𑌷𑍇𑌵𑍍𑌯 𑌭𑌰
𑌤𑌃 | 𑌇𑌤𑍍𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑍇 𑌤𑍁 𑌚𑌰𑌣𑌯𑍋𑌃 𑌪𑌾𑌦𑌾𑌨𑌾𑌮𑌪𑌿 𑌨𑌿𑌷𑍇
𑌵𑌣𑌂 𑌸𑌾𑌰𑍍𑌥𑌕𑌮𑍍 ‖

"ஸ்ரீசரணங்களோடுகூடிய நாராயண சரணங்கள்" என்றிருந்தால் த்வயத்திலோ அப்படியில்லை. நாராயணன் ஸ்ரீஸமேதன் என்றிவ்வளவேயுள்ளது. இதனால் இஷ்டஸித்தியுண்டாகாது. பரதன் ஸீதாஸமேதனான ராகவனுடைய திருவடிகளை வருடினனென்றால் ஸீதையின் திருவடிகளையும் வருடினதாகப் பொருள்கூறலாகுமோ ?

116 [illegible] ॥

117 [illegible] ॥

ரகுவம்ஸத்தில் * [illegible] என்றுள்ளதேயன்றி வாதாநு என்றில்லையே என்று கொண்டு பண்ணுகிறவாதம் பயனற்றதேயாம். ஏனெனில்; திலீபன் வஸிஷ்ட முனிவர்க்குச் செய்த பாதபீடனத்தை அவருடைய மனைவியின் முன்னிலையில் செய்தான் என்பதுதான் (ஸதாரஸ்ய) என்பதனுல் கிடைக்கும்; ஆசார்யபத்நிக்கும் பாதபீடனம் பண்ணினுன் என்று தேருது. இவ்வண்ணமாகவே த்வயத்திலும் ஸ்ரீமத் பதத்தினுல், பிராட்டியின் முன்னிலையில் நாராயணனிடத்தில் ப்ரபத்திபண்ணுவதாகமாத்திரம் பலிக்கும். வேறுவிதமான எண்ணங்கள் பழுது.

118 [illegible] ?
[illegible] ।
[illegible] ॥

119 [illegible] ॥

பிராட்டியின் முன்னிலையில் நாராயண ப்ரபத்தி செய்வதென்கிற இவ்வளவு தேறினுல் போதுமே; வேறென்றும் தேறவேண்டியதில்லையே என்னில், அப்போது பிராட்டிக்கு உபாயத்வமென்கிற பேச்சு இல்லையாகவேண்டும். மந்த்ரியோடுகூடின மன்னவனுடைய இரண்டு கால்களில் சேவகன் விழுந்தானென்றுல், மந்த்ரியின் முன்னிலையில் (அதாவது மந்த்ரி பார்த்துக்கொண்டிருக்கையில்) மன்ன

வன் காலில்விழுந்ததாக ஏற்படுமேயன்றி மந்த்ரியின் காலிலும் விழுந்ததாக ஏற்படாது. அப்படி ஏற்படவேணுமானால் நான்கு கால்களென்று காட்டியேயாகவேண்டும்.

120 தத்ரஶ்ரீவத்ஸயொர்வீர ஶரணாபத்த்யுபாத்தாலோ
ரணம் சேதிஷ்யதே, ததா பஹுபக்திகருணா ஸ்ய
த்தைவ, ஸா நாஜனி | தஸ்மாத் பங்கஜவாஸிநீ பா
ர்ஷ்வகாரசேவிதம் திஷ்டதீத்யாவாயெபுஷ்டீதம்
ஸகஜ்ஜஸதசம் த்யாஸாத்யதேதிஷ்டிதம் ||

[பொருள் ஸ்பஷ்டமே.]

121 லக்ஷ்மீநாராயணார்சாவபாதஷி யதிவதேத்! திவ்ய
பாதாரவிந்த சதுஷ்காவலோகம் கிம் ந ஸேவதே
நாஸ்தி ஶ்ரீமதோதிவ்யபக்ஷ: | கஸ்மாத்தேஷாம் ந
யோக: க்ரியதஇதி மந்யஸ்வத்ருதாவேஷ்யங்கா
வைரூக்ஷண்ய ப்ரபோதாயபுத்தி ஸவிநயம் ஜ்ஞா
பயே, தத்வ வத ||

லக்ஷ்மீநாராயணனுடைய அர்ச்சைத் திருமேனியில் நான்கு திருவடிகளை ஒருநாளும் ஸேவித்ததில்லையா ? எதற்காக இந்தக் கேள்வி யென்னில், லக்ஷ்மீநாராயணன் நான்கு திருவடிகளோடு கூடியவன் என்பது ப்ரத்யக்ஷஸித்தமாகவேயிருக்க, இதில் விவாதமேன்? என்று காட்டுவதற்காகவே.

122 ஸர்வத்ரைவ த்ருஷ்டாந்தஷ்டாதயோ ஹி
த்ருஶ்யாதே பாதாஸ்வபி ஹஸ்தயாதிவிஶேஷ: |
ஸ்வரூபஸித்து, இதி ஸ்தாபிதவாதாது யதீந்த்ராது
சநாயாஸரூஶம் ஸந்தேஹாயயேயம் ||

123 ஶ்ரீஶசைவ நவிஶேஷிதோ ந ஹரவாநு நாராயண:
கிம்சிதி ஹ ஶ்ரீமத்வே நவிஶேஷிதோஸ்தி ததிதம் ஸத்ய
ஸ்வராத்யஶ்யதாம் | கஸ்மாத்ய ஜநதாஸ யாத்யஶர
ஹோ தாம்ப த்யஶ்ஷீத்யஶம் ந ஶ்ரீஶ்ரீஶம தம் விஹாதி;
ஶரணஶரண்யாஶ்லேஷரூபம்ஹிதஸ்ய ||

த்வயத்தில் "ஸ்ரீமந்நாராயணசரணௌ" என்னுமல் ஸ்ரீமந்நாராயண என்று இருப்பதை நன்கு நோக்கினல், பெருமாளுக்கும் பிராட்டிக்குமுள்ள ஸம்பந்தமும் நம்போன்றவர்களுக்கிருக்கும் ஸம்பந்தம் போலன்று. ஜாதிவ்யக்திகளுக்கும் த்ரவ்யகுணங்களுக்குமுண்டான பிரியாச் சேர்த்தி போலேயாதலால், நாராயணன் நான்கு திருவடிகளோடுகூடியேயாயிற்றிருப்பது.

124 [illegible] ஜக³தீக்ஷ்யதே ந ஹி [illegible] ஸ்ரீஶ்ரியோ: [illegible] । ஸ்ரீ [illegible] ஸேவ்யதே! [illegible] நிஜஸ்ரியா [illegible] ॥

பாக்யவசத்தினால் ஸ்ரீமந்நாராயணனை யதிகள் ஒருகால் ஸேவிக்கப் பெற்றால் நான்கு திருவடிகளோடு ஸேவிக்க நேருமேயன்றி இரண்டு திருவடிகள் மாத்திரமேயாக ஒருகாலும் ஸேவிக்கநேராது.

125 ஸ்ரீயுக்தஸ்ய ஹரேஶ்சதுஶ்சரணதா யுக்தேதி சேத் [illegible] தர்ஹி கத²ம் ஸ்தி²தம் த்³விவசநம்? தந்நாவகாஶம் வச: | உச்யதே [illegible] ஶ்ரிய: பாத³யோ: காங்க்ஷாயா விரஹாச்ச [illegible] த்³விவசநம் ப்ராயேண யுக்தம் தத: ||

ஸ்ரீமந்நாராயணனுக்கு நான்கு திருவடிகளேயுள்ளனவாம் என்னில், த்வயத்தில் த்விவசனமேயிருப்பது பிசகாகவேண்டிவருமே என்று ஆக்ஷேபிக்கக்கூடும். ஸ்ரீ சரணங்களுக்கு விவக்ஷையில்லாமை பற்றியே த்விவசனமுள்ளதாதலால் ஆக்ஷேபம் அநவகாசம்.

126 தத்காங்க்ஷாவிரஹாந்ந ஹீதி ஜக³து³ர்யே து தாந் ப்ரதி [illegible] விவக்ஷணே த்³விவசநம் [illegible] | [illegible] விவக்ஷணா [illegible] ॥

"த்வயத்தில் உபாயத்வேந வரணம் ஸ்ரீசரணங்களிலும் விவக்ஷிதந்தான்" என்று சொன்னவர்களை நோக்கியே ஆச்சான்பிள்ளை

ஆபத்தி கொடுத்தருளினர். ஆகவே, விவக்ஷைக்குத் தக்கவாறு த்விவசநமும் பொருந்தும் பஹுவசநமும் பொருந்தும்.

127 லக்ஷ்மீவாசிவிவக்ஷணஸ்ய விரஹாத்³த்³வ்யுக்திரேவாஸ
தீ ஶ்ரீஶப்³த³ஸ்ய நிவேஶநாத் கத²மஹோ ஶ்ரீபாது³காம்
க்ஷாவ்யாப்தி: ?| இத்யேவம் யதி³வ்யுத்பத்³யதே நநூயதே!
ஶ்ரீசரணத்³வயஸ்யாத்ர ஹோ: ஸாமாந்யம் நிக³மாந்ததே³ஶிக
சாநைவ யுக்த்யோதி³தம் தத்ஸ்தி²ர ||

128 ஆநயத்யம் யதி³ ஶ்ரீசரணத்³வயஸ்யாத்ர தா³ஸவத்யா |
தந்நைவ பர்யாய வோத்³யஸ்யாத்ர்யதி(?)த்ர ஸவிஷ்யதி ||

"ஸ்ரீசரணங்களுக்கு விவக்ஷையில்லாமைபற்றியே த்விவசநமுள்ளது" என்று எங்ஙனே சொல்லக்கூடும்? ஸ்ரீமத் பதம் ஸ்பஷ்டமாக இருக்கும்போது ஸ்ரீசரணங்களை விவக்ஷியாமலிருக்க வழியில்லையே! என்று ஆக்ஷேபிக்கக்கூடும் த்வயத்தில் ஸ்ரீமத்பதோபாதாநத்திற்கு ப்ரயோஜநம் தேசிகன் அருளிச்செய்கிறபடி உணரவேணும். ஸ்ரீமத் பதத்திற்கு ஸர்வாத்மநா வையர்த்யம் வந்தாலன்றோ ஆக்ஷேபத்திற்கு அவகாசமுண்டாம்.

129 விஶேஷணவிஶிஷ்டதாப்ரகடநம் விஶேஷ்யஸ்ய
யச்ச ப்ரஸித்³த்⁴யதி நதத்ர யாஸவதி ஸாமாந்யம் ப்ராய
ஶ: | விஶேஷ்யஸம்ஶவத் க்வசந தத்க்ரியாயோகி³தா
விஶேஷ்யகு³ணபோஷணம் க்வசித³பி ச யா
ஸாமாந்யதா ||

130 த்³ருஷ்டா ஹ்யுபஸ்த²ஸ்ய த்³ருஷ்டி:, ஸவர்ஜநத்ரயோ
விஷ்ணோர்திஷ்டதீதி ச வேதஸாம் ப்ரயோக³ள
த்³ருஶ்யதே ஹவைதா ஶ்ருத்ஸமாஸே | த்³ருஷ்ட்வா
த்³ருஷ்டிச யோக³ஸ்யாத்³ய த்³ருவர்ஜநே நக்ரியாயோ
க³ஹாஸ்வம் ஹ்யேவைதாவதி³ஶேஷம் ப்ரகடயதி வரம்
ஸப்ரகாரசவதீஸ்ஸா ||

ஆங்காங்கு விசேஷ்யங்களுக்கு விசேஷணமிடுவது இரண்டுபடியாக ஸார்த்தகமாகிறது. (1) விசேஷ்யத்திற்குப்போலவே விசேஷணத்திற்கும் க்ரியையில் அந்வயம் தெரிவிப்பது ஒருபடி. (2) அங்ஙனே

க்ரியாந்வயமில்லையாயினும், அந்த விசேஷணத்தினாலே விசேஷ்யத்திற்கு ஒரு அதிசயத்தைத் தெரிவிப்பது மற்றொருபடி. ததாஹி; * ஸபரிவாரோ ராஜாக்ருஷ்ட: * என்றால் இங்கு ஆகர்ஷண க்ரியையில் ராஜாவாகிற விசேஷ்யத்திற்குப்போலவே பரிவாரரூப விசேஷணத்திற்கும் ஸஹதயா அந்வயமுண்டாதலால் இத்தகைய பிரயோகங்கள் முதல்வகைக்கு உதாஹரணம். (2) * ஸபரிவாரோராஜா ஸிம்ஹாஸநே ஜயிதிஷ்டதி * என்றால் இங்கு அங்ஙனேயில்லை. சிங்காசனத்தில் வீற்றிருக்கின்ற அரசன் பரிவாரங்கள் புடைசூழ விருப்பவன் என்று மாத்திரம் பொருள் படுமாதலால் இங்கு விசேஷணம் விசேஷ்யவஸ்துவில் ஒரு அதிசயத்தைக்காட்டுவது மாத்திரமாகி இரண்டாவது வகைக்கு உதாஹரணமாயிற்று.

131 க்ரியாந்வயி விசேஷணம் ஸவதிவாநவேதீத்யஸீ விசாரகஹநா க்வஹோ: ப்ரஸவதீதி ஸம்விஞ்யதாம் | விசேஷணவிசேஷிதம் யதிவிசேஷ்யவஸ்து க்ரியாஸமந்வயி நிரீக்ஷ்யதே, ஸவதிதஹித தச்சைவ ஸா ||

விசேஷணத்திற்கு க்ரியையில் அந்வயமுண்டா இல்லையா என்கிற விசாரம் எங்கே உண்டாகுமென்னில், விசேஷண விசிஷ்டமாக ப்ரயோகிக்கப்பட்டிருக்கிற விசேஷ்யவஸ்துவுக்கு க்ரியையில் அந்வயம் எங்கே காணப்படுமோ அங்கேதான் விசேஷணத்திற்கும் க்ரியாந்வயமுண்டா இல்லையா என்கிற விசாரமே ப்ரஸக்தமாகும்.

132 ஈராஸஹிதஜாயஸ்ஸுணத ஐதூரீயெந்தவெசு க்ரியாந்வயி விநொக்யதெவஸு விசேஷ்யஉக்ருதூ தஃ | விசேஷணஉவீஹ கிம்ஸவதி தசக்ரியாயொம ஹாமிதி ப்ரஸவதிப்ரவம் வாயமணெ விசாரொ உயஃ ||

* ஸ்ரீஉாநு நாராயண: நஉக்ஷ்யத:* என்றால் இங்கு விசேஷ்யபூத நாராயணனுக்கு க்ரியாந்வயம ஸ்பஷ்டமாயிருப்பதால் ஸ்ரீரூப விசேஷணத்திற்கும் இங்கே க்ரியாந்வயமுண்டா இல்லையா என்கிற விசாரம் வித்வான்களுக்கு உண்டாகலாம்.

133 விசேஷ்யவஸ்து யத்ரது க்ரியாந்வயம் நவிநதெ ஷுறெ கயம் தயாவியெ விசேஷணெ விசாரணா |

அபியவாந்விப்ரேஷ்யஹ-ப்ரதஜாயவஸ்ய நக்ரியா
ஸஜந்வயொஷ்ஷிகிம்த்வாதஸ்யவாதயொஹிப்ரெவஷு ||

134 தஜந்வயிக்ரியாந்வய: ஸ்ரீயொஷிவாநவெத்ரூஸஸ
விசாரணா விஜய-ப்ரெக்ஷு விஷயம்வரம்ஜிமெஸ் |
விமெஷணஸ்யயொஜநம் து காஜஏவ விக்ஷ்ருதாம்
க்ரியாந்வயிசவமொவமொ விசாரணதி ஹாவஸ்யதாம் ||

எவ்விடத்தில் விசேஷ்யவஸ்துவுக்கே க்ரியாந்வயமில்லையோ, அவ்விடத்தில் விசேஷணத்திற்கு க்ரியாந்வயத்தைப்பற்றின விசாரம் ஸுதராம் அப்ரஸக்தம். த்வயத்தில் ஸ்ரீமத்ஶப்த விஶேஷித ஞன நாராயணனுக்கு க்ரியாந்வயம் காண்பதில்லை. நாராயணனுடைய சரணங்களுக்கேயன்றோ அஃதுள்ளது. ஸவதும, நாராயணரூப விசேஷ்யத்திற்கே க்ரியாந்வயமில்லாதவிடத்தில் ஸ்ரீரூப விசேஷணத்திற்கு க்ரியாந்வயத்தைப்பற்றிப் போராடுவது மிகவும் வியப்பே. விசேஷணத்தின் ஸாபேக்ஷத்தைப்பற்றி எவ்வளவும் சிந்தை செய்யலாம். ¶ க்ரியாந்வயத்தைப்பற்றின விசாரம் இங்கு ஹாஸ்யமேயாம்.

135 அயெத்ருமஸ்லவெஷுவெதுதீவ்யபொயவஷ்டுநா
க்ரியாந்வய: க்வசித்வெஷிமெஷணஸ்யாஷ்டஹொ: |
வரம் து ஸ்வஸக்தித: கயம்சிதுவஸ்ஸ நஹீ
த்ஸ்யஉவவந்ஹீதெநிக்டியதாம்க்ருஜம்ஹ்ருதி ||

இப்படிப்பட்ட இடங்களில் உதீச்யபோத்ருஜனியாலே விசேஷ்யத்திற்கும் க்ரியாந்வயமுண்டாகி தத்விசேஷணத்திற்கும் க்ரியாந்வயமுண்டாவதாகக் கொள்ளுகிறோமென்னில், அது வேறு விஷயம். ஶப்தஶக்தியினால் விளைகின்ற போதமல்லவென்றும் ஔநஸபோதமென்றுங்கொண்டு சொல்லுகிறவிஷயம் கடக்க நிற்கக்கடவது.

136 ஸகஸ்ரஷுவ்ஸ்ய க்ரியாம்வஷ்டஹார:
ஸாபேக்ஷஸ்ரஷுவ்ஸ்ய க்ரியாம்ஸ்ஹார: |
ஷ்வாவிஜாவத்தர்யெத்ரிஷ்யெஸ
ஸஜெ்ா விவாஜொயஉவெதிஸாஷ்டி ||

137 யாவாநர்த்தஸ்ஸ்யஹாரோ பவதி நாந்யதே! ஸா
யத்ரார்த்தஸ்யாபி ஸ்யாத் தாவாநேவ ஹார: கிஞ்சித்
விருத்தாஸ் தத்வவித்பிஸ் ஸ்ம்ருதா: | ஸம்ஸ்ருஷ்டம்
வஸ்து நைகாத்மதர்மததாஹரணம் ஸௌபார்த்த
ஷட்பலிகத்வா ந்யாயசிக்ஷா பவத்விதிவிதா
காம் மதிம் ப்ராஹரந்து ||

யதிகள் தம்முடைய நூலில் (33 பக்கத்தில்) தம் வாதத்திற்கு ப்ரதாநாவஷ்டம்பமாகத் தெரிவிக்கும் விஷயம் ஒன்றே. அதாவது, உபயஸம்பந்தியானதொன்றை ஏகவிசிஷ்டார்த்தநிஷ்டமாக வ்யவஹரிப்பது பொருந்தமாட்டாதென்பதே. இங்ஙனே இவர் சொல்லுவது பொருத்தமற்றதென்பதைக் கீழே நாம் பல பல படிகளால் நிரூபித்திருக்கிறோம். இப்போதும் ஒரு சிறு விஷயத்தினால் நிரூபிக்கிறோம். "ஒரு ரூபாய் நாலு பலம் எடையுள்ளது" என்று ஒருவன் சொல்லுவதாக வைத்துக்கொள்வோம். அரையோடு கூடிய ஒரு ரூபாய் (1½ ரூ.) எத்தனை பலம் எடையுள்ளது? என்று கேட்டால் ஆறு ரூபாய் எடையுள்ளது என்று சொல்லுவானேயல்லது வேறொன்றும் சொல்லகில்லான். இதை வடமொழியில் வ்யவஹரிக்குமிடத்து, ஏகம் ரூப்யம் சதுஷ்பலிதம், ஸார்த்தைகம் ரூப்யம் ஷட்பலிதம் என்றே வ்யவஹரிப்போம். இங்கு ஷட்பலிதத்வமென்பது அர்த்தரூப்யத்திலுமில்லை, ஏகரூப்யத்திலுமில்லை. கிந்து உபயஸம்பந்தியேயென்னத்தட்டில்லை. இதை ஸார்த்தரூப்யநிஷ்டமாகச் சொல்லுவதை அபலபிக்கமுடியாது. அபலபிக்கப்பார்ப்பது ப்ரத்யக்ஷபாதிதமேயாகும். ஆகவே, உபயஸம்பந்திநோ வஸ்துந: — ஷட்பலிதத்வாதேர்வஸ்துந:, ஏகவிசிஷ்டார்த்தநிஷ்டத்வேந — அர்த்தவிசிஷ்டைகநிஷ்டத்வேந, வ்யவஹாரம் ஸம்ப்ரதிபந்நமென்று யதிகளே ஸ்வமத்யா இசையநேர்ந்துவிட்டது. ஆனபின்பு இவர் தெரிவித்த நியாயம் நிரர்த்தகமாயிற்று. இங்ஙனே எண்ணிறந்த உதாஹரணங்கள் காட்டலாம். 'ஸகுடும்பனான

நான் ஒருநாளைக்குக் குறுணி அரிசிச்சோறு உண்பேன்.' என்றிப் படிப்பட்ட வ்யவஹாரங்கள், ஶ்ருதஸ்லங்களாகவே காண்கின்றன வாதலால் யதிகளின் விவாதம் ஸுவிம்ருஷ்டாரமணீயமென்றதாம்.

ஆறுவது பரிச்சேதம் முற்றிற்று.

अथ प्रतिपक्षिप्रश्नोक्ति सकल परिहार
परिच्छेदः सप्तमः.

138 अथाद्वितीयश्रुतिशेषैः स्वप्रश्नविधानु
बन्धम् | विषयानयिक्यात् क्रियते परि
हरणम् ॥

139 तातस्त्वोदनभोजनः प्रयागसङ्गच्छता, नि
राकृस्य तातः पात्रसन्निधौ तन्प्रयागा
पतीत्वस्य पाक्षिकः । सायं तेष्यतिः पराश्रु
शतिहोः क्वापि च प्रस्तः स्वपेक्षवर्णिषस्य
विशयनस्य भवतीत्याशोचनीयं शनाक् ॥

140 उपात्तं यदत्रास्ति पक्षद्वयं तत्
द्वयोर्हि सत्वेऽपि नैतत्त्वरोक्षम् |
अतस्स्वपक्षेयदि वा तु पेषश्रुष्टिः
सशोचनीया विवेकप्रकाणैः ॥

(श्लोकत्रयमत्रार्थः सहैकेनैव श्लोकेन कथ्यते.)

141 विता तनयसंयातः प्रयागकोदनं जक्षती
त्वहो यतिर्निरुत्तः किमिति दृश्यपात्ररासु |
विहितपरपक्षेणोः कथनं तु संक्षिप्यते
ततस्सन्निरुद्धं भवतीति निःस्सृतम् ॥

142 प्रायाणेष्वनापेयं वितर्कीश्च प्रयागस्य
तत्त्वसंश्रावितर्कैः नासंभवा, तदेतावन्नविवक्षि
नकारुप्यापश्यत्वपत्यंशयोः | पञ्चा यदन्न

யாப்யாம் உபநீய கல்பிதவானத்ர, தயோஸ்து ததீயாபி:
பி: காலம் விதேயா, ப்ரக்ருதவிஷயவ்யாபாரஸ்து ஹி
நைவ நச்யதி ॥

யதிகளின் நூலில் [பக்கம் 33ல்] "வ்யஞ்ஜநகம் வக்த்ரே, ஓதநம் விதலித ஸம்ஜ்ஞாநே, ஸர்வத்ர: விதா வ்யஞ்ஜநகலாதநா ஸம்ஜ்ஞேத்தே இதி நவ்யோதய:" என்று ஒரு க்ரந்தத்தில் எழுதியிருப்பதாகக் காட்டப்படுகிறது. வ்யஞ்ஜநகமும் ஓதநமுமாகிற இரண்டையும் ஒருவனே உண்பது அஸம்பாவிதமல்லாமையாலும் நிர்திஷ்ட வாக்யத்தினால் அப்படியே போதம் பிறக்கக்கூடுமாதலாலும் வேறுவிதமாக விவக்ஷிதமானது ஸித்திக்க வழியில்லையென்பது அந்த க்ரந்தகாரருடைய அபிப்ராயம். அது ப்ரக்ருத ஸ்தலத்திற்கு மிகவும் அநுபயுக்தம்.

143 தாதே ரதவ்யாபாரம் தயைவ தநயே ரதவ்ய
அயம் வாஸ்தவெச தாதோ ரதவ்யவதாஸ்க்ஷவாது
ஸஸாத இத்யாக்ஷிவிபூர்வைவஹோ: । ப்ரத்யே
கம் தா தயோ: க்ரியாநுஷ்டித்யேத ஸம்ஸம் தாயோ
நோஜாநாதி கயம் ந போதஸரணிஸ்தஸ்யேதி
சேத்ஸாயாதச ॥

144 ஸதெகைகஸ்மிந் வஸ்த்யதாஸ்தே தஷஹிஜ்ஞ:
தாத்ருஸ்வாக்யாஸ்வ்யாதஸவேத்யநவத்யம் ।
ருக்ஷ்யா:வாதள ஆவயவத்யாஸ்வ தயேதி
ஜ்ஞாநம் யஸ்மிந்நாஸ்தி ஸபோதம் ருஹதாம் ந ॥

145 "இரண்யஹவொண்ணாத நாரெஹவெணாஷ"
இதி ஸ்ரீஉதாவாயபூவாஷொக்தஸீத்யா ।
சஸஜிஷ்ட நிதெபூஸநா வஸ்யகசவம்
நிராபாயஸிஜம் த்ருஜம்வெதிதவ்யம் ॥

146 சரணாநீதி பஹுவசநம் ப்ரகாரஹேதேஷ்வ
யோஜநாஉஹேபூச । இதிவசஸ்ஸ்வகாரஸா நேஷா
நீதித்யதீரிதம்ஹவதி ॥

சரணசப்தம் பஹுவசநாந்தமாக இருந்தாலும் அந்த பஹுவசநத்தை ப்ரகாராந்தரங்களாலும் நயிப்பித்து விடக்கூடுமாதலால்,

பிராட்டியின் திருவடியிணையையும் சேர்த்து பஹுவசநார்த்தமாக்க முடியாதே என்கிற சிலருடைய ஶங்காலேஶமும் பரிஹ்ருதம்.

147 ஶ்ரீஶ்ரீநாயகயோர்தலிதாம் ஜிகமிஷோ: ஶ்ரீரங்கநாராய
ணாவித்த்வம் பவதோர்த்வயோர்மதியத்ஸ்வாதந்த்ர்யதே
தஜ்ஜுஷ: | ஶ்லாக்யஸ்ஸாஸ்த்ரபதத்வயோர்மஹதாம் ஸா
ஷ்டாங்கவேதாந்தரம் கீர்த்திர்ப்ருஹதீதத்ர ஸம
யேத்யத்வைதகுணம் யத: ||

யதிகளின் நூலில் (பக்கம் 34ல்) சில பதத்வயோபபத்தி காட்டப்பட்டுள்ளது. இது மிகவும் ஶ்லாக்யம். இவ்விஷயமாக இங்கு நாம் எழுதும் ச்லோகங்கள் வ்யுத்பந்நர்களுக்கு எளிதாகவே பொருள்படுமாதலால் உரையெழுதாது விடுக்கப்பட்டது.

148 பாதத்வந்த்வபதஸ்ய த்ருஷ்டிம் யதாஸாதிஸ்ஸர்வாதி
தம் தத்ஸ்வார்த்தநிரூபணம் ஸர்வாவ்யக்திஷி தா
த்ருஸ்யதே | ஸ்வயம்ஷிகபிஹாநபாயவிதிபேஸ
கணேஷுவிகர்பேஷு நதஸ் ஷட்கம்வஞ்சகஷேகம்ஷரக
ஷித்யாதள பஹுதேவாத்ருதே: ||

149 ஸஹஸ்ராம்ஶுஸமா பஹுவ்யக்திபோய
ஹ்ருதாநக்ஷதா ஸப்தநாத்வா பஹுஸம் |
ஸத: ஶ்ரீஷித்யத்ரவாயீஷும் ஷிதாம்தாம்
ஸமஷ்டிஹ்யபோதும்க்ருதம் நைவயாத்தம் ||

150 பாதத்வந்த்வபஹுஸகாங்க்ஷணஸம் ஶ்ரீஶாஷிதாகாம்
க்ஷணம் வாஸாவிக்ரியதே, தயாச நந்தோ நா
ராயணஸ் ஶ்ரீயதஸ | ஜத்யாபாதநஸ ஷீத்ம்ஸஜத
ஜத்யேப்யதபேதப்யதாம் தாத்ருக்காங்க்ஷணதஸ்ஸ
யாவியவசோவிந்யாஸ ஜஷோஷிந: ||

151 நாராயணயோர்ஹயோயஷிஹோ: !
ஶ்ரீதத்ஸ்வ ஸஹீஷ்ய தயாவதவி ? |
காஸ்ஸமயேத்யநாஸந்யஜம்
ஶாஸ்த்ரம் தம் நதஸ் ஹ்ருதிரோஜ்ஜஸம் ||

152 [illegible]

153 [illegible]

154 [illegible]

155 [illegible]

156 [illegible]

157 [illegible]

158 [illegible]

159 [illegible]

ஸகஸ்ராபி விஅந்நணெநெ-ுவ வித்தம்
ஸஊாாாயயெதெதி ஸத்ஹ்ம்஗்ரஹாண ॥

160 சுநாஸாணவஉாயஉா௨ஸ-ுநெ விஸ்ஹயாதூநு
யதிவா ! கயஉஷீந ஸம்ஹ்ஷெதோ விசாரெ ।
யஉவிகிஉவி வித்தெ ஹெஉஹெ ஹாதி தஸ்ய
ஹ்கடநவிஹ கஹெஷகஷ்ஹெதஹோ: ஹ்ஸாய ॥

161 விதா கிஞ்சித்க்ருதும்கஷுயதி ஸாதொனெவகா
ாதெகிாயாம்காஉவி, ஸவம்வியதநயஉாஜிஸ்ய ஸா
வநெ । யதெ ! தாதம் ஹீயம்கநாஸாதிவாஹ்ரோ
உயஶிதி கிம் விவெகீ கொவிஸ்ராக வ்யவஹாண
கதெுதி விஹ்ஹஸ ॥

162 சுநாஹொஉநஊா த்ரூஉவஸ தநயொ
விதநொதி யசீதி உயாஶிவிதஃ ।
ஐதி வக்ஷ்யஹிவெஉய தவ யதெ !
விஹஹும்வவ ஐதஹ்வயாாய ஹொ: ॥

163 தநயஸ்யவெதநகவாஉநாஹொஉநகஉ தத்ர
ஸம்ஹவதி । ஸஷெஷவெதநெஷா ஷாஶி
நநாஹொஉநஸ்யகாநா கயா ? ॥

164 சுநாஹொஉநவிாஹெ கயஉநாஸாாகயாஸ்ராக
நநாதஹருய விகதாஜிஷா தஜிஉம் கய நம்ஸ்ராக।
ஹதஜீவிதவவஸ: கயஉஹிாக்ஷண த்யஷ்ணா
ஸஉஜாயத யதிவாம்ஹவ । விதய ரூஉயொஶிந ॥

165 ஹ்சீவெ ஹ்யாநாநாஜாயாஜிதீஉம்
வவஷ்ஹஊாஷெ தஉயஉம் ஹ்வஜீ ।
ஹ்யாநாநாஜாயொஹி தஷெஷஹாவ:
நவொயெஉாத்ரு யாஜெஹ்த ஶாஹொ யதொந ॥

166 சுயொ தாஷ்ஹதாநஹாயசீத்ரா தயெவாஉ
ஹிதிஜீஉநாதாயூ ஸசீக்ருதெவி ।

𑌪𑍍𑌰𑌧𑌾𑌨𑌂 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌧𑌾𑌨𑌂 𑌕𑍃𑌤𑌮𑍇𑌵-
𑌤𑍍𑌵𑌾𑌦𑍇𑌤𑍇 𑌵𑌿𑌚𑌾𑌰𑍇 𑌮𑌤𑌿𑌮𑌾𑌨𑍍𑌨𑌰𑍈𑌵 ॥

167 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌨𑍍𑌨𑌾𑌰𑌾𑌯𑌣𑌂 𑌸𑌂𑌶𑍍𑌰𑌯𑌤 𑌇𑌤𑌿 𑌯𑌦𑌿𑌤𑍋 𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯
𑌶𑍇𑌷𑍀 𑌭𑌵𑌿𑌤𑍍𑌰𑍀 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌧𑌾𑌨𑍍𑌯𑌂 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌣𑌾𑌦𑍍𑌵𑌿𑌶𑌿𑌷𑍍𑌟
𑌮𑌰𑍍𑌮𑌣𑍋, 𑌨𑌾𑌤𑍍𑌰 𑌤𑌾𑌦𑍃𑌗𑍍𑌭𑌵𑍇𑌦𑌸𑍍𑌮𑌿 । 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌨𑍍𑌨𑌾𑌰𑌾𑌯
𑌣𑌾𑌦𑌿𑌷𑍍𑌵𑌪𑌿 𑌹𑌿𑌤𑌰𑌾 𑌨𑌵𑌾 𑌨𑍋𑌭𑌵𑌿𑌤𑍍𑌰𑍀𑌤𑍍𑌯𑌭𑌿𑌪𑍍𑌰𑍇𑌯𑌾𑌂
𑌮𑌾𑌤𑍍𑌤𑌂 𑌨𑍍𑌯𑌾𑌯𑌸𑍂𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌭𑌵𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌨 𑌹𑌿 𑌕𑍋𑌽𑌪𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰
𑌵𑍇𑌦𑌤𑍍𑌯𑌾𑌗𑍀 ॥

168 𑌨𑌾𑌰𑌾𑌯𑌣𑌚𑌰𑌣𑌾𑌵𑌿𑌤𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌧𑌾𑌨𑌤𑌾
𑌪𑍍𑌰𑌥𑌿𑌤𑌾 । 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌚𑍍𑌚𑌰𑌣𑌾𑌵𑌿𑌤𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰𑌾𑌪𑌿 𑌸𑌾
𑌪𑍍𑌰𑌥𑍇𑌤 𑌤𑌥𑍈𑌵 ॥

169 𑌸𑌾𑌕𑍍𑌷𑌾𑌨𑍍𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑍇 𑌚𑌰𑌣𑌪𑌦𑌾𑌦𑌿𑌷𑍍𑌟𑌂 𑌪𑍍𑌰-
𑌧𑌾𑌨𑌕𑌤𑍍𑌵𑌮𑍍 । 𑌚𑍋𑌰𑍇𑌣𑌾𑌦𑌿𑌵 𑌤𑌥𑌾 𑌸𑌾 𑌨𑌾𑌰𑌾𑌯𑌣
𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑍇 𑌨𑍈𑌵 𑌸𑌙𑍍𑌕𑌲𑍍𑌪𑍍𑌯𑌾𑌃 ॥

170 𑌕𑌥𑌂 𑌨𑍍𑌯𑌾𑌯𑍋𑌽𑌯𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌤𑍍𑌰 𑌦𑌿𑌷𑍍𑌟𑌾𑌵𑌨𑌪𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌧𑌾
𑌨𑍋 𑌵𑍍𑌯𑌪𑌦𑍇𑌶𑍍𑌯𑍇𑌤𑌿 𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌾𑌃 𑌕𑍃𑌤𑌿𑌭𑌿𑌃 । 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌾
𑌸𑌕𑍍𑌤𑍌 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌕𑍀𑌯𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍𑌪𑌰𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌃
𑌕𑌰𑍍𑌤𑍋𑌜𑌾𑌤𑌂 𑌵𑍍𑌯𑌪𑍇𑌤𑌂 𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌨𑌯𑍇𑌤𑌿 𑌵𑌿𑌷𑍋 𑌨 𑌹𑌿 𑌵𑌯𑌂 ॥

171 𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌣𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌨𑌚𑌾𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾𑌽𑌽𑌰𑌮𑍍𑌭𑌤𑌃 𑌪𑌞𑍍𑌚
𑌦𑍋𑌷𑌾𑌃 𑌪𑌰𑍍𑌯𑍇𑌯𑌃 । 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑌂 𑌤𑌥𑍋𑌦𑌿𑌤𑌂 𑌯𑌤𑍀
𑌨𑌾𑌂 𑌵𑌿𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌂 𑌸𑌾𑌰𑍍𑌵𑌜𑍍𑌞𑍍𑌯𑌂 𑌜𑌯𑌸𑍍𑌵 𑌜𑍋𑌹𑌿 ॥

172 𑌯𑍋𑌗𑍇 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌤𑍍𑌵𑌾𑌦𑌾𑌦𑍍𑌯𑌕𑍃𑌤𑍍𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿𑌃 𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌾𑌸𑍍𑌤
𑌜𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍𑌸𑍍𑌵𑌤𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌾𑌦𑌾𑌕𑌰𑍍𑌣𑌾𑌤𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑌤𑌃 𑌯𑌤𑍀𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌾 𑌭𑌵𑌤𑌭𑌵𑌤 !
𑌸𑌹𑌸𑌾 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌤𑍍𑌵𑌾𑌪𑌿 । 𑌕𑌸𑍍𑌮𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑌿
𑌶𑍋𑌭𑌂 𑌜𑌗𑌜𑍍𑌜𑌨𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌰𑌾𑌤𑍍𑌮𑍀𑌯𑌕𑍃𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌤𑌤𑍍
𑌤𑍍𑌰𑌯𑌾𑌣𑌾𑌂 𑌪𑌾𑌵𑌕𑌂 𑌕𑌥𑌯𑌤𑌿 𑌕𑌰𑍍𑌣𑌯𑍋𑌃, 𑌵𑌿𑌪𑍍𑌰𑍁𑌷𑌿𑌸𑍍𑌵𑌾
𑌦𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾 ॥

173 𑌆𑌚𑌾𑌰𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌷𑍍𑌟𑍋𑌽𑌥 𑌉𑌷𑌿𑌤𑍋 𑌨𑌯𑌤𑍍𑌵𑌪𑌿
𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌵𑌾𑌨𑌾𑌚𑌾𑌰𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌵𑌾𑌪𑍍𑌯𑌵𑌪𑍍𑌯𑌵𑌿𑌰𑍋𑌧𑍋 𑌵𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤

त्वादे रूढः । अतस्सर्वत्रापि तद्विरोधविषयं [illegible] सोऽयं तत्त्वविवेकिनां [illegible] कथं प्रामाण्याय ॥

யதிகள் தமது நூலில் (பக்கம் 7 ல்) "अतएव विरोधस्य व्याप्तिविवक्षायां समासवत्प्रकरणनियमो न भवतीति वृत्तिवादेवृत्तेः." என்று எழுதியுள்ளார். இது விஷய வுண்மை யறியாமையினால் வந்ததத்தனை. * वेदाः प्रमाणम् * இத்யாதி ஸ்தலத்தில் प्रमाणशब्दवचनार्थम् प्रकृत्यर्थतावच्छेदकத்தில் அந்வயிப்பதேயன்றி प्रकृत्यर्थத்தில் அந்வயிப்பதன்று. இங்ஙனம் प्रकृत्यर्थतावच्छेदकத்திலேயே நியமேந அந்வயிக்கு மிடங்களைக் குறிக்கொண்டே வ்யுத்பத்திவாதத்தில் * विरोधस्य व्याप्तिविवक्षायामित्यादि எழுதப்பட்டது. யதேஷ்டமாக विरोधस्य व्याप्तिविवக்ஷை பண்ணுவதென்று கொண்டால் * संपन्नाः व्रीहयः * என்ற விடத்து வைவக்ஷிகமாக संपन्नो व्रीहयः என்றும், संपन्नाः व्रीहिः என்றும் சொல்லுவது நிரவத்யமாகவேண்டிவரும். ஆனபின்பு யதிகள் * वृत्तिवादेवृत्तेः * என்றெழுதியது वाचारम्भणमத்தனையே.

174 प्रयोगः कोऽत्रापि स्पष्ट[illegible] न भव
तीत्यस्य [illegible] बहुप्रज्ञ
[illegible] । [illegible]
[illegible]
[illegible] ॥

175 [illegible]
[illegible]
[illegible] । [illegible]
[illegible]
[illegible] ॥

176 श्री[illegible]
[illegible]

𑌸𑍋 𑌵𑌿𑌲𑍀𑌨𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌯𑌂 । 𑌨𑌕𑍍𑌷𑌮𑌾𑌶𑍍𑌰𑌿𑌤 𑌵𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌨𑍍𑌤𑌰𑌸𑍍𑌵-
𑌵𑌿𑌤𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌦𑍇𑌕𑌯𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌾𑌵𑌰𑌸𑍍𑌥𑍈𑌵 𑌨 𑌵𑍍𑌯𑌵𑌹𑌾𑌰-
𑌜𑌤𑍍𑌯𑌦𑍋 𑌵𑌾𑌦𑍋𑌦𑌸𑍍𑌯𑌦𑍇𑌵𑍍𑌯𑍋 𑌹𑌤𑌃 ॥

ஏழாவது பரிச்சேதம் முற்றிற்று.

→ 𑌗𑍍𑌰𑌨𑍍𑌥𑍋𑌪𑌸𑌂𑌹𑌾𑌰𑌃. ←

177 𑌪𑍍𑌰𑍇𑌯𑍋𑌨𑌸𑌂𑌸𑌾𑌰𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑍋𑌤𑌨𑌨𑍍𑌦𑌨𑌃 𑌕𑌾𑌨𑍍𑌤𑍇𑌤𑌿 𑌕𑌾𑌨𑍍𑌤𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌸𑌞𑍍𑌤𑍍𑌯𑌯𑌮𑍍 𑌵𑌿𑌵𑍇𑌚𑌨𑌸𑍍𑌮𑌮𑌤𑌾 𑌵𑍇𑌦𑌾𑌨𑍍𑌤𑌸𑌞𑍍𑌚𑌾𑌰𑌿𑌭𑌿𑌃 । 𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍋𑌸𑍍𑌸𑌾𑌯𑌨𑌤𑌾𑌂 𑌶𑍍𑌰𑌿𑌯𑍋𑌪𑌪𑌕𑌤𑌾𑌂 𑌸𑌮𑌸𑍍𑌤𑌦𑌾𑌚𑌕𑍍𑌷𑍇 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌾𑌮𑌿𑌤𑍍𑌰𑌕𑌰𑌸𑍍𑌯𑌷𑌯𑍋𑌦𑌤𑍍𑌰 𑌨𑌦𑌨𑌾𑌮𑌪𑌸𑌾𑌸𑍍𑌵𑌦𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌨𑍁𑌯𑌃 ॥

178 𑌸𑌂𑌕𑍍𑌷𑍇𑌪𑌃 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌮𑌹𑌾𑌮𑌪𑍍𑌰𑌜𑌨𑌨𑌵𑌿𑌷𑌯𑌃 𑌕𑍇𑌶𑌵𑌸𑍇𑌸𑍍𑌯𑌵𑌾𑌸𑍍𑌯𑌾𑌖 𑌕𑍃𑌹𑍋𑌮𑌕𑌕𑍍𑌷𑍀𑌯𑌨𑍍𑌜𑍋𑌵𑌾𑌸𑌵𑌤𑌾𑌖𑌿𑌲𑌹𑌨𑌸𑍍𑌤𑍍𑌞𑌯𑌾 ? 𑌸𑌪𑌯𑌾𑌤𑌾 । 𑌦𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑍇𑌯𑍋𑌯𑌸𑍍𑌯𑌪𑌶𑍍𑌯𑌂 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌯𑌜𑌹𑌕𑌰𑌣𑌾 𑌕𑌾𑌂𑌕𑍍𑌷𑌣𑍀𑌯𑌾 𑌦𑌦𑌕𑍇𑌷𑌾𑌶𑌿𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌨𑌾𑌤𑍍𑌰𑌦𑌷𑌂𑌸𑌵𑌿𑌤𑌿𑌮𑌿𑌵𑌤𑌿 𑌦𑌹𑌾𑌨𑍁𑌦𑍇𑌶𑌿𑌕𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌹𑌾𑌦𑍇𑌯 ॥

179 𑌣𑌵𑌦𑍇𑌵𑌭𑌹 𑌝𑌵𑍍𑌯𑌸𑌞𑍍𑌤𑍍𑌯𑍋 𑌦𑍇𑌶𑌿𑌕𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌿𑌮𑌸𑌞𑍍𑌜𑌿𑌹𑌞𑍍𑌚𑌿𑌶𑌃 । 𑌕𑌸𑍍𑌮𑍀𑌯𑌕𑍃𑌤𑌿𑌸𑌞𑍍𑌜𑌯𑍇𑌷𑍍𑌤𑌾𑌃 𑌵𑍀𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌵𑌣𑍍𑌣𑍀𑌤𑌤𑌤𑌿𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌸𑍀𑌦𑌤𑌿 ॥

180 𑌶𑍍𑌰𑌿𑌯𑍋𑌪𑌪𑌕𑌤𑌾𑌪𑌰𑌂 𑌸𑌦𑍍𑌵𑌿𑌤𑍇𑌤𑌿 𑌯𑍇𑌚𑌕𑍍𑌷𑍇𑌤𑍇 𑌨𑍇𑌤𑌿𑌤𑌯𑌿𑌯𑍋𑌨𑌾 𑌨𑌚 𑌰𑌦𑌾𑌵𑌿𑌰𑍋𑌯𑌾𑌜𑌿𑌤𑌾𑌃 । 𑌪𑍍𑌰𑌦𑌾𑌣𑌮𑌣𑌸𑌂𑌦𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌬𑌮𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑍍𑌜𑍇𑌦𑍈𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌮𑌰𑍍𑌥𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑍇𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌕𑌯𑌿𑌤𑌂 𑌵𑌿𑌰𑌂𑌜𑍇𑌷𑍍𑌯𑌤𑌿 ॥

184 𑌕𑍃𑌸𑍍𑌤𑌾𑌦𑍇𑌷 𑌉𑌪𑌾𑌯𑌹𑌾𑌵𑌵𑌿𑌷𑌯 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌸𑍍𑌵𑌾𑌦𑌮𑌰𑍍𑌰𑍋𑌝𑌿𑌤𑍍𑌯𑌵𑌾𑌕𑍍 𑌵𑌿𑌚𑌯𑌤𑌿𑌶𑌿𑌰𑍋𑌵𑌿𑌸𑌞𑍍𑌷𑌣𑌤𑌯𑌾 𑌗𑍍𑌰𑌾𑌦𑍇𑌹𑍍𑌯𑌵; 𑌦𑍈𑌨𑌵𑌾𑌨𑍍𑌯𑌯𑌾 । 𑌜𑌦𑍇𑌤𑍍𑌯𑌵𑌂 𑌵𑌿𑌶𑌦𑍀𑌕𑍃𑌤𑌣𑌾

[illegible]

185 [illegible]

186 [illegible]

187 [illegible]

188 [illegible]

189 [illegible]

190 நிர்தூதஸர்வஸஹ்ருதயைரதிஶாஸ்த்ரத்ருஷ்டாஸ
ஸம்ஸ்தாபிதா க்ருதிரியம் ஜயதாதஜஸ்ரம் |
ஶாங்கர்யாதவமுகைரபி தைர்துருக்தை:
காலம்விதக்ஷணமிதா: க்ஷபிதா ஹவத்ய ||

191 ப்ரஹ்மஸூத்ரவரிஷ்டீயாக்யக்ருதிம் பாஸ்வரணீதாம்
யதி: ஶ்ரீஶாநேஷு கோழியாலவஸஹாக் ஸம்ப்ரதா
வஹநுஹ்ராஜதே | ஸகலம் ஸத்யவிஸாம்ப்ரதம் நிஜ
க்ருதௌ நிஷ்கர்ஷநாம்ந்யாம் வ்யதா கிஞ்சிஜ்ஞ! த்வமேவ
வாஸராஜநஹ்ராணேந்த்ய, தஸ்யாஸ்தாஶயோ ||

192 ப்ரஹ்மஸூத்ரவரிஷ்டீயே காலம்விஸ்மஸந்து பஹவோ தரா
விஷயா: | தத்ரைகமேவ விஷயம் ஸம்க்ஷேபாதப்ரதம்
யதேவபுஷ்டீ ||

யதிகள் தமது நிஷ்கர்ஷ நூலில் (பக்கம் 36 ல்) "கிம் தத்ஸாம் நோக்த:?" என்று தொடங்கி மிகவும் ப்ரஸக்தமாகவும் ஸம்க்ஷேபத்தில் ஜ்ஞாபகமாகவும் பரமாத்மந: ப்ரதிவஸ்து பூர்ணத்வ விஷயத்தை ப்ரஸ்தாவித்துள்ளார். இது விஷயமாக ப்ரஹ்மஸூத்ர வரிஷ்டீயா என்கிற நமது க்ரந்தம் இவருக்கு ப்ரத்யக்ஷமாகவும் நித்யாநுஸந்தேயமாகவும் ஸுவர்ணாக்ஷரமாயும் அமைந்திருக்கின்றது. அதில் நாம் எழுதியுள்ள பல விஷயங்களுள் ஒன்றையே இங்கு எடுத்துக் காட்டுகின்றேன். இஃதொன்றுக்கு மாத்திரம் விடைவெளிவருமேல் பரமஸந்தோஷமே.

வேதார்த்தஸங்க்ரஹ தாத்பர்ய தீபிகையில் — "நிரஸ்த ப்ரதிவஸ்து பூர்ணத்வ விஷயே ஶாஸ்த்ரப்ரவஹார: ஸகலஸ்ய வஸ்துநி ஸ்வரூபே ஸ்வ பூர்ணத்வதயா ஸம்ப்ரதாயோ ஸ்வ ஸம் காவ்யோதாஸாய:" என்று அருளிச்செய்திருப்பது ஸுப்ரஸித்தம். எம்பெருமானுடைய ப்ரதிவஸ்து பூர்ணத்வ விஷய

த்தில் யதிகளும் இவருடைய பூருவர்கள் சிலரும் எவ்விதமான [illegible] செய்கின்றனரோ, அந்த [illegible]ந்தன்னையே ச்ருதப்ரகாசிகாசாரியர் உத்க்ஷேபித்து நிரஸித்தருளியிருக்கிறாரென்பது இதில் ஸுஸ்பஷ்டம். [illegible] என்பதே இவர்களுடைய [illegible]. அதனையே ச்ருதப்ராகாசிகாசார்யர் [illegible]வதித்து, [illegible] என்பதனாலே வர்ணித்தொழித்தார். அப்படிப்பட்ட [illegible] செய்வது கூடாது என்று மறுத்தருளியிருக்கும்போது, அந்த [illegible]த்தையே அவலம்பித்துக்கொண்டு க்ஷேபிக்கின்ற இவர்களின் வாதம் தலைகாட்ட வழியேது?

“[illegible]” என்று ச்ருதப்ரகாசிகாசார்யருடைய பங்க்தி இருந்திருக்குமாகில் இவர்களின் [illegible]த்திற்கு உயிர் உண்டாயிருக்கும். அவருடைய பங்க்தி அப்படியில்லை. இவர்களின் [illegible]த்தையே ஸ்பஷ்டமாக அநுவதித்து ஸுஸ்பஷ்டமாகக் கண்டிக்கிற பங்க்தியாக விளங்காநின்றதென்பது நோக்கத்தக்கது. இவ்விஷய விரிவு நமது ப்ரஹ்மவ்யாப்தி பரிஷ்க்ரியையில் 79 முதல் 86 வரை ச்லோகங்களிலும், (பக்கம் 31 ல்) [illegible] நன்கு விளங்கக் காணத்தக்கது.

193 [illegible] ||

194 [illegible] ||

195 [illegible] ||

196 [illegible]

197 [illegible]

198 [illegible]

199 [illegible]

200 [illegible]

201 [illegible]

பெருமாள்கோயில் பிரதிவாதிபயங்கரம்
அண்ணங்கராசாரியர் இயற்றிய
ஸமஸ்யமாநோக்தி ஸௌஷ்டவ விமர்சம்
முற்றிற்று.

ஈச்வரஞு பங்குனியுத்தரம்.

॥ श्रीरस्तु ॥

॥ श्रीमते हयग्रीवाय नमः ॥

श्रीकाञ्ची प्रतिवादिभयङ्कर - अण्णङ्गराचार्य्य प्रणीतं

॥ श्रीमद्वेङ्कटनाथगुरुस्तोत्रम् ॥

𑌶𑍍𑌰𑍀𑌕𑌾𑌞𑍍𑌚𑍀. 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌵𑌾𑌦𑌿𑌭𑌯𑌂𑌕𑌰 - 𑌅𑌣𑍍𑌣𑌂𑌗𑌰𑌾𑌚𑌾𑌰𑍍𑌯

𑌪𑍍𑌰𑌣𑍀𑌤𑌂

𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌦𑍍𑌵𑍇𑌙𑍍𑌕𑌟𑌨𑌾𑌥𑌗𑌰𑍁𑌸𑍍𑌤𑍋𑌤𑍍𑌰𑌂,

ஸ்ரீமாந் வேங்கட நாதார்ய : என்கிற தேசிகன் தனியனில் ஒவ்வொரு அக்ஷரத்திற்கு ஒவ்வொரு ச்லோகமாக,

ஸ்ரீகாஞ்சீ ப்ரதிவாதிபயங்கரம் அண்ணங்கராசாரியர் இயற்றிய

ஸ்ரீமத் வேங்கட நாத குரு ஸ்தோத்ரம்.

பொழிப்புரையுடன்கூடியது.

HADDON AND Co., PRINTERS, MADRAS.

1938.

|| श्रीरस्तु ||

|| श्रीमते हयग्रीवाय नमः ||

श्रीकाञ्ची प्रतिवादिभयङ्कर - अण्णङ्गराचार्य्य प्रणीतं

|| श्रीमद्वेङ्कटनाथगुरुस्तोत्रम् ||

ஸ்ரீகாஞ்சீ. ப்ரதிவாதிபயங்கர - அண்ணங்கராசார்ய ப்ரணீதம்

→ ஸ்ரீமத்வேங்கடநாதகுருஸ்தோத்ரம், ←

ஸ்ரீகாஞ்சீ ப்ரதிவாதிபயங்கரம் அண்ணங்கராசாரியர்

இயற்றிய

ஸ்ரீமத் வேங்கடநாத குரு ஸ்தோத்ரம்.

பொழிப்புரையுடன்கூடியது.

श्रीमान्वेङ्कटनाथार्यइतिपद्याक्षरक्रमात् ।
श्रीमद्वेङ्कटनाथार्यस्तोत्रं वच्मि सतां मुदे ॥

ஸ்ரீமாந்வேங்கடநாதார்யஇதிபத்யாக்ஷரக்ரமாத் ।
ஸ்ரீமத்வேங்கடநாதார்யஸ்தோத்ரம் வச்மி ஸதாம்முதே ॥

"ஸ்ரீமாந் வேங்கட நாதார்ய: கவிதார்க்கிக கேஸரீ. வேதாந்தாசார்யவர்யோ மே ஸந்நிதத்தாம் ஸதா ஹ்ருதி." என்கிற தனியனிலுள்ள ஒவ்வொரு அக்ஷரத்தையும் அடைவே ஒவ்வொரு ச்லோகத்தின் முதலெழுத்தாகக் கொண்டதான இந்த ஸ்தோத்ரம் நல்லோருள்ளம் களிய இயற்றப்படுகின்றது.

श्रीमद्वेङ्कटनाथदेशिकमणिश्शेषाद्रिभूषामणे-
र्घण्टांशः कुशिकात्मजान्वयसुधासिन्धोस्सुधादीधितिः ।
श्रीरामानुजसूरिवर्यकरुणासंप्राप्तविद्योत्करोऽ
नन्तार्याह्वयसोमसुत्सुतमणिर्मे सन्निधत्तां हृदि ॥ १ ॥

ஸ்ரீமத்³வேங்கடநாததே³ஶிகமணி ஶ்ஶேஷாத்³ரிபூ⁴ஷாமணே:
க⁴ண்டாம்ஶ: குஶிகாத்மஜாந்வயஸுதா⁴ஸிந்தோ⁴ஸ்ஸுதா⁴
தீ³தி⁴தி: | ஸ்ரீராமாநுஜஸூரிவர்ய கருணாஸம்
ப்ராப்தவித்³யோத்கரோऽநந்தார்யாஹ்வய ஸோமஸு
த்ஸுதமணிர்மே ஸந்நித⁴த்தாம் ஹ்ருதி³ ॥ 1

திருவேங்கடமுடையானுடைய திருமணியின் அம்ஸமாய்த் தோன்றியவரும் விச்வாமித்ர குலதிலகரும், கிடாம்பியப்புள்ளாருடைய திருவருளால் ஸகல கலைகளையும் அதிகரிக்கப் பெற்றவரும், அநந்த ஸோமபாஜிகளின் அரும்புதல்வருமான ஸ்ரீமத் வேங்கட நாத தேசிகர் என்னுள்ளத்துள்ளே உறைவாராக.

मानातीतमहागुणौघजलधिः मायीभकण्ठीरवः
मातङ्गाचलमौलिमण्डनमणेः मान्यो महादेशिकः ।
मग्नान् संसृतिसागरे मितमतीन् मादृग्जनान् रक्षितुं
मर्त्याकारमुपेयिवान् गुरुवरो मे सन्निधत्तां हृदि ॥ २ ॥

மாநாதீதமஹாகு³ணௌக⁴ஜலதி⁴: மாயீப⁴கண்டீ²ரவ:, மாத
ங்கா³சலமௌலிமண்ட³நமணே: மாந்யோ மஹாதே³ஶிக: |
மக்³நாந் ஸம்ஸ்ருதிஸாக³ரே மிதமதீந் மாத்³ருக்³ஜநாந் ர
க்ஷிதும், மர்த்யாகாரமுபேயிவாந் கு³ருவரோ
மே ஸந்நித⁴த்தாம் ஹ்ருதி³ ॥ 2

எல்லைகடந்த சிறந்த குணங்களுக்குக் கடல்போன்றவரும், மாயாவாதிகளாகிற மதயானைகட்குச் சிங்கம்போன்றவரும், தென்னத்தியூரான தேவப்பெருமாளுடைய திருவருளுக்கு இலக்கானவரும், பிறவிக் கடலுள் அழுந்தித் துளங்குகின்ற நம்போன்றவர்

களைக் காத்தருள மானிட வேடம்பூண்டவருமான தேசிகர் என் னெஞ்சினுள்ளே திகழவேணும்.

वेतण्डाचलमण्डनस्य वरदस्याङ्घ्री सदा संश्रयन्
तस्यैवाद्भुतमाभिरूप्यमनिशं चित्तेऽनुभूय स्वयम् ।
वैकुण्ठेऽपि न मेऽभिलाष इति यः प्रोचे महादेशिकः
सोऽयं पण्डितमण्डलीपरिवृढो मे सन्निधत्तां हृदि ॥ ३ ॥

வேதண்டாசலமண்டநஸ்ய வரதஸ்யாங்க்ரீ ஸதா ஸம்ஶ்ரயந்
தஸ்யைவாத்புதமாபிரூப்யமநிஶம் சித்தேऽநு
பூய ஸ்வயம் । வைகுண்டேऽபி ந மேऽபிலாஷ இதி ய:
ப்ரோசே மஹாதேஶிக:, ஸோऽயம் பண்டிதமண்டலீ
பரிவ்ருடோ மே ஸந்நிதத்தாம் ஹ்ருதி ॥ 3

தேவப்பெருமாளுடைய திருவடிகளையே தஞ்சமாகப்பற்றி, அப்பெருமாளுடைய அற்புதமான அழகை இடைவீடின்றி அநுபவித்து, வைகுண்ட வாஸத்திலும் எனக்கு விருப்பமில்லையென்று (வரதராஜபஞ்சாஶத்தில்) அருளிச்செய்த வித்வச்மணியான தேசிகர் என்னுள்ளத்துள்ளே உறைந்தருள்க.

कल्पन्ते किल यस्य देशिकमणेः श्रीसूक्तिरत्नोत्कराः
सर्वेषामपि देहिनां भवभयोद्विग्नात्मनां मुक्तये ।
सोऽयं वेदशिरोगुरुर्यतिपतेस्सिद्धान्तमत्यद्भुतं
भूयोभिः कृतिसञ्चयैर्विशदयन् मे सन्निधत्तां हृदि ॥ ४ ॥

கல்பந்தே கில யஸ்ய தேஶிகமணே: ஸ்ரீஸூக்திரத்நோத்கரா:
ஸர்வேஷாமபி தேஹிநாம் பவபயோத்விக்நாத்மநாம்
முக்தயே । ஸோऽயம் வேதஶிரோகுருர்யதிபதே
ஸ்ஸித்தாந்தமத்யத்புதம், பூயோபி: க்ருதிஸஞ்சயை
ர்விஶதயந் மே ஸந்நிதத்தாம் ஹ்ருதி ॥ 4

பிறப்பிறப்பு மூப்புப் பிணிகளுக்கு அஞ்சி நடுங்குகின்ற ஸம்ஸாரிகளை வாழ்விக்கவல்ல திவ்யஸூக்திகளை யருளிச்செய்தவரும்,

எம்பெருமானார் தரிசனத்தைப் பலபல திவ்யக்ரந்தங்களினால் நன்கு விளக்கினவருமான தேசிகர் என்மனத்தையே மந்திரமாகக்கொள்க.

टङ्काद्यैर्बहुभिः पुराणगुरुभिः प्रागेव दृष्टं ततः
पश्चात् श्रीयुतनाथयामुनयतिक्ष्माभृन्मुखैर्वर्धितम् ।
सिद्धान्तं गुरुराडसौ बहुतमैस्सद्ग्रन्थबृन्दैर्निजैः
संवृद्धं कलयन् कलिप्रमथनो मे सन्निधत्तां हृदि ॥ ५ ॥

𑌟𑌙𑍍𑌕𑌾𑌦𑍍𑌯𑍈𑌰𑍍𑌬𑌹𑍁𑌭𑌿𑌃 𑌪𑍁𑌰𑌾𑌣𑌗𑍁𑌰𑍁𑌭𑌿𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌗𑍇𑌵
𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑌂 𑌤𑌤𑌃, 𑌪𑌶𑍍𑌚𑌾𑌤𑍍 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌯𑍁𑌤𑌨𑌾𑌥𑌯𑌾𑌮𑍁𑌨𑌯𑌤𑌿𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑌾
𑌭𑍃𑌨𑍍𑌮𑍁𑌖𑍈𑌰𑍍𑌵𑌰𑍍𑌧𑌿𑌤𑌮𑍍 । 𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌾𑌨𑍍𑌤𑌂 𑌗𑍁𑌰𑍁𑌰𑌾𑌡𑌸𑍌
𑌬𑌹𑍁𑌤𑌮𑍈𑌸𑍍𑌸𑌦𑍍𑌗𑍍𑌰𑌨𑍍𑌥𑌬𑍃𑌨𑍍𑌦𑍈𑌰𑍍𑌨𑌿𑌜𑍈𑌃, 𑌸𑌂𑌵𑍃𑌦𑍍𑌧𑌂
𑌕𑌲𑌯𑌨𑍍𑌕𑌲𑌿𑌪𑍍𑌰𑌮𑌥𑌨𑍋 𑌮𑍇 𑌸𑌨𑍍𑌨𑌿𑌧𑌤𑍍𑌤𑌾𑌂 𑌹𑍃𑌦𑌿 ॥ 5

(டங்கத்ரமிட குஹதேவ ப்ரப்ருதய: என்று யதிராஜஸப்ததியில் அருளிச்செய்தபடியே) டங்கர் முதலிய பல முன்னோர்களாலும், ஸ்ரீமந் நாதமுனிகள் ஆளவந்தார் உடையவர் முதலான பின்னாசிரியர்களாலும் ஸநாதநமாயிருக்கின்ற விசிஷ்டாத்வைத ஸித்தாந்தத்தைப் பல உயர்ந்த க்ரந்தங்களினால் பரிபோஷித்தருளின தேசிகர் கலியைவென்று என்னுள்ளத்தைக் கொள்ளை கொள்க.

नाहं बोद्धुमलं भवामि निगमान्तार्यस्य दिव्योक्तिषु
प्राज्ञैकानुभवार्हमद्भुततमं दिव्यार्थसारं स्वयम् ।
कारुण्येन सुदुर्वचेन भरितस्सोऽयं महादेशिकः
सर्वार्थान् स्वयमेव साधु गमयन् मे सन्निधत्तां हृदि ॥ ६ ॥

𑌨𑌾𑌹𑌂 𑌬𑍋𑌦𑍍𑌧𑍁𑌮𑌲𑌂 𑌭𑌵𑌾𑌮𑌿 𑌨𑌿𑌗𑌮𑌾𑌨𑍍𑌤𑌾𑌰𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌦𑌿𑌵𑍍𑌯𑍋𑌕𑍍𑌤𑌿
𑌷𑍁, 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌜𑍍𑌞𑍈𑌕𑌾𑌨𑍁𑌭𑌵𑌾𑌰𑍍𑌹𑌮𑌦𑍍𑌭𑍁𑌤𑌤𑌮𑌂 𑌦𑌿𑌵𑍍𑌯𑌾
𑌰𑍍𑌥𑌸𑌾𑌰𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌯𑌮𑍍 । 𑌕𑌾𑌰𑍁𑌣𑍍𑌯𑍇𑌨 𑌸𑍁𑌦𑍁𑌰𑍍𑌵𑌚𑍇𑌨
𑌭𑌰𑌿𑌤𑌸𑍍𑌸𑍋𑌽𑌯𑌂 𑌮𑌹𑌾𑌦𑍇𑌶𑌿𑌕𑌃, 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌰𑍍𑌥𑌾𑌨𑍍 𑌸𑍍𑌵𑌯
𑌮𑍇𑌵 𑌸𑌾𑌧𑍁 𑌗𑌮𑌯𑌨𑍍 𑌮𑍇 𑌸𑌨𑍍𑌨𑌿𑌧𑌤𑍍𑌤𑌾𑌂 𑌹𑍃𑌦𑌿 ॥ 6

தேசிக திவ்யஸூக்திகளின் சீரியபொருள்கள் மிகப்பெரியோர் களாலேயே அறியக்கூடியனவாதலால் நீசனேன் ஸ்வயமாக அறிய கில்லேன்; ஆதலால் தேசிகர் தாமே பொருள்கொண்டு ஸகலார்த் தங்களையும் அடியேனுக்கு உணர்த்தி என்னுள்ளத்துள்ளே வாழ்க.

'थासस्से'-'ढकि लोप'-'ऋत्यक'-'इको यण्'-'कुत्सिते'-'ङस्सिधुट्'
'झर्झुस्'-'झोऽन्त' इतीदृशानि सततं सूत्राणि संक्रन्दताम् ।
श्रेयः किंचन नोदियादिति धिया सूक्तीस्सुहृद्या अदात्
यो वेदान्तमहागुरुस्स कृपया मे सन्निधत्तां हृदि ॥ ७ ॥

𑌥𑌾𑌸𑌸𑍍𑌸𑍇 - 𑌢𑌕𑌿𑌲𑍋𑌪 - 𑌋𑌤𑍍𑌯𑌕 - 𑌇𑌕𑍋𑌯𑌣𑍍 - 𑌕𑍁𑌤𑍍𑌸𑌿𑌤𑍇 -
𑌙𑌸𑍍𑌸𑌿𑌧𑍁𑌟𑍍, 𑌝𑌰𑍍𑌝𑍁𑌸𑍍 - 𑌝𑍋𑌽𑌨𑍍𑌤 𑌇𑌤𑍀𑌦𑍃𑌶𑌾𑌨𑌿 𑌸
𑌤𑌤𑌂 𑌸𑍂𑌤𑍍𑌰𑌾𑌣𑌿 𑌸𑌂𑌕𑍍𑌰𑌨𑍍𑌦𑌤𑌾𑌮𑍍 । 𑌶𑍍𑌰𑍇𑌯𑌃 𑌕𑌿𑌂𑌚𑌨
𑌨𑍋𑌦𑌿𑌯𑌾𑌦𑌿𑌤𑌿 𑌧𑌿𑌯𑌾 𑌸𑍂𑌕𑍍𑌤𑍀𑌸𑍍𑌸𑍁𑌹𑍃𑌦𑍍𑌯𑌾 𑌅𑌦𑌾𑌤𑍍, 𑌯𑍋
𑌵𑍇𑌦𑌾𑌨𑍍𑌤𑌮𑌹𑌾𑌗𑍁𑌰𑍁𑌸𑍍𑌸 𑌕𑍃𑌪𑌯𑌾 𑌮𑍇 𑌸𑌨𑍍𑌨𑌿𑌧𑌤𑍍𑌤𑌾𑌂 𑌹𑍃𑌦𑌿

உலகில் பலர் வியாகரணம் வாசிப்பதாக இழிந்து (𑌥𑌾𑌸𑌸𑍍𑌸𑍇) என்பது முதலான ஸூத்ரங்களை உருப்போட்டுக்கொண்டு அதி லேயே உயிரைவிடுகிறார்கள்; அன்னவர்களுக்கு ஒரு நன்மையும் விளையமாட்டாதே! என்று திருவுள்ளமிரங்கி அமுதன்ன மொழி களை அருளிய தேசிகர் என் அகத்தையே தம் அகமாகக்கொள்க.

यः कारुण्यनिधिर्यमाह भगवान् वेदान्तसदेशिकं
येनेदं भुवनं सनाथमभवत् यस्मै नतिः श्रेयसी ।
यस्माद्दिव्यसुधोदयस्समभवत् यस्य प्रभावोऽद्भुतः,
यस्मिन् सर्वगुणा बभुः स गुरुराण्मे सन्निधत्तां हृदि ॥ ८ ॥

𑌯𑌃 𑌕𑌾𑌰𑍁𑌣𑍍𑌯𑌨𑌿𑌧𑌿𑌰𑍍𑌯𑌮𑌾𑌹 𑌭𑌗𑌵𑌾𑌨𑍍 𑌵𑍇𑌦𑌾𑌨𑍍𑌤𑌸𑌦𑍇𑌶𑌿𑌕𑌂
𑌯𑍇𑌨𑍇𑌦𑌂 𑌭𑍁𑌵𑌨𑌂 𑌸𑌨𑌾𑌥𑌮𑌭𑌵𑌤𑍍 𑌯𑌸𑍍𑌮𑍈 𑌨𑌤𑌿𑌃
𑌶𑍍𑌰𑍇𑌯𑌸𑍀 । 𑌯𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑍍𑌦𑌿𑌵𑍍𑌯𑌸𑍁𑌧𑍋𑌦𑌯𑌸𑍍𑌸𑌮𑌭𑌵𑌤𑍍 𑌯𑌸𑍍𑌯
𑌪𑍍𑌰𑌭𑌾𑌵𑍋𑌽𑌦𑍍𑌭𑍁𑌤𑌃, 𑌯𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑌗𑍁𑌣𑌾 𑌬𑌭𑍁𑌸𑍍𑌸
𑌗𑍁𑌰𑍁𑌰𑌾𑌣𑍍𑌮𑍇 𑌸𑌨𑍍𑌨𑌿𑌧𑌤𑍍𑌤𑌾𑌂 𑌹𑍃𑌦𑌿 ॥ 8

கருணைக்கடலாயிருப்பவரும், வேதாந்தாசாரியரென்று அரங்கனருள்பெற்றவரும், இவ்வுலகத்தை ஸநாதமாக்கவல்லவரும், தம்மைத் தொழுமவர்களுக்கு நன்மையளிப்பவரும், அமுதப்பெருக்கான ஸ்ரீஸூக்திகளுக்கு ஆகரமாயிருப்பவரும், அற்புதமான வைபவங்கள் அமைந்தவரும், நற்குணநிதியுமான தேசிகர் என் மனத்தையே கோயில்கொள்க.

कन्यामासि फणीन्द्रशैलशिखरालङ्कारतीर्थोडुनि
प्रादुर्भूय भवाब्धिमग्नजनतासंरक्षणैकव्रती ।
यः प्रोवाच शताधिकान् सुमधुरान् सारार्थरत्नाकरान्
सद्ग्रन्थान् स गुरुर्गुणामृतनिधिर्मे सन्निधत्तां हृदि ॥ ९ ॥

𑌕𑌨𑍍𑌯𑌾𑌮𑌾𑌸𑌿 𑌫𑌣𑍀𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌶𑍈𑌲 𑌶𑌿𑌖𑌰𑌾𑌲𑌂𑌕𑌾𑌰𑌤𑍀𑌰𑍍𑌥𑍋-
𑌡𑍁𑌨𑌿, 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌦𑍁𑌰𑍍𑌭𑍂𑌯 𑌭𑌵𑌾𑌬𑍍𑌧𑌿𑌮𑌗𑍍𑌨𑌜𑌨𑌤𑌾 𑌸𑌂𑌰𑌕𑍍𑌷-
𑌣𑍈𑌕𑌵𑍍𑌰𑌤𑍀 । 𑌯𑌃𑌪𑍍𑌰𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌶𑌤𑌾𑌧𑌿𑌕𑌾𑌨𑍍𑌸𑍁𑌮𑌧𑍁-
𑌰𑌾𑌨𑍍 𑌸𑌾𑌰𑌾𑌰𑍍𑌥𑌰𑌤𑍍𑌨𑌾𑌕𑌰𑌾𑌨𑍍, 𑌸𑌦𑍍𑌗𑍍𑌰𑌨𑍍𑌥𑌾𑌨𑍍 𑌸𑌗𑍁𑌰𑍁-
𑌰𑍍𑌗𑍁𑌣𑌾𑌮𑍃𑌤𑌨𑌿𑌧𑌿𑌰𑍍𑌮𑍇𑌸𑌨𑍍𑌨𑌿𑌧𑌤𑍍𑌤𑌾𑌂𑌹𑍃𑌦𑌿 ॥ 9

புரட்டாசிமாதத்தில் திருவேங்கடமுடையானுடைய அவப்ருதத் திருநாளான திருவோணத்தில், நம்போன்ற ஸம்ஸாரிகளைக் கரையேற்றுதற்காகவே அவதரித்து நூற்றுக்கு மேற்பட்ட நல்ல திவ்யக்ரந்தங்களை யருளிச்செய்த தேசிகர் என் மனத்தை விடார்.

विश्वत्राणविचक्षणस्स भगवान् घण्टां स्वकीयां शुभां
तोताद्र्याह्वयदिव्ययोषिदुदरे न्यस्यन् समा द्वादश ।
प्रादुर्भाव्य यदात्मना विभवनाम्न्यब्दे नभस्ये निजे
नक्षत्रे, जगतीं ररक्ष स गुरुर्मे सन्निधत्तां हृदि ॥ १० ॥

𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌤𑍍𑌰𑌾𑌣𑌵𑌿𑌚𑌕𑍍𑌷𑌣𑌸𑍍𑌸𑌭𑌗𑌵𑌾𑌨𑍍 𑌘𑌣𑍍𑌟𑌾𑌂𑌸𑍍𑌵𑌕𑍀𑌯𑌾𑌂𑌶𑍁-
𑌭𑌾𑌂, 𑌤𑍋𑌤𑌾𑌦𑍍𑌰𑍍𑌯𑌾𑌹𑍍𑌵𑌯𑌦𑌿𑌵𑍍𑌯𑌯𑍋𑌷𑌿𑌦𑍁𑌦𑌰𑍇 𑌨𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯-
𑌨𑍍 𑌸𑌮𑌾𑌦𑍍𑌵𑌾𑌦𑌶 । 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌦𑍁𑌰𑍍𑌭𑌾𑌵𑍍𑌯 𑌯𑌦𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌾 𑌵𑌿𑌭𑌵-
𑌨𑌾𑌮𑍍𑌨𑍍𑌯𑌬𑍍𑌦𑍇 𑌨𑌭𑌸𑍍𑌯𑍇 𑌨𑌿𑌜𑍇 𑌨𑌕𑍍𑌷𑌤𑍍𑌰𑍇, 𑌜𑌗𑌤𑍀𑌂𑌰𑌰-
𑌕𑍍𑌷 𑌸𑌗𑍁𑌰𑍁𑌰𑍍𑌮𑍇𑌸𑌨𑍍𑌨𑌿𑌧𑌤𑍍𑌤𑌾𑌂𑌹𑍃𑌦𑌿 ॥ 10

உலகத்தைக் காத்தருளவல்லவனுன எம்பெருமான் [திருமலை மால்] தன்னுடைய திருமணியாழ்வாரைப் பன்னிரண்டு ஆண்டளவும் தோதாரம்மையின் திருவயிற்றில் வாழச்செய்து, பிறகு விபவ வருஷம் புரட்டாசித் திருவோணத்தன்று அவதரிக்கச்செய்து உலகத்தை வாழ்விக்க ஹேதுபூதராயிருந்த தேசிகர் என் மனத்தையே உறைவிடமாகக்கொள்க.

तातो मे भुवनप्रसिद्धमहिमा विद्यानिपद्यात्मकः
यस्य श्रीनिगमान्तदेशिकमणेः श्रीसूक्तिरत्नावलीः ।
आबाल्यान्मम कण्ठभूषणतया विन्यास्थत्, अन्यादृशः
सोऽयं देशिक आत्मनः करुणया मे सन्निधत्तां हृदि ॥ ११ ॥

𑌤𑌾𑌤𑍋𑌮𑍇 𑌭𑍁𑌵𑌨𑌪𑍍𑌰𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌮𑌹𑌿𑌮𑌾 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌨𑌿𑌷𑌦𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌕𑌃,
𑌯𑌸𑍍𑌯𑌶𑍍𑌰𑍀𑌨𑌿𑌗𑌮𑌾𑌨𑍍𑌤𑌦𑍇𑌶𑌿𑌕𑌮𑌣𑍇𑌃 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌸𑍂𑌕𑍍𑌤𑌿𑌰𑌤𑍍𑌨𑌾𑌵𑌲𑍀𑌃।
𑌆𑌬𑌾𑌲𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌮𑌮 𑌕𑌣𑍍𑌠𑌭𑍂𑌷𑌣𑌤𑌯𑌾 𑌵𑌿𑌨𑍍𑌯𑌾𑌸𑍍𑌥𑌤𑍍,
𑌅𑌨𑍍𑌯𑌾𑌦𑍃𑌶𑌃 𑌸𑍋𑌽𑌯𑌂 𑌦𑍇𑌶𑌿𑌕𑌆𑌤𑍍𑌮𑌨𑌃𑌕𑌰𑍁𑌣𑌯𑌾 𑌮𑍇
𑌸𑌨𑍍𑌨𑌿𑌧𑌤𑍍𑌤𑌾𑌂𑌹𑍃𑌦𑌿 ॥ 11

உலகம்நிறைந்த புகழாளராய்க் கல்வியிற்சிறந்தவரான அடியேனது திருத்தகப்பனுர் கிளரொளியிளமை முதலாகவே எனக்கு எந்த தேசிகருடைய திவ்யஸூக்திகளையெல்லாம் கண்டபாடமாக ஆக்கிவைத்தாரோ அந்த தேசிகர் என்னெஞ்சினுள்ளே உறைக.

किञ्चिज्ज्ञानमुपेयुषामपि सतां यस्य त्रयीशेखरा-
चार्यस्याद्भुतसूक्तिवृन्दमनघं हृद्यं हि विद्योतते ।
भक्तिं भूरितमां विरक्तिमनघां विज्ञानमुच्चावचं
बिभ्राणस्स महागुरुर्गुणनिधिर्मे सन्निधत्तां हृदि ॥ १२ ॥

𑌕𑌿𑌞𑍍𑌚𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌮𑍁𑌪𑍇𑌯𑍁𑌷𑌾𑌮𑌪𑌿𑌸𑌤𑌾𑌂 𑌯𑌸𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰𑌯𑍀𑌶𑍇𑌖𑌰𑌾-
𑌚𑌾𑌰𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯𑌾𑌦𑍍𑌭𑍁𑌤𑌸𑍂𑌕𑍍𑌤𑌿𑌬𑍃𑌨𑍍𑌦𑌮𑌨𑌘𑌂 𑌹𑍃𑌦𑍍𑌯𑌂𑌹𑌿𑌵𑌿
𑌦𑍍𑌯𑍋𑌤𑌤𑍇 । 𑌭𑌕𑍍𑌤𑌿𑌂𑌭𑍂𑌰𑌿𑌤𑌮𑌾𑌂 𑌵𑌿𑌰𑌕𑍍𑌤𑌿𑌮𑌨𑌘𑌾𑌂 𑌵𑌿
𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌮𑍁𑌚𑍍𑌚𑌾𑌵𑌚𑌂, 𑌬𑌿𑌭𑍍𑌰𑌾𑌣𑌸𑍍𑌸𑌮𑌹𑌾𑌗𑍁𑌰𑍁𑌰𑍍𑌗𑍁𑌣
𑌨𑌿𑌧𑌿𑌃 𑌮𑍇𑌸𑌨𑍍𑌨𑌿𑌧𑌤𑍍𑌤𑌾𑌂𑌹𑍃𑌦𑌿 ॥ 12

சிறிது ஞானம்பெற்றவர்களுக்குங்கூட மிக ரஸிக்கும்படியான அமுதமென்மொழிகளை அருளிச்செய்தவருப், ஞானபக்தி விரக்திகள் மலிந்தவருமான தேசிகர் என்மனத்தை யாளவேணும்.

कल्लोला इव सागरे गुरुवरे यस्मिन् सदा सूक्तयः
प्रादुर्भावमनर्गलं जनिजुषां सौभाग्यभूम्ना दधुः ।
सोऽयं सर्वकलाविहारनिलयः सर्वज्ञचूडामणिः
सर्वानन्दनसद्गुणौघजलधिर्मे सन्निधत्तां हृदि ॥ १३ ॥

𑌕𑌲𑍍𑌲𑍋𑌲𑌾𑌇𑌵𑌸𑌾𑌗𑌰𑍇 𑌗𑍁𑌰𑍁𑌵𑌰𑍇𑌯𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍 𑌸𑌦𑌾𑌸𑍂𑌕𑍍𑌤
𑌯𑌃, 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌦𑍁𑌰𑍍𑌭𑌾𑌵𑌮𑌨𑌰𑍍𑌗𑌲𑌂 𑌜𑌨𑌿𑌜𑍁𑌷𑌾𑌂𑌸𑍌𑌭𑌾𑌗𑍍𑌯
𑌭𑍂𑌮𑍍𑌨𑌾𑌦𑌧𑍁𑌃 । 𑌸𑍋𑌽𑌯𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌕𑌲𑌾𑌵𑌿𑌹𑌾𑌰𑌨𑌿𑌲𑌯𑌃
𑌸𑌰𑍍𑌵𑌜𑍍𑌞𑌚𑍂𑌡𑌾𑌮𑌣𑌿𑌃, 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦𑌨𑌸𑌦𑍍𑌗𑍁𑌣𑍌𑌘 𑌜
𑌲𑌧𑌿𑌰𑍍𑌮𑍇𑌸𑌨𑍍𑌨𑌿𑌧𑌤𑍍𑌤𑌾𑌂𑌹𑍃𑌦𑌿 ॥ 13

கடலில் அலைகிளர்வதுபோல், நம்முடைய பாக்யவசத்தால் மேன்மேலும் ஸ்ரீஸூக்திகள் பொங்கிவரப்பெற்றவரும், ஸகலகலைகளிலும் வல்லவரும், ஸர்வஜ்ஞரும், ஸத்குணநிதியுமான தேசிகர் என்னுள்ளத்தில் வாஸத்தை ஒருநாளும் விடலாகாது.

के वा सन्ति महीतलेऽत्र विपुले वेदान्तसूरेर्गिर-
स्सर्वास्साधु विमृश्य तस्य हृदयं गाढं ग्रहीतुं क्षमाः ।
सोऽयं देशिकसार्वभौम इह मामेकं कृपावैभवात्
स्वीयान्तःकरणज्ञमाशु कलयन् मे सन्निधत्तां हृदि ॥ १४ ॥

𑌕𑍇𑌵𑌾𑌸𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌮𑌹𑍀𑌤𑌲𑍇𑌽𑌤𑍍𑌰𑌵𑌿𑌪𑍁𑌲𑍇 𑌵𑍇𑌦𑌾𑌨𑍍𑌤𑌸𑍂𑌰𑍇
𑌰𑍍𑌗𑌿𑌰𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌸𑍍𑌸𑌾𑌧𑍁𑌵𑌿𑌮𑍃𑌶𑍍𑌯 𑌤𑌸𑍍𑌯𑌹𑍃𑌦𑌯𑌂𑌗𑌾𑌢𑌂
𑌗𑍃𑌹𑍀𑌤𑍁𑌂𑌕𑍍𑌷𑌮𑌾𑌃 । 𑌸𑍋𑌽𑌯𑌂𑌦𑍇𑌶𑌿𑌕𑌸𑌾𑌰𑍍𑌵𑌭𑍌𑌮 𑌇
𑌹𑌮𑌾𑌮𑍇𑌕𑌂 𑌕𑍃𑌪𑌾𑌵𑍈𑌭𑌵𑌾𑌤𑍍, 𑌸𑍍𑌵𑍀𑌯𑌾𑌨𑍍𑌤𑌃𑌕𑌰𑌣𑌜𑍍𑌞
𑌮𑌾𑌶𑍁𑌕𑌲𑌯𑌨𑍍 𑌮𑍇𑌸𑌨𑍍𑌨𑌿𑌧𑌤𑍍𑌤𑌾𑌂𑌹𑍃𑌦𑌿 ॥ 14

இந்நிலவுகில் தம்முடைய ஸகல திவ்யஸூக்திகளையும் நன்கு ஆராய்ந்துபார்த்துத்தமது ஆழ்ந்த திருவுள்ளத்தைக் கண்டறிய

வல்லவர் ஒருவருமில்லையென்கிற குறைதீர, அடியேனொருவன்பால் தமது பொருளைப் பெருகவிட்டுத் தம்முடைய திருவுள்ளக் கருத்துகளை அறிந்தேனும்படி செய்யவல்லவரான தேசிகர் என்னுள்ளத்தையே உறைவிடமாகக்கொள்க.

सत्यं सत्यमहं ब्रवीमि भुवने नान्योऽवतीर्णो गुरुः
चारित्रं परमं पवित्रमतुलास्सूक्तीश्च संदर्शयन् ।
एकोऽयं श्रुतिमौलिदेशिकमणिः सर्वात्मना शोभनः
सोऽयं सीमदरिद्रया करुणया मे सन्निधत्तां हृदि ॥ १५ ॥

ஸத்யம்ஸத்யமஹம்ப்ரவீமி ஹுவநே நாந்யோவதீர்ணோகு
ருரு:, சாரித்ரம்பரமம்பவித்ரமதுலாஸ்ஸூக்தீஶ்ச
ஸந்தர்ஶயந் | ஏகோऽயம்ஶ்ருதிமௌளிதேஶிகமணி:
ஸர்வாத்மநாஶோபந:, ஸோயம்ஸீமதரித்ரயா கரு
ணயா மேஸந்நிதத்தாம்ஹ்ருதி ॥ 15

பவித்திரமான சரித்திரம்பொருந்தி, ஒப்பற்ற திவ்யஸூக்திகளை உபகரித்துப் பலபடியாலும் சிறப்புப்பெற்றவர் இவரொருவரே என்று ஆணையிட்டுச் சொல்லுதற்கு உரியவரான தேசிகர் எல்லைகடந்த கருணையோடு என்னுள்ளத்துள்ளே உறையவேணும்.

रीङ्कारं कलयन्ति शीधुकणिकां पीत्वा द्विरेफा वने
सोऽहं वेदशिरोगुरोर्हि फणितीः पीयूषकल्पा मुहुः ।
पायंपायमनर्गलं विरचये तौर्यत्रिकं चत्वरे
सोऽयं सर्वकलानिधिर्गुरुवरो मे सन्निधत्तां हृदि ॥ १६ ॥

ரீங்காரம்கலயந்தி ஶீதுகணிகாம்பீத்வா த்விரேபாவநே
ஸோஹம்வேதஶிரோகுரோர்ஹி பணிதீ: பீயூ
ஷகல்பாமுஹு: | பாயம்பாயமநர்களம் விரசயே
தௌர்யத்ரிகம் சத்வரே, ஸோயம்ஸர்வகலாநிதி
ர்குருவரோ மேஸந்நிதத்தாம்ஹ்ருதி ॥ 16

2

கானகத்தில் வண்டுகள் மதுத்திவலையைச் சிறிது பருகிக் களித்து ரீங்காரம்செய்வன; அடியேன் தேசிகருடைய திவ்ய ஸூக்திகளாகிற திவ்யாம்ருதத்தை வேண்டியமட்டும் பருகிக்களித்து நாற்சந்திகளில் (* மோய்ம்மாம்பூம்பொழில் என்கிற திருவாய்மொழியிற்படியே) ஆடிப்பாடிக் குனிக்கின்றேன்; இப்படி யென்னைக் களிப்பிக்கவல்ல தேசிகர் என்னெஞ்சமே மேவுக.

वेदानां पठनं पुराणकथनं स्मृत्यादिसंशीलनं
सर्वं यस्य गुरोर्गिरां परिचयैः पुष्णाति शोभां पराम् ।
सोऽयं सर्वपथीनधीविलसितो वैराग्यवारांनिधिः
श्रीमान् वेदशिरोगुरुः प्रतिकलं मे सन्निधत्तां हृदि ॥ १७ ॥

𑌵𑍇𑌦𑌾𑌨𑌾𑌂𑌪𑌠𑌨𑌂 𑌪𑍁𑌰𑌾𑌣𑌕𑌥𑌨𑌂 𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌸𑌂𑌶𑍀𑌲𑌨𑌂
𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂𑌯𑌸𑍍𑌯𑌗𑍁𑌰𑍋𑌰𑍍𑌗𑌿𑌰𑌾𑌂𑌪𑌰𑌿𑌚𑌯𑍈𑌃 𑌪𑍁𑌷𑍍𑌣𑌾𑌤𑌿
𑌶𑍋𑌭𑌾𑌂𑌪𑌰𑌾𑌮𑍍 । 𑌸𑍋𑌯𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌪𑌥𑍀𑌨𑌧𑍀𑌵𑌿𑌲𑌸𑌿
𑌤𑍋 𑌵𑍈𑌰𑌾𑌗𑍍𑌯𑌵𑌾𑌰𑌾𑌂𑌨𑌿𑌧𑌿𑌃 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌾𑌨𑍍𑌵𑍇𑌦𑌶𑌿𑌰𑍋
𑌗𑍁𑌰𑍁𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌕𑌲𑌂𑌮𑍇𑌸𑌨𑍍𑌨𑌿𑌧𑌤𑍍𑌤𑌾𑌂𑌹𑍃𑌦𑌿 ॥ 17

வேதமோதுவதோ, புராணப்ரவசனம் செய்வதோ, தர்மசாஸ்த்ரங்களைப் பரிசீலனை செய்வதோ, மற்றும் எது செய்வதாயிருந்தாலும் தேசிக திவ்யஸூக்திகளில் பரிசயம் இருந்தால்தான் எந்த பேச்சும் பொலிவுபெறும் என்னவேண்டும்படியான ஸ்ரீஸூக்தி வைபவம்வாய்ந்தவரும், எல்லா வழிகளிலும் செல்கின்ற புத்திவிலாஸம் பொருந்தியவரும் மஹாவிரக்தருமான தேசிகர் என்மனத்தையே மன்னியிருக்கவேணும்.

दान्तिश्शान्तिरिति द्वयं हि सकलैस्संपादनीयो निधिः
सोऽयं यस्य बभौ स्वभावनियतो लक्ष्मीशसङ्कल्पतः ।
वाजिग्रीवकृपाकटाक्षविभवोदञ्चत्प्रभावोज्ज्वलः
सोऽयं देशिकतल्लजः स्वकृपया मे सन्निधत्तां हृदि ॥ १८ ॥

𑌦𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿𑌶𑍍𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿𑌰𑌿𑌤𑌿𑌦𑍍𑌵𑌯𑌂𑌹𑌿 𑌸𑌕𑌲𑍈𑌸𑍍𑌸𑌂𑌪𑌾𑌦𑌨𑍀𑌯𑍋𑌨𑌿𑌧𑌿𑌃
𑌸𑍋𑌯𑌂𑌯𑌸𑍍𑌯𑌬𑌭𑍌 𑌸𑍍𑌵𑌭𑌾𑌵𑌨𑌿𑌯𑌤𑍋𑌲𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑍀𑌶𑌸𑌂

க்லுப்தஃ । வாஜிஶ்ரீவக்த்ரக்ருபாகடாக்ஷவிபவோத்புத்த
பாவோஜ்ஜ்வலஃ, ஸோயம்தேஶிகதுர்யஜஸ்வக்ருபயா மே
ஸந்நிதத்தாம்ஹ்ருதி ॥ 18

ஒவ்வொருவரும் அவசியம் ஸம்பாதிக்கவேண்டிய நிதிபோன்ற ஶமமும் தமமும் பகவத்ஸங்கல்பத்தாலே இயற்கையாகவே அமையப்பெற்றவரும், ஸ்ரீ ஹயக்ரீவருடைய க்ருபாகடாக்ஷத்தினால் பெருமேன்மைபெற்றவருமான தேசிகர் என்மனத்தினுள்ளே மன்னி வீற்றிருப்பாராக.

तातोऽयं तनयोऽयमेष सहज स्सैषा प्रसूः पत्न्यसौ
क्षेत्रं मामकमेतदित्यनवधि प्रोज्जृम्भमाणा तृषा ।
सर्वा मे समभूद्यदीयफणितिष्वेव, प्रसिद्धप्रथ-
स्सोऽयं निस्तुलवैभवो गुरुवरो मे सन्निधत्तां हृदि ॥ १९ ॥

தாதோயம் தநயோயமேஷ ஸஹஜஸ்ஸைஷாப்ரஸூஃ
பத்ந்யஸௌ, க்ஷேத்ரம்மாமகமேததித்யநவதிப்ரோ
ஜ்ஜ்ரும்பமாணாத்ருஷா । ஸர்வாமே ஸமபூத்யதீய
பணிதிஷ்வேவ, ப்ரஸித்தப்ரதஃ ஸோயம்நிஸ்துல
வைபவோ குருவரோமேஸந்நிதத்தாம்ஹ்ருதி ॥ 19

* "ஆசைவாய்ச்சென்ற சிந்தையராகி அன்னையத்த னென் புத்திரர்பூமி வாசவார்குழலா ளென்றுமயங்கி" என்னுமாபோலே பலவிஷயமாக விளையக்கடவதான விருப்பமெல்லாம் எனக்கு வேறொன்றிலும் செல்லாமல் தம்முடைய திவ்ய ஸூக்திகளிலேயே செல்லுமாறு அருள்புரிந்த தேசிகர் என்னெஞ்சினுள்ளே வாழ்க.

चार्वाकादिमदुर्मतान्धतमसध्वंसार्थमुद्यन् रविः
श्रीमद्वैष्णवमण्डलीकुवलयोल्लासाय भास्वान् विधुः ।
सोऽयं वेदशिरोगुरुस्सभगवानित्येवमत्यादरात्
सर्वैस्साधुगणैः प्रशस्यमहिमा मे सन्निधत्तां हृदि ॥ २० ॥

𑌚𑌾𑌰𑍍𑌵𑌾𑌕𑌾𑌦𑌿𑌦𑍁𑌰𑍍𑌮𑌤𑌾𑌨𑍍𑌧𑌤𑌮𑌸𑌧𑍍𑌵𑌂𑌸𑌾𑌯𑍋𑌦𑍍𑌯𑌦𑍍𑌰𑌵𑌿𑌃
𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌦𑍍𑌵𑍈𑌷𑍍𑌣𑌵𑌮𑌣𑍍𑌡𑌲𑍀𑌕𑍈𑌰𑌵𑌵𑍍𑌰𑌜𑍋𑌲𑍍𑌲𑌾𑌸𑌾𑌯 𑌸𑌾𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰
𑌵𑌿𑌧𑍁𑌃 । 𑌸𑍋𑌽𑌯𑌂𑌵𑍇𑌦𑌶𑌿𑌰𑍋𑌽𑌰𑍍𑌥𑌸𑌾𑌰𑌸𑌹𑌮𑌵𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿
𑌤𑍍𑌰𑍈𑌵𑌦𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾𑌦𑌰𑌾𑌤𑍍, 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍈𑌸𑍍𑌸𑍍𑌵𑌾𑌰𑍍𑌯𑌜𑌨𑍈𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌶
𑌸𑍍𑌤𑌮𑌹𑌿𑌮𑌾 𑌮𑍇 𑌸𑌨𑍍𑌨𑌿𑌧𑌤𑍍𑌤𑌾𑌂 𑌹𑍃𑌦𑌿 ॥ 20

சார்வாகம் முதலிய துர்மதங்களாகிற இருளை அகற்றுவதற்குத் தோன்றின ஸூர்யன் என்னத்தகுந்தவரும், ஸ்ரீவைஷ்ணவ மண்டலமாகிற ஆம்பலை மலர்த்துவதற்காக விளங்குகின்ற திங்கள் என்னத்தகுந்தவருமான தேசிகர் என் மனத்தே வாழ்க.

यज्ञे धातुरुदित्वरस्स वरदः श्रीहस्तिशैलेश्वरः
स्वीये वाहनमण्डपे परमया प्रीत्या यमास्थापयन् ।
वारंवारमनुग्रहं प्रकटयन् विद्योतते, तादृश-
प्रख्यातामितवैभवो गुरुवरो मे सन्निधत्तां हृदि ॥ २१ ॥

𑌯𑌜𑍍𑌞𑍇 𑌧𑌾𑌤𑍁𑌰𑍁𑌦𑌿𑌤𑍍𑌵𑌰𑌸𑍍𑌸 𑌵𑌰𑌦𑌃 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌹𑌸𑍍𑌤𑌿𑌶𑍈𑌲𑍇𑌶𑍍𑌵𑌰𑌃
𑌸𑍍𑌵𑍀𑌯𑍇 𑌵𑌾𑌹𑌨𑌮𑌣𑍍𑌡𑌪𑍇 𑌪𑌰𑌮𑌯𑌾 𑌪𑍍𑌰𑍀𑌤𑍍𑌯𑌾 𑌯𑌮𑌾𑌸𑍍𑌥𑌾𑌪𑌯
𑌯𑌨𑍍 । 𑌵𑌾𑌰𑌂𑌵𑌾𑌰𑌮𑌨𑍁𑌗𑍍𑌰𑌹𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌕𑌟𑌯𑌨𑍍 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑍋𑌤
𑌤𑍇, 𑌤𑌾𑌦𑍃𑌶 - 𑌪𑍍𑌰𑌖𑍍𑌯𑌾𑌤𑌾𑌮𑌿𑌤𑌵𑍈𑌭𑌵𑍋 𑌗𑍁𑌰𑍁𑌵
𑌰𑍋 𑌮𑍇 𑌸𑌨𑍍𑌨𑌿𑌧𑌤𑍍𑌤𑌾𑌂 𑌹𑍃𑌦𑌿 ॥ 21

அயன்செய்த அயமேத வேள்வியில் அவதரித்த பேருளாளனால் தன்னுடைய வாஹனமண்டபத்தில் எழுந்தருளப்பண்ணுவித்து அடிக்கடி பஹுமானிக்கப்பெறுகின்ற தேசிகர் என்னுள்ளத்தினுள்ளே உறைவாராக.

वर्गैर्वैष्णवशुद्धसन्ततिजुषां श्लाघ्यान्, अथान्यैरपि
प्राज्ञैर्भूरितमैः प्रशस्यविभवान् ग्रन्थान् गरिष्ठान् बहून् ।
श्रीमद्वाजिमुखस्य दिव्यकृपया नित्यं सृजन् निर्मल-
प्रज्ञो देशिक एष दोषविधुरो मे सन्निधत्तां हृदि ॥ २२ ॥

[illegible]

ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸமூஹம்போலே மதாந்தரஸ்த பண்டித ஸமூஹமும் கொண்டாடும்படியான அரியபெரிய நூல்களை ஹயக்ரீவனுடைய அருளினால் அநவரதம் அருளிய தேசிகர் என்மனத்தே வாழ்க.

योग्यानामयमग्रगण्य इति सुव्याख्यामिहेप्सुर्जनः
यस्याचार्यमणेर्विशुद्धभणितिष्वत्यादरं प्राप्नुयात् ।
सोऽयं श्रीशतदूषणीमुखमहाग्रन्थावलीख्यापित-
प्रज्ञाशेवधिरादरेण महता मे सन्निधत्तां हृदि ॥ २३ ॥

𑌯𑍋𑌗𑍍𑌯𑌾𑌨𑌾𑌮𑌯𑌮𑌗𑍍𑌰𑌗𑌣𑍍𑌯 𑌇𑌤𑌿 𑌸𑍁𑌵𑍍𑌯𑌾𑌖𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿𑌹𑍇𑌪𑍍𑌸𑍁𑌰𑍍𑌜𑌨𑌃
𑌯𑌸𑍍𑌯𑌾𑌚𑌾𑌰𑍍𑌯𑌮𑌣𑍇𑌰𑍍𑌵𑌿𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑌭𑌣𑌿𑌤𑌿𑌷𑍍𑌵𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌰𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾
𑌪𑍍𑌨𑍁𑌯𑌾𑌤𑍍 । 𑌸𑍋𑌯𑌂𑌶𑍍𑌰𑍀𑌶𑌤𑌦𑍂𑌷𑌣𑍀𑌮𑍁𑌖 𑌮𑌹𑌾
𑌗𑍍𑌰𑌨𑍍𑌥𑌾𑌵𑌲𑍀𑌖𑍍𑌯𑌾𑌪𑌿𑌤 𑌪𑍍𑌰𑌜𑍍𑌞𑌾𑌶𑍇𑌵𑌧𑌿 𑌰𑌾𑌦𑌰𑍇𑌣
𑌮𑌹𑌤𑌾 𑌮𑍇 𑌸𑌨𑍍𑌨𑌿𑌧𑌤𑍍𑌤𑌾𑌂 𑌹𑍃𑌦𑌿॥ 23

யோக்யர் என்று பெயர்பெற விரும்புமவர்களெல்லாரும் விரும்பிக் கற்றுத்தீரவேண்டும்படியாக சததூஷணீ முதலிய சிறந்த பல க்ரந்தங்களை யருளிச்செய்து ஞானப்பெருக்கு [illegible] தேசிகர் என்னகத்தினுள்ளே அன்புடன் அமர்ந்திடுக.

मेदिन्यामिह सर्वतः प्रसृमरा विख्यातिरन्यादृशी
यस्य श्रीनिगमान्तदेशिकमणेर्नित्यं समुज्जृम्भते ।
यस्याहुस्सकलेऽपि तन्त्रनिचये स्वातन्त्र्यमत्यङ्कुशं
श्रीमानेष गुणालयो गुरुवरो मे सन्निधत्तां हृदि ॥ २४ ॥

𑌮𑍇𑌦𑌿𑌨𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿𑌹 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌤𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌸𑍃𑌮𑌰𑌾 𑌵𑌿𑌖𑍍𑌯𑌾𑌤𑌿𑌰𑌨𑍍𑌯𑌾𑌦𑍃𑌶𑍀
𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌨𑌿𑌗𑌮𑌾𑌨𑍍𑌤𑌦𑍇𑌶𑌿𑌕𑌮𑌣𑍇𑌰𑍍𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌸𑌮𑍁𑌜𑍍𑌜𑍃𑌮𑍍𑌭𑌤𑍇

யஶஸா ஹாஸர்வகஸேவிதந்த்ர நிசயே ஸ்வாதந்த்ர்யைகதந்த்ரம்
கரம் ஸ்ரீமாநேஷ குணார்ணவோ குருவரோ மே
ஸந்நிதத்தாம் ஹ்ருதி ॥ 24

இந்நிலவுலகம் முழுதும் பரவிய பெரும்புகழ் படைத்தவரும் ஸர்வதந்த்ரஸ்வதந்த்ரரென்று விருதுபெற்றவருமான தேசிகர் என் மனத்தே குடிகொண்டிருக்கவேணும்.

सन्देहान् सकलान् श्लथान् विदधतः पीयूषसन्देहदान्
गङ्गापूरसधर्मणश्शुभतमान् दिव्यान्निबन्धान् बहून् ।
उद्घाट्य क्षितिमण्डलं निरुपमं निष्कल्मषं चादधत्
वेदान्तार्यगुरूत्तमः करुणया मे सन्निधत्तां हृदि ॥ २५ ॥

ஸந்தேஹாந் ஸகலாந் ஶ்லதாந் விததத: பீயூஷஸந்தே
ஹதாந் கங்காபூரஸதர்மணஶ்ஶுபதமாந் திவ்யாந்
நிபந்தாந் பஹூந் | உத்காட்ய க்ஷிதிமண்டலம் நி
ருபமம் நிஷ்கல்மஷம் சாதததத் வேதாந்தார்யகுருத்த
மஃ கருணயா மே ஸந்நிதத்தாம் ஹ்ருதி ॥ 25

சாஸ்த்ரார்த்தங்களில் ஸகல ஸந்தேஹங்களையும் போக்கவல்லவைகளும், 'தேவாம்ருதமோ இவை!' என்னும்படியான ஸந்தேஹத்தைப் பயக்கவல்லவைகளும் காங்கப்ரவாஹ ஸஹோதரங்களுமான பல திவ்யக்ரந்தங்களையருளி இவ்விருள்தருமா ஞாலத்தையே தெருள்தருமாஞாலமாக்கின தேசிகர் என்மனத்தே வாழ்க.

नित्याराधनपेटिकां मम गृहे धन्यां वितन्वंश्चिरात्
सर्वासामपि संपदां मम कुले बीजायमानो महान् ।
ज्ञानानुष्ठितिसंपदा सुमहितः कण्ठीरवो वादिनां
त्रय्यन्तार्यमहागुरुश्शुभमति मे सन्निधत्तां हृदि ॥ २६ ॥

நித்யாராதநபேடிகாம் மம க்ருஹே தந்யாம் விதந்வம்ஶ்சிராத்
ஸர்வாஸாமபி ஸம்பதாம் மம குலே பீஜாயமாநோ

ஸஹாநு| ஜ்ஞாநாநுஷ்டிதிஸம்பதா ஸம்ஹிதஃ க்ஷோணீ
ரவோ வாதிநாம் ஶ்ரீமாந் [illegible]
ஶதிஃ மே ஸந்நிதத்தாம் ஹ்ருதி || 26

அடியேனுடைய இல்லத்தில் கோயிலாழ்வாரில் அர்ச்சாமூர்த்தியாக நெடுநாளாகவே எழுந்தருளியிருந்து அநுக்ரஹிப்பவரும், எனது குடும்பத்தில் நேர்கின்ற ஸகலவித ஸம்பத்துக்களுக்கும் முதல் தனிவித்தாக அமைந்தவரும், ஜ்ஞாநாநுஷ்டாந ஸம்பத்ஸம்ருத்தரும் பரவாதிஸிங்கமுமான தேசிகர் என் மனத்தேமன்னுக.

धन्यो नान्य इहास्ति केवलमहं धन्याग्रणीरित्यमुं
गर्वं निर्वहति प्रसिद्धमहिमा यो देशिको मामकम् ।
सोऽयं धन्यतमां धरां विदधतीस्सूक्तीरमेयास्सृजन्
श्रीमान् वेदशिरोगुरुर्मदज्जुषो मे सन्निधत्तां हृदि ॥ २७ ॥

தந்யோ நாந்ய இஹாஸ்தி கேவலமஹம் தந்யாக்ரணீரித்யமும்
கர்வம் நிர்வஹதி ப்ரஸித்தமஹிமா யோ தேஶிகோ மாமகம் | ஸோऽயம் தந்யதமாம் தராம் விதததீஸ்ஸூக்தீரமேயாஸ்ஸ்ருஜந் ஶ்ரீமாந் வேதஶிரோகுருர்மத
ஜ்ஜுஷோ மே ஸந்நிதத்தாம் ஹ்ருதி || 27

யாநொருவனே குறையற்றவனென்றும் என்னைப்போன்ற நிறைவாளர் மற்றொருமில்லையென்றும் அடியேன் செருக்குக்கொள்வதற்குக் காரணபூதரும், இப்பூமண்டலம் க்ருதார்த்தமாகும்படி அளவற்ற திவ்யஸூக்திகளை அருளிச்செய்தவருமான தேசிகர் என்னுள்ளத்துள்ளே உறைவாராக.

ताम्यद्भिर्बहुधा जनैः परिवृते भूमण्डलेऽस्मिन् अहं
यस्यानुग्रहपात्रतामनितरप्राप्यामिह प्राप्नुवन् ।
सन्तुष्टस्सततं प्रफुल्लहृदयो दुःखोक्तिवैदेशिको
वर्ते, सोऽयममेयधीर्गुरुवरो मे सन्निधत्तां हृदि ॥ २८ ॥

தாம்யத்பிர்பஹுதா ஜநைஃ பரிவ்ருதே பூமண்டலேऽஸ்மிந்
அஹம் யஸ்யாநுக்ரஹபாத்ரதாமநிதரப்ராப்யாமி

𑌹𑌸𑍍𑌰𑌾𑌧𑍍𑌵𑌸𑍁 । 𑌸𑌂𑌤𑍁𑌷𑍍𑌟𑌸𑍍𑌤𑌤𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌸𑌨𑍍𑌨𑌹𑍃𑌦
𑌯𑍋 𑌨𑍍𑌯𑌾𑌯𑍋𑌕𑍍𑌤𑌿𑌵𑍈𑌶𑍇𑌷𑌿𑌕𑌃 𑌵𑌦𑍇𑌤𑍍, 𑌸𑍋𑌽𑌯𑌂 𑌶𑍇𑌷
𑌯𑍀 𑌗𑍁𑌰𑍁𑌰𑍍𑌵𑌰𑍋 𑌮𑍇 𑌸𑌨𑍍𑌨𑌿𑌧𑌤𑍍𑌤𑌾𑌂 𑌹𑍃𑌦𑌿 ॥ 28

பலவகையாக ச்ரமப்பட்டுக்கொண்டிருக்கின்ற ஜனங்களே மலிந்திருக்கின்ற இந்நிலவுலகில், அடியேனொருவனையே இதர துர்லபமான தம் அருளுக்குக் கொள்கலமாக்கி, எப்போதும் உள்ளங் கனிந்து மகிழ்ந்தேயிருப்பவனாகவும் துயரின் ப்ரஸக்தியே அற்றவனாகவும் என்னை ஆக்கிவைத்தருளியிருக்கின்ற தேசிகர் என் மனத்தில் நித்யஸந்நிதி பண்ணவேணும்.

सद्वृन्दैस्सह नित्यवासरसिकं संख्यातिगैर्भावुकैः
संश्राव्योक्तिपरम्परं च कृपया यो मां व्यधाद्देशिकः ।
सोऽयं द्राविडसंस्कृतादिसकलब्राह्मीषु कूलंकष-
प्रज्ञो वेदशिरोगुरुर्मधुरवाक् मे सन्निधत्तां हृदि ॥ २९ ॥

𑌸𑌦𑍍𑌵𑍃𑌨𑍍𑌦𑍈𑌸𑍍𑌸𑌹 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌵𑌾𑌸𑌰𑌸𑌿𑌕𑌂 𑌸𑌂𑌖𑍍𑌯𑌾𑌤𑌿𑌗𑍈
𑌰𑍍𑌭𑌾𑌵𑍁𑌕𑍈𑌃 𑌸𑌂𑌶𑍍𑌰𑌾𑌵𑍍𑌯𑍋𑌕𑍍𑌤𑌿𑌪𑌰𑌂𑌪𑌰𑌂 𑌚 𑌕𑍃𑌪
𑌯𑌾 𑌯𑍋 𑌮𑌾𑌂 𑌵𑍍𑌯𑌧𑌾𑌦𑍍𑌦𑍇𑌶𑌿𑌕𑌃। 𑌸𑍋𑌽𑌯𑌂 𑌦𑍍𑌰𑌾𑌵𑌿𑌡 𑌸𑌂
𑌸𑍍𑌕𑍃𑌤𑌾𑌦𑌿 𑌸𑌕𑌲 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑍀𑌷𑍁 𑌕𑍂𑌲𑌙𑍍𑌕𑌷 𑌪𑍍𑌰𑌜𑍍𑌞𑍋
𑌵𑍇𑌦𑌶𑌿𑌰𑍋𑌗𑍁𑌰𑍁𑌰𑍍𑌮𑌧𑍁𑌰𑌵𑌾𑌕𑍍 𑌮𑍇 𑌸𑌨𑍍𑌨𑌿𑌧𑌤𑍍𑌤𑌾𑌂 𑌹𑍃𑌦𑌿

அடியேனுக்கு எப்போதும் ஸத்ஸஹவாஸமே நேரும்படியாகவும், எண்ணிறந்த ரஸிக மஹா ஜனங்கள் கேட்டுக் களிக்குமாறு சொற்பொழிவாற்றும் வல்லமையுண்டாம் படியாகவும் ஆக்கியருள்பவரும் வடமொழி தென்மொழி வல்லவருமான தேசிகர்க்கு என் மனமே கோயிலாகவேணும்.

दारिद्र्यं क्षपयन् यशो विशदयन् विज्ञानमुज्जृम्भयन्
आचारं परिपोषयन् शुभमतिं सर्वत्र संवर्धयन् ।
भक्तिं मेदुरयन् हरौ, किमधिकैः ? सर्वान् गुणान् जृम्भयन्
श्रीमद्वेदशिरोगुरुर्महितवाक् मे सन्निधत्तां हृदि ॥ ३० ॥

𑌦𑌾𑌰𑌿𑌦𑍍𑌰𑍍𑌯𑌂 𑌕𑍍𑌷𑌪𑌯𑌨𑍍 𑌯𑌶𑍋 𑌵𑌿𑌤𑌰𑌯𑌨𑍍 𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌮𑍁𑌜𑍍𑌜𑍃𑌮𑍍𑌭
𑌯𑌨𑍍 [illegible] 𑌪𑌰𑌿𑌪𑍋𑌷𑌯𑌨𑍍 𑌶𑍁𑌭𑌮𑌤𑌿𑌂 𑌸𑌂𑌵𑌰𑍍𑌧
𑌯𑌨𑍍 । 𑌭𑌕𑍍𑌤𑌿𑌂 [illegible], 𑌕𑌿𑌮𑍍 [illegible]?
[illegible] 𑌜𑍃𑌮𑍍𑌭𑌯𑌨𑍍 𑌶𑍍𑌰𑍀[illegible]
[illegible] 𑌮𑍇 𑌸𑌨𑍍𑌨𑌿𑌧𑌤𑍍𑌤𑌾𑌂 𑌹𑍃𑌦𑌿 । 30

(முன்பு ஒரு ப்ரஹ்மசாரிக்குப்போல் நமக்கும்) ஏழைமையைப் போக்கிப் புகழைவிளைத்து நல்லறிவை வளர்த்தி நன்னடத்தையை நல்கி நல்ல புத்தியைச் செழிப்பித்து பகவத் பக்தியைப் பெருக்கி ஸகல குணபூர்த்தியையுமுண்டாக்கி யருளவல்லவரான தேசிகர் என் மனத்தையே குடிகொண்டுவாழ்க.

हृद्यैर्नित्यमवद्यगन्धविधुरैरुच्चावचैर्मामक-
ग्रन्थैर्भूमिमिमां सदा सुरभयन् वेदान्तसूरिर्गुरुः ।
पूर्वाचार्यसदुक्तिरत्नसततास्वादैकसक्ताशयं
कुर्वन्मां कमनीयदिव्यवपुषा मे सन्निधत्तां हृदि ॥ ३१ ॥

𑌹𑍃𑌦𑍍𑌯𑍈𑌰𑍍𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌮𑌨𑌵𑌦𑍍𑌯𑌗𑌨𑍍𑌧𑌵𑌿𑌧𑍁𑌰𑍈𑌰𑍁𑌚𑍍𑌚𑌾𑌵𑌚𑍈
𑌰𑍍𑌮𑌾𑌮𑌕𑍈𑌃 𑌗𑍍𑌰𑌨𑍍𑌥𑍈𑌰𑍍𑌭𑍂𑌮𑌿𑌮𑌿𑌮𑌾𑌂 𑌸𑌦𑌾 𑌸𑍁𑌰𑌭𑌯𑌨𑍍𑌵𑍇𑌦𑌾
𑌨𑍍𑌤𑌸𑍂𑌰𑌿𑌰𑍍𑌗𑍁𑌰𑍁𑌃 । 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌾𑌚𑌾𑌰𑍍𑌯𑌸𑌦𑍁𑌕𑍍𑌤𑌿𑌰𑌤𑍍𑌨
𑌸𑌤𑌤𑌾𑌸𑍍𑌵𑌾𑌦𑍈𑌕𑌸𑌕𑍍𑌤𑌾𑌶𑌯𑌂 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌵𑌨𑍍𑌮𑌾𑌂 𑌕𑌮𑌨𑍀𑌯
𑌦𑌿𑌵𑍍𑌯𑌵𑌪𑍁𑌷𑌾 𑌮𑍇 𑌸𑌨𑍍𑌨𑌿𑌧𑌤𑍍𑌤𑌾𑌂 𑌹𑍃𑌦𑌿 ॥ 31

வித்வந்மனோஹரங்களும் குற்றமற்றவைகளுமான பலவகை நூல்களை அடியேன் இயற்றி இவ்வுலகை உகப்பிக்கும்படியாகவும், பூர்வாசார்யர்களின் திவ்யஸூக்திகளையே இடைவீடின்றி அநுபவித்துக் கொண்டிருக்கும்படியாகவும் அருள்செய்துவருகின்ற தேசிகர் தமது அழகிய திருவுருவத்தோடு என் மனத்தே திகழ்க

दिव्याकारजितस्मरः सुकविताचातुर्यलीलागृहं
शुद्धानुष्ठितिकेलिसद्म भगवद्भक्त्याकरोऽत्यद्भुतः ।
सन्दिग्धार्थविनिर्णयेषु चतुरस्सर्वार्थसिद्ध्यादिका-
नेकग्रन्थकृदेष देशिकमणिर्मे सन्निधत्तां हृदि ॥ ३२ ॥

𑌮𑌦𑌨𑌾𑌕𑌾𑌰𑌜𑌿𑌤𑌸𑍁𑌨𑍍𑌦𑌰𑌃 𑌸𑌤𑍍𑌕𑌵𑌿𑌤𑌾𑌵𑌾𑌗𑍍𑌧𑍁𑌰𑍍𑌯𑌶𑍍𑌰𑍀𑌪𑌰𑌿𑌗𑍍𑌰𑌹𑌂
𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌾𑌨𑍁𑌷𑍍𑌠𑌿𑌤𑌿𑌕𑍋𑌵𑌿𑌦𑌃 𑌸𑌦𑍍𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌕𑌰𑍋𑌽𑌦𑍍𑌭𑍁
𑌤𑌃 । 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌰𑍍𑌥𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌨𑌿𑌰𑍍𑌮𑌾𑌣𑍇𑌷𑍁 𑌚𑌤𑍁𑌰𑌸𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾
𑌧𑌿𑌕𑌾𑌰𑍋𑌽𑌨𑍇𑌕𑌗𑍍𑌰𑌨𑍍𑌥𑌕𑍃𑌦𑍍𑌵𑍇𑌦𑌾𑌨𑍍𑌤𑌦𑍇𑌶𑌿𑌕𑌮𑌣𑌿
𑌶𑍍𑌚𑍇𑌤𑌸𑍍𑌸𑌨𑍍𑌨𑌿𑌧𑌤𑍍𑌤𑌾𑌂 𑌹𑍃𑌦𑌿 ॥ 32

மன்மதனிலும் விஞ்சிய வடிவழகார்ந்தவரும் நல்ல கவித்வ சக்தி பொருந்தியவரும் பரமபவித்திரமான நடத்தையுடையவரும் பகவத் பக்திவாய்ந்தவரும், தெளியவேண்டிய அர்த்தங்களைத்தெளி விக்கவல்லவரும், ஸர்வார்த்த ஸித்தி முதலிய பல சிறந்த நூல்கள் பயந்தவருமான தேசிகர் என்னுள்ளம் விட்டகலாதிருக்கவேணும்.

इत्थं वादिभयङ्करवंशीयाण्णङ्करार्यसंकलितम् ।
श्रीमद्वेङ्कटनाथस्तोत्रं पठतां समृद्धिरखिला स्यात् ॥

𑌇𑌤𑍍𑌥𑌂 𑌵𑌾𑌦𑌿𑌭𑌯𑌙𑍍𑌕𑌰𑌵𑌂𑌶𑍀𑌯𑌾𑌣𑍍𑌣𑌙𑍍𑌗𑌰𑌾𑌰𑍍𑌯𑌸𑌂𑌕𑌲𑌿𑌤𑌮𑍍 ।
𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌦𑍍𑌵𑍇𑌙𑍍𑌕𑌟𑌨𑌾𑌥𑌸𑍍𑌤𑍋𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌪𑌠𑌤𑌾𑌂 𑌸𑌮𑍃𑌦𑍍𑌧𑌿𑌰𑌖𑌿𑌲𑌾 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 ॥

इति श्रीकाञ्ची
प्रतिवादिभयङ्कर-अण्णङ्गराचार्यस्य कृतिषु
[एकपञ्चाशदुत्तरशततमग्रन्थः]
श्रीमद्वेङ्कटनाथगुरुस्तोत्रं
॥ समाप्तम् ॥

ஸ்ரீ காஞ்சீ ப்ரதிவாதிபயங்கரம்
அண்ணங்கராசாரியர் இயற்றிய
நூல்களில் நூற்றைம்பத்தோராவது க்ரந்தமான
ஸ்ரீமத் வேங்கடநாத ஸ்தோத்ரம்
முற்றுப்பெற்றது.